P. U. B.

OVIDII NASONIS SULMONENSIS,

Heroidum Epistolarum liber.

Cui accesserunt A. SABINI Poëtæ Epistolæ tres ad *Ovidianas* Epistolas responsoriæ.

Item, in quendam quem vocat Ibin *liber*

Editio ultima prioribus longè emendatior.

ABREDONIÆ,
Excudebat JOANNES FORBESIUS, Urbis & Universitatis Typographus. *Anno Domini* M. DC. LXX.

BON. ACCORD
Insignia Urbis abredonie

PUB. OVIDII NASONIS

Epistolarum Heroidum Liber.

In primam Epistolam Argumentum.

Græcis ad Troiam cum maximo bellorum apparatu ob Helenæ raptum proficiscentibus Ulysses Laertis & Autolycæ filius, Penelopes novæ uxoris detentus amore, insaniam simulans, comitatum negat. Verum tandem fraude viri à Palamede detecta, cum ceteris in Trojanam expeditionem ire coactus est ubi quantum & fraude, & virtute valeret, ostendit. Tandem pluribus peractis certaminibus, post decennium Troia eversa, cùm in patriam rediturus cum reliquis Græcorum Principibus naves conscenderet, oblæsæ Minervæ indignationem, vastissimis procellis omnes agitati sunt. Inter quos Ulysses acerbæ tempestatis impulsum longissimam, utpote decennem peregrinationem agitatus est. Quum igitur Penelope Icarii & Polycastes filia hactenus casta, hujusce tam longæ moræ causam ignoraret ad illum hanc epistolam scripsit: in qua illum multis rationibus in patriam reducere nititur, sic inquiens.

PENELOPE ULYSSI

HAnc tua *Penelope* lento tibi mittit *Ulysse*:
Nil mihi rescribas, attamen ipse veni.
Troia jacet, certè Danais invisa puellis:
Vix Priamus tanti, totaq; Troia fuit.

Precatur in Paridem.

O utinam tunc cum Lacedæmona classe petebat,
Obrutus insanis esset adulter aquis.
Non ego deserto jacuissem frigida lecto,
Nec quererer tardos ire relicta dies.
Nec mihi quærenti spaciosam fallere noctem,
Lassaret viduas pendula tela manus.
Quando ego non timui graviora pericula veris?
a Quam miser est qui amat
a Res est soliciti plena timoris amor.
In te fingebam violentos Troas ituros:
Nomine in Hectoreo pallida semper eram.
b Antilochus non ab Hectore, sed memnone interfectus, quare verius legeres Amphimachum, ab Hectore occisu ut scribit Homerus
Sive quis b Antilochum narrabat ab Hectore victum
Antilochus nostri causa timoris erat:
Sive Menœtiadem falsis cecidisse sub armis,
Flebam successu posse carere dolos.
Sanguine Tlepolemus Lyciam tepefecerat hastam,
Tlepolemi letho cura novata mea est.
Denique quisquis erat castris jugulatus Achivis,
Frigidius glacie pectus amantis erat.
Sed bene consuluit casto c Deus æquus amori,
Versa est in cineres sospite Troia viro.
Argolici rediere duces, altaria fumant,
Ponitur ad patrios barbara præda deos.
Grata ferunt Nymphæ pro salvis dona maritis,
Illi victa suis Troica fata canunt.
Mirantur justique senes, trepidæque puellæ,
Narrantis conjux pendet ab ore viri.
c Curæ fuisse Hymenæo quæ optabat.
Jamque aliquis posita monstrat fera prælia mensa
Pingit & exiguo Pergama tota mero:
Hâc ibat Simois, hic est Sigeia tellus,
Hic steterat priami regia celsa senis.
Illic Æacides, illic tendebat Ulysses,
d Hic acer equos.
d Hic lacer admissos terruit Hector equos.
Omnia namque tuo senior te quærere misso
Rettulerat nato Nestor, ut ille mihi.
e Ismariis Thraciis ab
Rettulit & ferro Rhesumque Donolaque cæsos,
Utque sit hic somno proditus, ille dolo.

Ausus es ô nimium, nimiumque oblite tuorum,
Thracia nocturno tangere castra dolo.
Totque simul mactare viros adjutus ab uno :
At bene cautus eras, & memor ante mei.
Usque metu micuere sinus, dum victor amicum
Dictus es *b* Ismariis isse per agmen equis.
Sed mihi quid prodest vestris disjecta lacertis
c Ilios ? & murus quod fuit ante solum ?
Si maneo, qualis Troia durante manebam :
Virque mihi dempto fine carendus abest ?
Diruta sunt aliis, uni mihi Pergama restant,
Incola captivo quę bove victor arat.
Jam seges est ubi Troia fuit, resecandaque falce,
Luxuriat Phrygio sanguine pinguis humus.
Semisepulta virûm curvis feriuntur aratris
Ossa, ruinosas occulit herba domos.
Victor abes, nec scire mihi quę causa morandi,
Aut in quo lateas ferreus orbe, licet.
Quisquis ad hęc vertit peregrinam littora puppim,
Ille mihi de te multa rogatus abit
Quamque tibi reddat (si te modo viderit usquam)
Traditur huic digitis charta notata meis.
Nos Pylon, antiqui Neleia Nestoris arva,
Misimus : incerta est fama remissa Pylo.
Misimus & Sparten, Sparte quoque nescia veri,
Quas habitas terras, aut ubi lentus abes.
Utilius starent etiam nunc mœnia Phœbi :
Irascor votis heu levis ipsa meis.
Cirem ubi pugnares, & tantum bella timerem,
Et mea cum multis juncta querela foret,
Quid timeam ignoro, timeo tamen omnia demens,
Et patet in curas area lata meas.
Quæcunque æquor habet, quęcunq; pericula tellus,
Tam longæ causas suspicor esse moræ.
Hæc ego dum stultè meditor, quę vestra libido est,
Esse peregrino captus amore potes.

Ismaro monte.

c Ilios Priami regia, ab Ilio vocis Regis Filio dicta.

Miserarum societas sola malo loco est.

Forsitan

Forsitan & narras, quam sit tibi rustica conjux,
Quæ tantum lanas non sinit esse rudes.
Fallar. & hoc crimen tenues vanescat in auras,
Neve revertendi liber abesse velis.
Me pater Icarius viduo discedere lecto
Cogit, & immensas increpat usque moras,
Increpet usque licet, tua sim, tua dicar, oportet:
Penelope coniux semper Ulyssis ero.
Ille tamen pietate meâ, precibusque pudicis
Frangitur, & vires temperat ipse suas.
Dulichium, Samos, Zacynthos, insulæ in mari Ionio, sive Maliaco, & Icario. Irus Ithacensis mendicus nunc pro quovis paupere. Melanthius aut pastor aut lanius.
Dulichii, Samiique, & quos tulit alta Zacynthos,
Turba ruunt in me luxuriosa proci:
Inque tua regnant, nullis prohibentibus aula:
Viscera nostra, tuæ dilaniantur opes.
Quid tibi Pisandrum, Polybumq;, Medontaq; dirum
Eurymachiq; avidas, Antinoique manus:
Atque alios referam? quos omnes turpiter absens
Ipse tuo partis sanguine rebus alis.
Irus egens pecorisque Melanthius auctor edendi,
Ultimus accedunt in tua damna pudor.
Tres sumus imbelles numero, sine viribus uxor,
Laertesque senex, Telemachusque puer.
Ille per insidias penè est mihi nuper ademptus,
Dum parat invitis omnibus ire Pylon.
Dii, precor, hoc jubeant, ut, euntibus ordine fatis
Ille meos oculos comprimat, ille tuos.
Hoc faciunt custosque boum, longævaque nutrix
Tertius immundæ cura fidelis harę.
Sed neque Laertes, ut qui sit inutilis annis,
Hostibus in mediis regna tenere potest
Telemacho veniet, vivat modò, fortior ætas,
Nunc erat auxiliis illa tuenda patris.
Nec mihi sunt vires, inimicos pellere tectis,
Tu citius venias, portus & aura tuis.
Est tibi, fitque precor, natus, qui mollibus annis
In patrias artes erudiendus erat.

Resp

Respice Laerten: ut jam sua lumina condas,
Extremum fati sustinet ille diem.
Certè ego quæ fueram te discedente puella,
Protinus ut redeas, facta videbor anus.

Metapho ra à nau. tis.

In secundam Epistolam Argumentum.

Demophoon, Thesei & Phædræ Filius, à bello Trojano in patriam rediens, maris tempestatibus in Thraciam delatus a Phyllide Lycurgi & Cruslumenæ Filia, quæ tunc Thraciæ imperabat, hospitio & lecto benigne susceptus est, & cum aliquandiu secum fuisset, audita morte Mnestei, qui post ejectum ex urbe Athenarum patrem Thesea imperium occupaverat, regni cupidine captus Phyllidi fide data, se intra mensem rediturum fingens se ad res suas componendas ire: resarcitis navibus Athenas petiit. neque de reditu curavit. Quatuor itaque exactis mensibus Phyllis Epistolam hanc scripsit, in qua suadet, ut beneficiorum memor, servatis sponsionibus in fide persistat. Quod si negligat violatum pudorem crudeli morte compensare minatur.

Phyllis Demophoonti.

HOspita *Demophoon* tua te Rhodopeia Phyllis,
Ultra promissum tempus abesse queror.
Cornua cum Lunæ pleno semel orbe coissent,
Littoribus nostris anchora pacta tua est.
una quater latuit, toto quater orbe recrevit,
Nec vehit Actæas Sithonis unda rates.
mpora si numeres, bene quæ numeramus amantes
Non venit ante suam nostra querela diem.
es quoque lenta fuit tardè, quæ credita lædunt,
Credimus, invita nunc & amante nocent.
pe fui mendax pro te mihi: sæpè putavi
Alba procellosos vela referre Notos.
asea devovi, quia te dimittere nollet,
Nec tenuit cursus forsitan ille tuos,

Possessivum à Rhodope monte Thraciæ.

Interdum

Interdum timui, ne dum vada tendis ad Hebri,
Mersa foret cana naufraga puppis aqua.
Sæpe Deos supplex, ut tu scelerate valeres,
Sum prece thuricremis devenerata focis.
Sæpe videns ventos cœlo pelagoque faventes,
Ipsa mihi dixi, si valet, ille venit.
Denique fidus amor, quicquid properantibus obstat,
Finxit, & ad causas ingeniosa fui.
At tu lentus abes, nec te jurata reducunt
Numina, nec nostro motus amore redis.
Demophoon ventis, & verba, & vela dedisti,
Vela queror reditu, verba carere fide.
Ironice simplicitatem crimen vocat. Cupido amoris Deus:
Dic mihi, quid feci, nisi non sapienter amavi?
Crimine te potui demeruisse meo,
Unum in me scelus est, quod te scelerate recepi:
Sed scelus hoc meriti pondus, & instar habet.
Jura, fides, ubi nunc? commissaque dextera dextræ,
Quique erat in falso plurimus ore Deus?
Promissus socios ubi nunc Hymenæus in annos,
Qui mihi conjugii sponsor, & obses erat?
Per mare quod totum ventis agitatur, & undis,
Per quod sæpe ieras, per quod iturus eras:
Neptunū intelligit
Perque tuum mihi jurasti (nisi fictus & ille est)
Concita qui ventis æquora mulcet, avum:
Per Venerem, ninmiumque mihi facientia tela,
Altera tela arcus, altera tela faces:
Junonemque toris quę præsidet alma maritis,
Ceres tædifera
Et per tædiferæ mystica sacra Deę.
Si de tot læsis sua numina quisque Deorum,
Vindicet, in pœnas non satis unus eris.
Ah laceras etiam puppes furiosa refeci,
Ut qua desererer firma carina foret.
Remigiumque dedi, quo me fugiturus abires,
Heu patior telis vulnera facta meis.
Credidimus blandis, quorum tibi copia, verbis,
Credidimus generi, nominibusque tuis.

Cred

Credidimus lachrimis: an & hæ simulare docentur?
Hæ quoque habent artes, quaque jubentur, eunt,
Diis quoq; credidimus: quid jam tot pignora nobis?
Parte satis potui qualibet inde capi.
Nec moveor, quod te juvi portuque, locoque:
Debuit hæc meriti summa fuisse mei.
Turpiter hospitium lecto cumulasse jugali,
Pœnitet, & lateri conseruisse latus.
Quæ fuit ante illam, mallem suprema fuisset
Nox mihi, dum potui Phyllis honesta mori.
Speravi melius, quia te meruisse putavi:
Quæcunque ex merito spes venit, æqua venit.
Fallere credentem non est operosa puellam
Gloria, simplicitas digna favore fuit.
Sum decepta tuis & amans, & fœmina, verbis:
Dii faciant laudis summa sit ista tuæ. *Scyron,*
Inter & Ægidas media statuaris in urbe, *Procrustes Sinis latrones in Attica. Minotaurus.*
Magnificus titulis stet pater ante suis.
Cùm fuerit lectus Scyron torvusque Procrustes,
Et Sinis, & tauri mixtaque forma viri:
Et domitę bello Thebę, fusique bimembres,
Et pulsata nigri regia cæca Dei.
Hoc tua post illos titulo signetur imago,
Hic est cujus amans hospita capta dolo est:
De tanta rerum turba, factisque parentis,
Sedit in ingenio Cressa * relicta tuo * *puella.*
Quod solùm excusat, solum miraris, in illo
Hęredem patriæ perfide fraudis agis.
Illa [nec invideo] fruitur meliore marito,
Inque capistratis tygribus alta sedet.
Tu mea despecti fugiunt connubia Thraces,
Quod feror externum præposuisse meis
Atque aliquis jam nunc, doctas eat inquit, Athenas:
Armiferam Thracen, qui regat, alter erit.
Exitus acta probat: careat successibus opto,
Quisquis ab eventu facta notanda putat.

Periphrasis De reditu desperat.

At si nostra tuo spumescant æquora remo,
Jam mihi, jam dicar, consuluisse meis.
Sed neque consului, nec te mea regia tangit,
Fessaque Bistonia membra lavabis aquâ,
Illa meis oculis species abeuntis inhæret,
Cùm premeret portus classis itura meos.
Ansus es amplecti, colloque insusus amantis
Oscula per longas jungere pressa moras.
Cumq; tuis lachrymis lachrymas cofundere nostras
Quodque foret velis aura secunda, queri.
Et mihi discedens suprema dicere voce,
Phylli, fac expectes Demophoonta tuum.
Expectem? qui me nunquam visurus abisti?
Expectem pelago vela negata meo?
Et tamen expecto, redeas modo serus amanti,
Ut tua sit solo tempore lapsa fides.
Quid precor infelix? jam te tenet altera conjux,
Forsitan, & nobis qui malè favit amor.
Utq; tibi excidimus, nullam [puto] Phyllida nos
Hei mihi, si quæ sim Phyllis, & unde, rogas.
Quæ tibi, Demophoon, longis erroribus acto,
Threicios portus, hospitiumque dedi.
Cujus opes auxêre meæ, cui dives egenti
Munera multa dedi, multa datura fui.
Quæ tibi subjeci latissima regna Lycurgi,
Nomine fœmineo vix satis apta regi.
Qua patet umbrosum Rhodope glacialis ad Hæm
Et facer admissas exigit Hebrus aquas.
Cui mea virginitas avibus libata sinistris:
Castaque fallaci zona recincta manu.
Pronuba Tisiphone thalamis ululavit in illis,
Et cecinit mœstum devia carmen avis.
Affuit Alecto brevibus torquata colubris,
Suntque sepulchrali lumina mota face.
Mœsta tamen scopulos, fruticosaque littora calco
Quaque patent oculis æquora lata meis.

Bistonis lacus Thraciæ

Zonâ cingebantur virgines, quæ à marito primâ nocte solvebatur, hinc solvere zonam virginitate.

Sive dedaxetur humus, seu frigida lucent,
Sidera, prospicio, quis freta ventus agat.
Et quæcunque procul venientia lintea vidi,
Protinus illa meos auguror esse Deos. *Amoris vis.*
In freta procurro, vix me retinentibus undis,
Mobile quò primas porrigit æquor aquas.
Quo magis accedunt, minùs & minùs utilis astu,
Linquor, & ancillis excipienda cado.
Et sinus addu ctos modice falcatus in arcus,
Ultima præruptâ cornua mole rigunt.
Hinc mihi suppositas immittere corpus in undas,
Mens fuit, & quoniam fallere pergis erit.
Ad tua me fluctus projectam littora portent, *Hocmortis genere periit.*
Occurramque oculis intumulata tuis.
Duritiâ ferrum ut superes, adamantaque, teque,
Non tibi sic, dices, Phylli sequendus eram.
Sæpe venenorum sitis est mihi, sæpe cruentâ
Trajectam gladio morte perire juvat.
Colla quoque infidis quæ se nectenda lacertis,
Præbuerant, laqueis implicuisse juvat.
Stat nece maturâ tenerum pensare pudorem,
In necis electu parva futura mora est. *Phyllidis epitaphium.*
Inscribére meo causa invidiosa sepulchro,
Aut hoc aut simili carmine notus eris.
Phyllida Demophoon letho dedit, hospes amantem
Ille necis causam præbuit, ipsa manum.

In tertiam Epistolam Argumentum.

Postquam Græci Phrygiam appulerunt, urbes Troiæ finitimas, & præcipuè quæ Lesbo Insulæ erant oppositæ, hostili more cæperunt depopulari, inter quos Achilles Pelei & Thetidis Filius utramque Ciliciam, & Thebanam, atque Lyrnesiam invasit. Expugnato itaque Chyrnesio oppido, duas insignes secum virgines abduxit Astynomen Chrysæ sacerdotis Smynthei Apollinis filiam, & Hyppodamiam Brisanatam, quæ deinde à paternis nominibus

fuerunt cognominatæ. Chryſen autem Agamemnon Græcorum principi conceſſit, & Briſeida ſibi reſervavit. Sed cum jam Deorum juſſu cogeretur Agamemnon Chryſen patri reſtituere, Briſeida Achilli ſurripuit. Quamobrem indignatus Achilles, diu à bello abſtinuit, nec illius ſuaſione vel precibus ad arma, adverſus Trojanos ſumenda animari potuit: nec poſtea Briſeida accipere curavit, quamvis illi Agamemnon cum maximis muneribus ultrò miſiſſet. Quare Briſeis ad eum hanc epiſtolam mittit, in qua conqueritur de ejus nimia ira, rogatque ut ſumat arma adverſus Trojanos, dummodo eam prius ab Agamemnone ultro oblatam recipiat.

Briſeis Achilli.

QUam legis, à rapta Briſeide littera venit,
Vix benè barbaricâ, Græca notata, manu.
Quaſcunque aſpicies, lachrymæ fecêre lituras.
Sèd tamen hæ lachrymæ pondera vocis habent.
Non licebat ſervis de dominis conqueri Agamemnonis miniſtri.
Si mihi pauca queri de te dominóque, viróque,
Fas eſt: de domino pauca, viróque querar.
Non, ego poſcenti quod ſum citò tradita regi,
Culpa tua eſt: quamvis hæc quoq; culpa tua eſt.
Nam ſimul Eurybates me, Talthybiuſque vocârunt,
Eurybati data ſum, Talthybióque comes.
Alter in alterius jactantes lumina vultum,
Quærebant taciti: noſter ubi eſſet amor.
Differri potui: pœnæ mora grata fuiſſet:
Hei mihi diſcedens oſcula nulla dedi
At lachrymas ſine fine dedi, rupique capillos:
Infelix iterum ſum mihi viſa rapi.
Sæpe ego decepto volui cuſtode reverti:
Sed, me qui timidam prenderet hoſtis erat.
Si progreſſa forem, caperer ne nocte timebam,
Quamlibet ad Priami munus itura nurum.
Sed data ſum, quia danda fui: tot noctibus abſum,
Nec repetor: ceſſas, iráque lenta tua eſt.

Ipſe

Ipse Menœtiades, tunc, cum tradebar, in aurem,
Quid fles? hic parvo tempore, dixit, eris:
Non repetisse parum est: pugnas ne reddar, Achille:
I nunc, & cupidi nomen amantis habe.
Venerunt ad te Telamone, & Amyntore nati,
Ille gradu propior sanguinis, ille comes:
Laërteque satus: per quos comitata redirem,
Auxerunt blandâ grandia dona prece:
Viginti fulvos operoso ex ære lebetes,
Et tripodas septem pondere, & arte pares.
Addita sunt illis auri bis quinque talenta,
Bis sex assueti vinceresemper equi.
Quodque supervacuum est, forma prestante puellę
Lesbides, eversa corpora capta domo.
Cumq; tot his [sed non opus est tibi conjuge] conjux
Ex Agamemnoniis una puella tribus.
Si tibi ad Atrida pretio redimenda fuissem,
Quæ dare debueras, accipere illa negas.
Quâ merui culpâ fieri tibi vilis, Achille?
Quò levis à nobis tam citò fugit amor?
An miseros tristis fortuna tenaciter urget?
Nec venit incœptis mollior aura meis?
Diruta Marte tuo Lymesia mœnia vidi,
Et fueram patriæ pars ego magna meæ.
Vidi consortes pariter generisque, necisque,
Treis cecidisse: tribus, quę mihi mater erat.
Vidi [quantus erat] fusum tellure cruenta,
Pectora jactantem sanguinolenta virum.
Vor tamen amissis, te compensavimus unum:
Tu Dominus, tu vir, tu mihi frater eras.
Tu mihi juratus per numina matris aquosæ,
Utile dicebas ipse fuisse capi.
Scilicet, ut quamvis veniam dotata, repellar
Et mecum fugias, quæ tibi dantur opes.
Quin etiam fama est, cùm crastina fulserit *a* hora,
Te dare nubiferis *b* lintea plena Notis.

Patroclus ad Briseida Stomachosa Ironia

Patronymicum à loco. Agamemnon attrę filius.

Minetes Briseidos maritus, Juratus activè. Ironia.

a Eos.

b Linea vela.

quod

Quod scelus ut pavidas miseræ mihi contigit aur
Sanguinis atque animi pectus inane fuit.
Ibis, & ô miseram cui me violente relinques?
Quis mihi desertæ mite levamen erit?
Devorer ante precor subito telluris hiatu,
Aut rutilo missi fulminis igne cremer:
Quam sine me Phthiis canescant æquora remis,
Et videam puppes ire relicta tuas,
Si tibi jam redituſque placent, patriique penates,
Non ego sum classi sarcina magna tuę.
Achaiadas, id est Græcia. Victorem captiva sequar, non nupta, maritum:
Est mihi, quę lanas molliat, apta manus.
Inter Achęiadas longe pulcherrima matres,
In thalamos conjux ibit, eatque tuos.
Digna nurus socero, Jovis Aeginæque nepote,
Cuique senex Nereus prosocer esse velit.
Jupiter ex Ægina Asopi filia, Æacum, Pelei patrem genuit. Nos humiles famulæque tuæ data pensa trahemus
Et minuent plenas stamina nostra colos.
Exagitet ne me tantum tua deprecor uxor,
Quæ mihi, nescio quo non erit æqua modo.
Neve meos coram scindi patiare capillos.
Et leviter dicas, hæc quoque nostra fuit.
Vel patiare licet, dum ne contempta relinquar,
Hic mihi væ miseræ concutit ossa metus.
Quid tamen expectas? Agamemnona pœnitet iræ
Et jacet ante tuos Græcia mœsta pedes.
Ab exemplo Meleagri Oenei & Altheæ Filii, quę solam conjux Cleopatra flexit in arma, Vince animos, iramque tuam, qui cętera vincis
Quid lacerat Danaas impiger Hector opes?
Arma cape Æacide, sed me tamen ante recepta,
Et preme turbatos, Marte favente, viros.
Propter me mota est, propter me desinat ira:
Simque ego tristitiæ causa, modusque tuæ.
Nec tibi turpe puta, precibus succumbere nostris
Conjugis Oenides versus in arma prece est.
Res audita mihi, nota est tibi, fratribus orba
Devovit nati spemque caputque parens.

lo erat ille ferox, positis secessit ab armis,
Et patriæ rigida mente negavit opem.
la virum flexit conjux, felicior illa:
At mea pro nullo pondere verba cadunt.
ec tamen indignor, nec me pro conjuge gessi,
Sepius in domini serva vocata torum.
le quædam (memini) dominam captiva vocabat:
Servitio, dixi, nominis addis onus.
r tamen ossa viri subito malè tecta sepulchro,
Semper judiciis ossa verenda meis.
rque tuum, fortes animas, mea numina, fratrum,
Qui bene pro patria, cum patriaque jacent:
rque tuum nostrumq; caput, quod junximus una,
Perque tuos enses, cognita tela meis:
illa Mycenæum sociasse cubilia mecum,
Juro: fallentem deseruisse velis.
ibi nunc dicam: fortissime, tu quoque jura,
Nulla tibi sine me gaudia facta, neges.
Danai mœrere putant tibi plectra moventur,
Te tenet in tepido mollis amica sinu,
si quis quærat, quare pugnare recuses:
Pugna nocet, citharæ, voxque Venusque juvant.
ius est jacuisse toro, tenuisse puellam,
Threïciam digitis increpuisse lyram,
am manibus clypeos & acutæ cuspidis hastam,
Et galeam pressa sustinuisse coma.
tibi pro tutis, insignia facta placebant,
Pattaque bellando gloria dulcis erat.
tantum, dum me caperes, fera bella probabas.
Cumque mea patria laus tua victa jacet?
melius, validòque precor vibrata lacerto
Insseat Hectoreum Pelias hasta latus.
tite me Danai: dominum legata rogabo,
Tristáque mandatis oscula multa feram.
ego quam Phœnix, plus quam facundus Ulysses
ius ego quàm Teucri (credite) frater agam.

adv. aprum Calydonium patriam suam va. flentem.

Mycenæus Agamemnon e Mycenis urbe Græciæ.

Alludit ad citharam Orphei.

Ad Græcos Apostrophe.

est

Ad Achillem redit

Est aliquid solitis collum tetigisse lacertis,
Præsentesque oculos admonuisse sinu.
* Sis licèt immitis, matrisque ferocior undis,
Ut taceam, lachymis comminuere meis.
Nunc quoq; sic omneis Peleus pater impleat annos
Sic eat auspiciis Pyrrhus ad arma tuis.
Respice sollicitam Briseida fortis Achille,
Nec miseram lenta ferreus ure mora.
At si versus amor tuus est in tędia nostri,
Quam sine te cogis vivere, coge mori.

Sic Æneas Virgilianus. Nullum memorabile nomen fœminea in pœna est, nec habet victoria laudem.

Utque facis, coges : abiit corpusque, colorque :
Sustinet hoc animi spes tamen una tui.
Qua si destituar, repetam fratresque virumque :
Nec tibi magnificum fœmina jussa mori.
Cur autem jubeas ? stricto pete corpora ferro :
Est mihi qui fosso pectore sanguis erat.
Me petat ille tuus, qui, si dea passa fuisset
Ensis in Atridæ pectus iturus erat.
At potius serves nostram, tua munera, vitam :
Quod dederas hosti victor, amica rogo.
Perdere quos męliùs possis, Neptunia prębent
Pergama : materiam cedis ab hoste pete
Me modò, sive paras impellere remige classem,
Sive manes, domini more venire jube.

In quartam epistolam argumentum.

Theseus Ægei Filius, interempto Minotauto, Ari-nem Minois & Pasiphaes Filiam, quam ob opem sibi p-stitam uxorem accepturum promiserat, simul cum Phæ-ejus sorore nave imposita, secum abduxit. Verum Bac-admonitione in Naxo sive, ut alii volunt in Chio ins-Adriane relicta Phædram duxit : quæ deinde abse-Theseo in Hippolyti privigni, quem ex Hippolyte Am-zone acceperat, amorem exarsit. Qui cum cœlibem duc-vitam, sese venando exerceret, nec posset uti illius c-loquio, hac epistola amorem suum indicavit, in qua ill-

calli-

allidis ſuaſionibus ad ſui amorem flectere conatur. Et
um turpe ſit privignum à noverca de ſtupro interpellari,
rincipium ex inſinuatione ſumſit, in hunc modum.

Phædra Hippolyto.

QUa, niſi tu dederis, caritura eſt ipſa, ſalutem
Mittit Amazonio Creſſa puella viro.
Pelege quodcunque, eſt: quid epiſtola lecta nocebit?
Te quoque, in hac aliquid, quod juvet, eſſe poteſt.
His arcana notis, terra: pelagoque feruntur,
Inſpicit acceptas hoſtis ab hoſte notas.
Ter tecum, conata loqui, ter inutilis hęſit
Lingua, ter in primo deſtitit ore ſonus.
Qua licet, & ſequitur, pudor eſt miſcendus amori:
Diſcere quæ puduit, ſcribere juſſit amor.
Quicquid amor juſſit, non eſt contemnere tutum,
Regnat, & in ſuperos jus habet ille Deos.
Ille mihi primò dubitanti ſcribere, dixit,
Scribe, dabit victas ferreus ille manus.
Adſit, & ut noſtras avido fovet igne medullas,
Figat ſic animos in mea vota tuos.
Non ego nequitia ſocialia fœdera rumpam:
Fama (velim quæras) crimine noſtra vacat.
Venit amor gravius, quo ſeriùs: urimur intus,
Urimur, & cæcum pectora vulnus habent.
Scilicet, ut teneros lædunt juga prima juvencos,
Frænaque vix patitur de grege captus equus:
Sic malè, vixque ſubit primos rude pectus amores,
Sarcinaque hæc animo non ſedet apta meo.
Ars fit, ubi à teneris crimen condiſcitur annis:
Quæ venit exacto tempore peius amat.
Tu nova ſervatæ carpes libamina famæ,
Et pariter noſtrum fiet uterque nocens.
Eſt aliquid plenis pomaria carpere ramis,
Et tenui primam deligere ungue roſam.
Sic tamen ille prior (quo me ſine crimine geſſi)

Candor ab insolita labe notandus erat.
At benè successit, digno quod adurimur igne,
Peius adulterio turpis adulter obest.
Si mihi concedat Juno, fratremque virumque,
Hippolytum videor præpositura Jovi.
Jam quoque (vix credes) ignotas mittor in arras;
Est mihi per sylvas impetus ire feras.
Jam mihi prima Dea est, arcu præsignis adunco,
Delia, judicium subsequar ipsa tuum.
In nemus ire libet, præsissque in retia cervis,
Hortati celeres per juga summa canes,
Aut tremulum excusso jaculum vibrate lacerto,
Aut in graminea ponere corpus homo.
Sæpe juvat versare leves in pulvere curtus,
Torquentem frænis ora fugacis equi.
Nunc feror, ut Bachii furiis Eleleides actæ,
Quæque sub Idæo tympana colle movent.
Aut quas semideæ Dryades, Faunique bicornes,
Numine contactis attonuere suo.
Namque mihi referunt, cùm se furor ille remisit,
Omnia: me tacitam conscius erit amor.
Forsitan hunc fato generis reddamus amorem,
Et venus ex tota gente tributa petit.
Jupiter Europam [prima est ea gentis origo]
Dilexit, tauro dissimulante Deum.
Pasiphaë mater decepto subdita tauro
Enixa est utero crimen, onusque suum.
Perfidus Ægides ducentia fila secutus,
Curvæ meæ fugit tecta sororis ope.
En ego nunc, ne fortè parùm Minoïa credar,
In socias leges ultima gentis eo.
Hoc quoq; fatale est, placuit domus una duabus,
Me tua forma capit, captâ parente soror.
Thesides, Theseusque duas rapuere sorores,
Ponite de nostra bina trophæa domo.
Tempore, quo nobis inita est Cerealis Eleusis,

Studiorũ enim conformitas multum ad amorem facit.

Bacchus Eleus ab Elea urbe

a Culpã rejicit in fatum ob Veneris & Martis adulterium à Sole indicatum

nefandos amores in omne Solis progeniem immisit Venus

b Gnosia me vellem detinuisset humus.
Tunc mihi præcipuè, nec non tamen ante, placebas
Acer in extremis ossibus hæsit amor.
Candida vestis erat, præcincti flore capilli,
Flava verecundus tinxerat ora rubor.
Quemq; vocant alię vultum rigidumq; trucemque,
Pro rigido, Phædra judice, fortis erat.
Sint procul à nobis juvenes, ut fœmina, compti:
Fine coli modico forma virilis amat.
Te tuus iste rigor, positique sine arte capilli,
Et levis egregio pulvis in ore decet.
Sive ferocis equi luctantia colla retorques,
Exiguo flexos miror in orbe pedes.
Seu lentum valido torques hastile lacerto,
Ora ferox in se versa lacertus habet.
Sive tenes lato venabula cornea ferro;
Denique nostra juvat lumina, quicquid agis.
Tu modo duritiem sylvis depone jugosis,
Non sum materia digna perire tua.
Quid juvat incinctæ studia exercere Dianæ?
Et Veneri numeros eripuisse suos?
Quod caret alternâ requie durabile non est,
Hæc reparat vires, fessàque membra levat,
Arcus, & arma tuæ tibi sint imitanda Dianæ:
Si nunquam cessas tendere, mollis erit:
Clarus erat Cephalus sylvis, multæque per herbas
Conciderant illo percutiente feræ:
Nec tamen Aurorę malè se prębebat amandum:
Ibat ad hunc sapiens à sene diva viro.
Sæpe sub ilicibus a Venerem, Cinyràque creatum,
Sustinuit positos quęlibet herba duos.
Arsit & Oenides in Mænalia Atalanta.
Illa ferę spolium pignus amoris habet.
Nos quoque jam primum turba numeremur in ista
Si Venerem tollas, rustica sylva tua est.
Ipsa comes veniam; nec me latebrosa movebunt

Jupiter in taurũ ex Europa Agenoris filia Minoem genuit.
Cretæ oppidum
b *Gnosos Minois regia, unde Gnosius.*
Sententia.
a *Venus Adonim Cinyræ Filium dilexit.*
Salebrosa.

Saxa, nec obliquo dente timendus aper.
Æquora bina suis oppugnant fluctibus Isthmon,
Et tenuis tellus audit utrumque mare.
Hic tecum Trœzena colam, Pittheïa regna,
Jam nunc & patria charior illa mea est.
Tempore abest, aberitque diu *a* Neptunius heros,
b Illum Pirithoi detinet ora sui.
Præposuit Theseus (nisi nos manifesta negamus)
Pirithoum Phędræ, Pirithoumque tibi.
Nec sola hæc ad nos injuria venit ab illo,
c In magnis læsi rebus uterque sumus:
Ossa mei fratris clava perfracta trinodi,
Sparsit humi, *d* soror est pręda relicta feris,
Prima *e* securigeras inter virtute puellas,
Te peperit, nati digna favore parens.
Si quęras ubi sit? Theseus latus ense peregit,
Nec mater tanto pignore tuta fuit.
At nec nupta quidem, tędaque accepta jugali,
Cur? nisi, ne caperes regna paterna nothus?
Addidit & fratres ex me tibi, quos tamen omnes
Non ego tollendi causa, sed ille fuit.
O utinam nocitura tibi pulcherrime rerum,
In medio nixu viscera rupta forent.
I nunc, & meriti lectum reverere parentis,
Quem fugit, & factis abdicat ille suis.
Nec quia privigno videar coitura noverca,
Terruerint animos nomina vana tuos.
Ista vetus pietas, ævo moritura futuro,
Rustica Saturno regna tenente fuit.
Saturnus periit: perierunt & sua jura,
Sub Jove nunc mundus, jussa sequare Jovis.
Jupiter esse pium statuit quodcunque juvaret,
Et fas omne facit fratre marita soror.
Illa coit firmâ generis juncturâ catenâ,
Imposuit nodos cui Venus ipsa suos.
Nec labor est clare (licet) pete munus ab illa,

a Theseus Neptuni nepos. b Pirithous & Theseus numerãtur inter quatuor amicorum paria. c Minotaurum intelligit d Ariadne. e Amazones securi utebantur Ironia.

Cogn

Cognato poterit nomine culpa tegi.
Viderit amplexus aliquis, laudibimur ambo:
Dicar privigno fida noverca meo.
Non tibi per tenebras duri reseranda mariti
Janua, nec custos decipiendus erit.
Vt tenuit domus una duos, domus una tenebit,
Oscula aperta dabas: oscula aperta dabis.
Tutus eris mecum, laudemque merebere culpa,
Tu licet in lecto conspiciare meo.
Ille moras tantum properataque fœdera junge,
Qui mihi nunc sœvit, sic tibi parcat amor,
Non ego dedignor supplex, humilisque precari,
Heu tibi nunc fastus, altaque verba jacent?
Expugnare diu, nec me summittere culpæ,
Certa fui, certi si quid haberet amor.
Victa precor, genibusque tuis regalia tendo
Brachia: quid deceat, non videt ullus amans.
Erubuit profugusque pudor sua signa reliquit:
Da veniam fassæ, duraque corda doma.
Quod mihi sit genitor, qui possidet æquora, Minos, *Iovem intelligit Sol.*
Quod veniant proavi fulmina torta manu:
Quod sit avus radiis frontem vallatus acutis,
Purpureo tepidum qui movet axe diem.
Nobilitas sub amore jacet: miserere priorum,
Et mihi si non vis parcere, parce meis.
Mi mihi dotalis tellus Jovis insula Cretæ:
Serviat Hyppolito regia tota meo.
Flecte feros animos: potuit corrumpere taurum
Mater: eris tauro lævior ipse truci?
Venerem parcas oro, quæ plurima mecum est:
Sic nunquam, quæ te spernere possit, ames.
Huic tibi secretis agilis Dea saltibus adsit, *Diana.*
Sylváque perdendas præbeat alta feras.
Faveant Satyri, montanàque numina Panes:
Sic cadat adversa cuspide fossus aper.
Huic tibi dent Nymphæ, quamvis odisse puellas

Diceris

Diceris, atentem quę levit unda sitim,
Addimus his precibus lachrymas quoque verba
Perlegis, & lachrymas finge videre meas, [ca

In quintam Epistolam argumentum.

Cum Hecuba Cissei Filia, Priami uxor gravida
ardentem facem totam Troiam comburentem se pa
somniavit. Territus itaque Priamus, oraculum cons
quo cum accepisset, oriturum Filium, qui patriæ esset
tio, cum primùm partus ederetur, jussit interfici. He
verò cum puerum, qui posteà Paris dictus est, peper
materna pietate motâ, pastoribus regiis clàm alendum
davit. Is autem cùm jam adolesceret, Oenonem nymp
adamavit, atque, ut aliquibus placet, in uxorem duxit.
cum Juno, Pallas & Venus, de pulchritudine contende
propter aureum pomum in quo scripturum erat. Detur
chriori, à Jove ad Paridis arbitrium remissæ sunt cui
Juno regnum, Pallas sapientiam, Venus voluptatem,
mulierum pulcherrimam promisisset, pro Venere sente
tulit. Qui deinde à parte cognitus, & in gratiam sus
tus, Spartem navigans, Helenam Menelai uxorem ra
eamq; Troiam aduxit. Quod cum Oenone resciviss
epistola de ejus perfidia conquerendo, Helenam Grę
di, & se recipi suadet.

Oenone Paridi.

Multi hæc duo carmina ascripti-sta dicũt Pegasis Nympha à Pegaso fonte.

Nympha suo Paradi, quamvis suus esse recuse
Mittit ab Idęis verba legenda jugis.

PErlegis, an conjux prohibet nova? perlege n
Ista Mycenæâ littera facta manu.
Pegasis Oenone, Phrygiis celeberrima sylvis,
Lęsa queror de te, si sinisipse, meo.
Quis Deus opposuit nostris sua numina votis,
Ne tua permaneam, quod mihi crimen obest?
Leniter, ex merito quicquid patiare, ferendum
Quæ venit indigné pœna, dolenda venit.

Sententia dupli

Non

ndum tantus eras, cum te contenta marito,
dita de magno * flumine Nympha fui.
i nunc Priamides (abſit reverentia vero)
ervus eras: ſervo nubere Nympha tuli.
e greges inter requievimus arbore tecti,
lixtaque cum foliis præbuit herba torum.
é ſuper ſtramen, fœnoque jacentibus alto,
Depreſſa eſt humili cana pruina caſa.
s tibi monſtrabit ſaltus venatibus aptos,
t tegeret catulos qua fera rupe ſuos:
ia ſæpe comes maculis diſtincta tetendi,
epe citos egi per juga ſumma canes.
ſæ ſervant à te mea nomina fagi,
t legor Oenone falce notata tua.
uantum trunci, tantum mea nomina creſcunt:
reſcite, & in titulos ſurgite ritè meos.
ulus eſt [memini] fluviali conſita ripâ,
t in qua noſtri littera ſcripta memor.
ile vive precor, quæ conſita margine ripæ,
oc in rugoſo cortice carmen habes:
m Paris Oenone poterit ſpirare relicta,
d fontem Xanthi verſa recurret aqua.
the retrò propera, verſæq; recurrite lymphæ,
ſtinet Oenonem deſeruiſſe Paris.
dies fatum miſeræ mihi duxit, ab illa
eſſima mutati cœpit amoris hyems.
Venus & Juno, ſumptiſque decentior armis
enit in arbitrium nuda Minerva tuum.
niti micuere ſinus, gelidusque cucurrit
mihi narraſti, dura per oſſa tremor.
ſului [neque enim modicè terrebar] anuſque,
ngævoſque ſenes conſtitit eſſe nefas.
abies, ſectæque trabes, & claſſe parata,
mula ceratas accipit unda rates.
diſcedens: hoc ſaltem parce negare,
æterito magis eſt iſte pudendus amor.

si juſtam querimonia causam oſtendit.
In Paridem beneficia.
** Xantho.*
a Defenſa.
Ad arborem apoſtrophe.
Paridis carmen, apoſtrophe ad Xanthũ.

Et flesti, & nostros vidisti flentis ocellos:
Miscuimus lachrymas mœstus uterque suas.
Non sic appositis vincitur vitibus ulmus,
Ut tua sunt collo brachia vincta meo.
Ah, quoties, cùm te vento querere teneri,
Riserunt comites, ille secundus erat.
Oscula dimissæ quoties repetita dedisti?
Quam vix sustinuit dicere lingua, Vale?
Paridis discessus Aura levis rigido pendentia lintea malo
Suscitat, & remis eruta canet aqua.
Prosequor infelix oculis abeuntia vela,
Quâ licet, & lachrymis humet arena meis.
Utque celer venias virides Nereidas oro.
Mons Sigæus. Scilicet ut venias in mea damna celer.
Votis ergo meis alii rediture redisti:
Hei mihi, pro dira pellice blanda fui.
Aspicit immensum moles nativa profundum,
Mons fuit, æquoreis illa resistit aquis.
Hinc ego prima tuæ [a] cognovi vela carinæ,
Et mihi per fluctus impetus ire fuit
Dum moror, in summa fulsit mihi [b] purpura pr
Pertimui: cultus non erat ille tuus.
Fit propior, terrasque cita ratis attigit aura,
[c] Fœmineas vidi corde tremente genas.
Non satis id fuerat (quid enim furiosa morabar)
Hærebat gremio turpis amica tuo.
Tunc flevi, rupique sinus, & pectora planxi,
Et secui madidas ungue rigente genas.
Implevique sacram querulis ululatibus Idam:
Illuc has lachrymas in mea saxa tuli.
Sic Helene doleat, desertaque conjuge ploret,
Quæque prior nobis intulit, illa ferat.
Nunc tecum veniunt, quæ te per aperta [s]equun
Æquora, legitimos destituuntque viros.
At cum pauper eras, armentaque pastor agebas,
Nulla, nisi Oenone, pauperis uxor erat.

a *Prospexi.*
b *Purpurata Helena*
c *Clymenam & Æthram cum Helenę rapuit paris.*

Non ego miror opes: nec me tua regia tangit,
Nec de tot Priami dicar ut una nurus.
Non tamen: ut Priamus nymphæ socer esse recuset,
Aut Hecubæ fuerim dissimulanda nurus.
Dignaque sum, & cupio fieri matrona potentis,
Sunt mihi, quas possunt sceptra decere, manus.
Nec me, faginea quod tecum fronde jacebam,
Despice: purpureo sum magis apta toro.
Denique tutus amor meus est, tibi nulla parantur
Bella, nec ultrices advehit unda rates.
Tyndaris infestis fugitiva reposcitur armis: *Helena Tyndari Filia ex Læda.*
Hac venit in thalamos dote superba tuos.
Quæ si sit Danais reddenda, vel Hectora fratrem,
Vel cum Deiphobo, Polydamanta roga.
Quid gravis Antenor, Priamus quid suadeat ipse
Consule, queis ætas longa magistra fuit.
Turpe rudimentum patriæ præponere raptam: *Menelaus, Lacæna Helena à Laconiæ regione.*
Causa pudenda tua est: justa vir arma movet:
Nec tibi, si cupias, fidam promitte Lacænam.
Quæ sit in amplexus tam citò versa tuos:
Germinor Atrides temerati fœdera lecti
Clamat, & externo læsus amore dolet.
Te quoque clamabis, nullâ reparabilis arte,
Læsa pudicitia est: deperit illa semel.
Credet amore tui: sic & Menelaon amavit: *Andromache Hectoris conjux, à volant*
Nunc jacet in viduo credulus ille toro,
Felix Andromache, certo bene nupta marito,
Uxor ad exemplum fratris habenda tui.
Levior foliis, tunc cum sine pondere succi *Proverbium.*
Mobilibus ventis arida facta cadunt,
Minus est in te, quàm summa pondus aristæ,
Quæ lævis assiduis solibus usta riget.
Nec tua (nam recolo) quondam germana canebat, *Metaphoricè*
Sic mihi diffusis vaticinata comis.
Quid facis Oenone? quid arenæ semina mandas? *Helenam intelligit*
Non profecturis littora bobus aras,

Graia juvenca venit, quæ te patriamque, domum
perdat: iò prohibe, Graia juvenca venit.
Dum licet, obscœnam ponto demergite puppim;
Heu quantum Phrygii sanguinis illa vehit.
Dixerat, in cursu famulæ rapuere furentem:
At mihi flaventes diriguere comæ.
Ah nimium miseræ vates mihi vera fuisti!
Possidet en saltus illa juvenca meos.
Sit facie quamvis insignis adultera certe est,
Deseruit patrios hospite capta Deos.
Illam de patria Theseus (nisi nomine fallor)
Nescio quis Theseus, abstulit ante sua.
A juvene, & cupido credatur reddita virgo?
Unde hæc compererim tam bene queris? amo.
Vim licet appelles, & culpam nomine veles:
Quæ toties rapta est, prębuit ipsa rapi.
At manet Oenone fallenti casta marito,
Et poteras falsi legibus ipse tuis.
Me Satyri celeres (sylvis ego tecta latebam)
Quæsierant rapido turba proterva pede.
Cornigerumque caput pinu præcinctus acuta,
Faunus in immensis, qua tumet Ida jugis.
Me fide conspicuus Troiæ munitor amavit,
Ille meæ spolium virginitatis habet.
Id quoque luctando, rupi tamen ante capillos,
Oraque sunt digitis aspera facta meis.
Nec pretium stupri, gemmas, aurumque poposci;
Turpiter ingenuum munera corpus emunt.
Ipse ratus dignam, medicas mihi tradidit artes,
Admisitque meas ad sua dona manus.
Quæcunq; herba potens ad opem, radixq; medel
Utilis in toto nascitur orbe, mea est.
Me miseram quod amor non est medicabilis herb
Destituor prudens artis, ab arte mea.
Ipse repertor opis, vaccas paviisse Pheræas,
Dicitur, & nostro saucius igne fuit.

Phœbus.

A dono Apollinis se commendat.

Quod neque graminibus tellus fœcunda creatis,
Nec Deus auxilium, tu mihi ferre potes.
Et potes, & merui : dignæ miserere puellæ ;
Non ego cum Danais arma cruenta fero.
Sed tua sum, tecumque fui puerilibus annis :
Et tua, quod super est temporis, esse precor.

In sextam Epistolam Argumentum.

Monitus oraculo Pelias Neptuni Filius, *tunc illi pro-*
inquam fore mortem, cum patri sacrificanti aliquis pede
nudo sibi superveniret : cui annua sacra peragenti, Iason
Æsonis Filius, *ejusq; nepos, dimisso in limo Anauri fluvii*
alceamento, ad sacra properans, altero pede exuto occur-
rit. Pelias *igitur oraculi memor,* Jasoni *suasit, ut* Colchos
et, aureum vellus quæsiturus, sperans illic eum perituu-
m, cum audisset opus esse humanis viribus insuperabile.
ason autem veluti magnanimus, expeditionem libenter
sumens, ac multis Græciæ nobilibus convocatis, Argo
vem ex Pegaso Thessaliæ *sinu solvens, in Lemnon in-*
lam delatus est ubi cum mulieres viros omnes communi
cilio una nocte interemissent, Hypsipyle Thoantis Filia,
em sub falsa mortis simulatione salvaverat, tunc impe-
m occupabat: quæ Iasonem *& hospitio, & lecto libe-*
issime excepit. Verum jam duobus annis per actis, eran-
us sociis, & exigente tempore ut prædictam expeditio-
n perficeret. Hypsipylen prægnantem relinquens, Colchō
vigavit, ubi arte Medeæ draconе sopito, tauriſque ju-
atis aureum illud vellus adeptus, illud secum abduxit.
ere Hypsipyle Medeam sibi prælatam dolens, hac epistо.
asoni de prospero reditu congratulando, in contemp.
ejus, crudelitatem atque incantationes exercrans, ver-
nititur. Postremo *in* Iasonem *& Medeam imprecatur*

Hypsipile Iasoni.

Ittora Thessaliæ reduci tetigisse carina,
Diceris, auratæ vellere dives ovis:

Gratulor incolumi (quantum finis) hoc tamen i
Debueram scripto certior esse tuo.
Nam, ne pacta tibi præter mea regna redires,
Cùm cuperes, ventos non habuisse potes.
Quamlibet adverso signetur epistola vento,
Hypsipyle missa digna salute fui.
Cur mihi fama prior quam nuncia littera venit?
Isse sacros Martis sub juga panda boves?
Seminibus jactis segetes adolesse virorum,
Inque necem dextra non eguisse tua.
Pervigilem spolium pecudis servasse draconem?
Rapta tamen forti vellera fulva manu.
Hæc ego, si possem timidè credentibus ista,
Ipse mihi scripsit, dicere, quanta forem?
Quid queror officium lenti cessasse mariti?
Medea Obsequium, maneo si tua, grande tuli.
Barbara narratur venisse venefica tecum,
præcepta In mihi promissi parte *futura tori.
Credula res amor est: utinam temeraria dicar
Criminibus falsis insimulasse virum
Nuper ab Æmoniis hospes mihi Thessalus oris
Venerat & tactum vix benè limen erat.
A quo hæc acce. Æsonides (dixi) quid agit meus? ille pudore
perat. Synecdoche Hæsit, in oppositа lumina fixus humo.
Protinus exilui: tunicisque à pectore ruptis,
Vivit, an (exclamo) me quoque fata trahunt?
Vivit, ait, timidumque mihi jurare coëgi:
Vix mihi, teste Deo, credita vita tua est.
Boves æripedes, igni vomi, à Jasone domiti. Utque animus rediit tua facta requirere cœpi,
Rettulit æripedes Martis arasse boves.
Vipereos dentes in humum pro semine jactos,
Et subito natos arma tulisse viros.
Terrigenas populos civili marte peremptos,
Implesse ætatis fata diurna suæ.
Devicto serpente. Devictum serpentem: iterum si vivat Jason,
Quærimus: alternant spesque timorque fidem.

Sing

ngula dum narrat, curſu ſtudioque loquendi,
Detegit ingenio vulnera facta ſuo.
eu ubi pacta fides? ubi connubialia jura?
Faxque ſub arſuros dignior ire rogos?
on ego ſum furtim tibi cognita: pronuba Juno,
Adfuit, & certis tempora vinctus Hymen.
t mihi nec Juno, nec Hymen: ſed triſtis Erinnys,
Prætulit infauſtas ſanguinolenta faces.
uid mihi cum Myniis? quid cum Tritonide pinu?
Quid tibi cum patria navita Tiphy mea?
on erat hic aries villo ſpectabilis aureo:
Non ſenis Æetæ regia Lemnos erat.
erta fui primò (ſed me mea fata trahebant)
Hoſpita fœminea pellere caſtra manu.
mniadeſque viros nimium quoq; vincere nôrunt
Milite tam forti vita tuenda fuit.
be virum vidi, tectoque animoque recepi,
Hic tibi biſque æſtas, biſque cucurrit hyems.
rtia meſſis erat, cum tu daro vela coactus,
Impleſti lachrymis talia verba tuis:
ſtrahor Hypſipyle ſi dent modo fata recurſum:
Vir tuus hinc abeo, vir tibi ſemper ero.
od tamen è nobis gravida celatur in alvo,
Vivat, & ejuſdem ſimus uterque parens.
ſtenus, & lachrymis in falſa cadentibus ora,
Cætera te memini non potuiſſe loqui.
imus è ſociis ſacram conſcendis in Argo,
Illa volat, ventus concava vela tenet.
rula propulſæ ſubducitur unda carinæ.
Terra tibi, nobis aſpiciuntur aquæ.
atus omne patens turris circumſpicit undas:
Huc feror, & lachrymis ora ſinuſque madent.
lachrymas ſpecto, cupidæque faventia menti,
Longius aſſueto lumina noſtra vident.
de preces caſtas, immiſtaque vota timori,
Nunc, quoque te ſalvo perſoluenda mihi.

Synecdoche. Minyæ argonautæ qui ex theſſalia venerant

Jaſonis verba Argo.

Vota

Vota ego persolvam? votis Medea fruetur?
Cor dolet, atque irâ mistus abundat amor.
Dona feram templis? vivum quòd Jasona perdi
Hostia pro damnis concidet icta meis.
Non equidem secura fui: semperque verebar,
Ne pater Argolica sumeret urbe nurum.
Argolicas timui: nocuit mihi barbara pellex,
Non expectato vulnus ab hoste tuli.
Nec facie, meritisque placet, sed carmine movet
Diraque cantata pabula falce metit.
Illa reluctantem cursu deducere lunam
Medeam veneficio & magicâ arte accusat.
Nititur, & tenebris abdere Solis equos.
Ille refrenat aquas, obliquàque flumina sistit,
Illa loco sylvas, vivàque saxa movet:
Per tumulos errat sparsis discincta capillis,
Certaque de tepidis colligit ossa rogis.
Devovet absentes, simulacraque cærea fingit,
Et miserum tenues in jecur urget acus.
Et quæ nescierim melius, male quæritur herbis,
Moribus & forma conciliandus amor.
Hanc potes amplecti, thalamoque relictus in un
Impavidus somno nocte silente frui?
Scilicet ut tauros, ita te, juga ferre coegit,
Quaque feros angues te quoque mulcet ope.
Adde, quod ascribi factis procerumque, tuisque
Se facit, & titulo conjugis uxor obest.
Atque aliquis, Peliæ de partibus, acta venenis,
Imputat, & populum, qui sibi credat, habet.
* *Phasis Colchorũ fluvius.*
Non hęc Æsonides, sed filia * Phasias Ætæ,
Aurea Phryxeæ terga revellit ovis.
Non probat Alcymede mater tua, consule matre
Non pater a gelido cui venit axe nurus.
Illa sibi à Tanais, Scythicæque paludibus undæ
Quærat & à patria Phasidis usque virum:
Mobilis Æsonide, vernàque incertior aura,
Cur tua polliciti pondere verba carent?

meus hinc ieras, cur non meus inde rediſti?
Sim reducis conjux, ſicut euntis eram.
e nobilitas, generoſaque nomina tangunt,
En ego Minoo nata Thoante feror.
chus avus, Bacchi conjux redimita corona,
Præradiat ſtellis ſigna minora ſuis.
tibi Lemnos erit, terra ingenioſa colenti,
Me quoque jam tales inter habere potes.
nc etiam peperi: gratare ambobus Jaſon,
Dulce mihi gravidæ fecerat auctor onus.
lix in numero quoq; ſum, prolemq; gemellam,
Pignora Lucina bina favente dedi.
Quæras, cui ſint ſimiles, cognoſceris illis:
allere non nôrunt, cætera patris habent.
atos quos pene dedi pro matre ferendos:
ed tenuit cœptas ſęva noverca vias.
deam timui: plus eſt Medea noverca: *abſyrtus*
Medeæ faciunt ad ſcelus omne manus. *Medea*
rgere quæ fratris potuit lacerata per agros *frater.*
Corpora pignoribus parceret illa meis?
ac tamen ô demens, Colchiſq; ablate venenis, *Colchis*
Diceris Hypſipyles præpoſuiſſe toro. *pro Col-*
piter illa virum cognovit adultera virgo, *chitis.*
Me ſibi, teque mihi, tæda pudica dedit.
diſdit illa patrem, rapui de cæde Thoanta:
Deſeruit Colchon, me mea Lemnos habet.
id referam? ſcelerata piam ſi vincit, & ipſo
Crimine dotata eſt, emeruitque virum?
nniadum facinus culpo, non miror Jaſon,
Quæ libet iratis ipſe dat arma dolor:
Sage, ſi ventis, ut opportuit actus iniquis,
ntraſſes portus tuque comeſque meos; *Interro-*
viaque exiſſem fœtu comitata gemello, *gatio cũ*
Diſcere *nonne tibi terra roganda foret? *ſtomache*
o vultu natos, quo me ſcelerate videres? *nempe*
erfide quo pretio, quo nece dignus eras?

Ipſe

Ipse quidem per me tutus sospesque fuisses:
Non quia tu dignus, sed quia mitis ego.
Pellicis ipsa meos impleſſem sanguine vultus,
Quosque veneficiis abstulit illa suis.
Medeæ Medea forem, quod si quis ab alto
Justus adest votis Jupiter ipse meis.
Quod gemit Hypsipyle, lecti quoque succuba nostri
Mœreat & leges sentiat ipsa suas.
Utque ego destituor conjux materque duorum
A totidem natis orba sit illa viro.
Nec male parta diu teneat, pejusque relinquat:
Exulet, & toto quærat in orbe fugam.
Quam fratri germana fuit, miseroque parenti,
Filia: tam natis, tam sit acerba viro.
Cùm mare, cùm terras consumpserit, æra tentet,
Erret inops, exspes, cæde cruenta sua.
Hæc ego conjugio fraudata Thoantias oro:
Vivite devoto nuptaque virque toro.

In septimam epistolam argumentum

Troia à Græcis, eversa Æneas Anchisæ & Veneris filius, raptis ab incendio secum Penatibus *Viginti navibus mare conscendit. Qui tempestate vexatus magna parte maris pererrata, in Libyam quidem delatus est. Ubi tunc Dido, ut Virgilius finxit, Beli Filia, & Sichæi Herculis sacerdotis uxor, ex Tyro urbe profecta, fratris* Pygmalionis, *qui incautum maritum ob ejus divitias interemerat, & sævitiam & avaritiam fugiens, urbem novam Carthaginem condebat: a qua Æneas cum sociis liberalissime susceptus & amatus cùm ea concubuit. Verùm, cùm Mercurius monitu in Italiam sibi ab oraculo promissam navigare cogeretur, Dido præsentiens (veluti quæ ardentissimo amoris flagrabat incendio) illum à navigandi, aut saltem differendi proposito revocare tentans, post multas tandem frustra effusas preces, ad eum moribunda scripsit, quem moverat mortis causam præbuisse.*

Dido

Dido Æneæ.

SIc, ubi fata vocant, udis abjectus in herbis
Ad vada Mæandri concinit albus olor.
Nec, quia te nostra sperem prece posse moveri,
Alloquor: adverso movimus ista Deo.
Sed meriti famam, corpusque, animumq; pudicum
Cùm male perdiderim, perdere verba leve est.
Certus es ire tamen, miseramq; relinquere Dido,
At iidem venti vela, fidemque ferent.
Certus es Ænea cum fœdere solvere naves,
Quæque ubi sint nescis, Itala regna sequi.
Nec nova Carthago, nec te crescentia tangunt,
Mœnia, nec sceptro tradita summa tuo.
Facta fugis * facienda petis quærenda per orbem
Altera, quæsita est altera terra tibi.
Ut terram invenias, quis eam tibi tradet habendam?
Quis sua non notis arva tenenda dabit?
Alter habendus amor tibi restat & altera Dido:
Quamque iterum fallas, altera danda fides.
Quando erit, ut condas instar Carthaginis urbem,
Et videas populos altus ab arce tuos?
Omnia si veniant, nec te tua vota morentur,
Unde tibi, quæ te sic amet, uxor erit?
Uror, ut inducto ceratæ sulphure tædæ:
Ut pia fumosis addita thura * rogis.
Æneasque oculis semper vigilantibus hæret,
Æneamque animo noxque diesque refert:
Ille quidem male gratus, & ad mea munera surdus:
Et quo, si non sim stulta carere velim.
Non tamen Æneam, quamvis malè cogitet, odi:
Sed queror infidum, questaque pejus amo.
Parce Venus nurui: durumque amplectere fratrem
Frater Amor: castris militet ille tuis.
Ut ego, quæ cœpi (neq; enim dedignor) amare,
Materiam curæ prębeat ille meæ.

De morte delibe; rasse comparatione indicat.

** fugienda.*

** focis.*

Inconstantia amantiũ

Fallor, & ipsa mihi falso jactatur imago,
Matris ab ingenio dissidet ille suę.
Te lapis & montes, innataque rupibus altis
Robora, te sęvę progenuère ferę.
Aut mare quale vides agitari nunc quoq; ventis,
Quò tamen advertis fluctibus ire paras.
Quò fugis? obstat hyems, hyemis mihi gratia prò
Aspice ut eversas concitet Eurus aquas.
Quod tibi malueram, fine me debere procellis?
Justior est animo ventus & unda tuo.
Non ego sum tanti, quod non mediteris iniquę
Ut pereas, dum me per freta longa fugis.
Exerces pretiosa odia, & constantia magno,
Si, dum me fugias, est tibi vile mori.

Triton Neptuni filius & nubicen.

Jam venti ponent, strataque æqualiter unda,
Cęruleis Triton per mare curret equis.
Tu quoque cum ventis utinam mutabilis esses,
Et nisi duritia robora vincis, eris.
Quid? si nescires, infana quid æquora possent,
Expertę toties jam malè credis aquę?
Ut pelago suadente etiam retinacula solvas:
Multa tamen latus tristia pontus habet.

Expertæ passivè.

Nec violasse fidem tentantibus æquora prodest,
Perfidiæ pœnas exigit ille locus.
Præcipuè cùm lęsus amor, quia mater amorum,
Nuda Cytheriacis edita fertur aquis.
Perdita ne perdam timeo, noceamve nocenti,
Neu bibat æquoreas naufragus hostis aquas.
Vive, precor, nec te melius quam funere perdam,
Tu potius lethi causa ferêre mei.
Finge age te rapido (nullum fit in omine pondus)
Turbine deprendi, quid tibi mentis erit?
Protinus occurrent falsę perjuria linguæ,
Et Phrygia Dido fraude coacta mori,
Conjugis ante oculos deceptę stabit imago
Tristis, & effusis sanguinolenta comis.

Quic-

Quicquid id est, totum merui, concedite, dices:
Quæque cadent, in te fulmina missa putes.
Da breve sævitiæ spatium, pelagique tuæque,
Grande moræ pretium, tuta futura via est,
Nec mihi tu * parcas, puero parcatur Julo. * CHTA.
Te satis est titulum mortis habere meæ.
Quid puer Ascanius? quid dii meruêre Penates?
Ignibus ereptos obruet unda Deos?
Sed neque fers tecum, nec, quę mihi perfide jactas
Præferunt humeros sacra, paterque tuos.
Omnia mentiris: neque enim tua fallere lingua Græcisa.
Incipit a nobis, primaque plector ego.
Quæras, ubi sit formosi mater Jüli,
Occidit à duro sola relicta viro.
Hæc mihi narrabas, at me movere merentem:
Illa minor culpa, pœna futura mea est.
Nec mihi mens dubia est, quin te tua nũina damnent In Æneã promerita.
Per mare, per terras, septima jactat hyems.
Auctibus ejectum tuta statione recepi,
Vixque bene audito nomine, regna dedi,
Quis tamen officiis utinam contenta fuissem,
Et mihi concubitus fama sepulta foret.
Ah dies nocuit, qua nos declive sub antrum
Cæruleus subitis compulit imber aquis.
Audieram voces, Nymphas ululasse putavi,
Eumenides satis signa dedêre meis.
Vitige læso pudor pœnas violate * Sichæo, *Sichæi.
Ad quem (me miseram) plena pudoris eo.
Omnia mihi marmorea sacratus in æde Sichæus,
Oppositæ frondes, velleráque alba tegunt.
Hinc ego me sensi noto quater ore citari, Elisa Dido dicta est priori nomine.
Ipse sono tenui dixit, Elisa veni,
Nulla mora est, venio * quondam tibi debita conjux
Sum tamen admissi tarda pudore mei.
Si veniam culpæ, decepit idoneus author, * venio.
Invidiam noxæ detrahit ille meæ.

Diva parens, seniorque pater, pia sarcina nati,
Spem mihi mansuri ritè dedêre viri.
Si fuit errandum, causas habet error honestas,
Adde fidem, nulla parte pigendus erit.
Durat in extremum, vitęque novissima nostrae
Prosequitur fati, qui fuit ante, tenor.
Occidit * in terras conjux mactatus ad aras
Et sceleris tanti pręmia frater habet,
Exul agor, cineresque viri, patriamque relinquo,
Et feror in duras hoste sequente vias,
Applicor ignotis, fratrique elapsa, fretoque,
Quod tibi donavi perfide littus emo,
Urbem constitui, latèque patentia fixi
Mœnia, finitimis invidiosa locis.
Bella tument, bellis peregrina & fœmina tentor,
Vixque rudes portas urbis, & arma paro.
Mille procis placui, qui me coiere, querentes,
Nescio quem thalamis præposuisse suis.
Quid dubitas vinctam Getulo tradere Hyarbæ?
Præbueram sceleri brachia nostra tuo,
Est etiam frater, cujus manus impia poscit
Respergi nostro sparsa cruore viri.
Pone Deos, & quæ tangendo sacra profanas,
Non benè cœlestes impia dextra colit.
Si tu cultor eras elapsis igne futurus,
Pœnitet elapsos ignibus esse Deos.
Forsitan & gravidam Dido sceleratè relinquas,
Parsque tui lateat corpore clausa meo.
Accedet fatis matris miserabilis infans,
Et nondum nati funeris author eris.
Cumque parente sua frater morietur Jüli,
Pœnàque connexos auferet una duos.
Sed jubet ire Deus: vellem vetuisset adire,
Punica nec Teucris pressa fuisset humus.
Hoc duce, nempe Deo, ventis agitaris iniquis,
Et teris in rapido tempora longa freto.

* inter-nas.

Getulia pars Africæ.

Per Ironiam.

Pergama vix tanto tibi erant repetenda labore,
Hectore si vivo quanta suere, forent.
Non patrium Simoenta petis, sed Tybridis undas:
Nempe ut pervenias, quo cupis, hospes eris.
Utque latet, refugitque tuis abstrusa carinis,
V[illegible] tibi contingit terra petita seni.
[illegible]pulos, potiùs in dotem ambage * remissa,
[illegible]e, & advectas Pygmalionis opes.
[illegible]ion in Tyriam transfer feliciùs urbem,
Inque loco regis, sceptraque sacra tene.
Si tibi mens avida est belli, si quærit Jülus
Unde suo partus marte triumphus eat:
Quem superet (ne quid desit) præbebimus hostem:
Hic pacis leges, hic locus arma capit.
Tu modo per patrem, fraternaque tela sagittas,
Perque fugę comites, Dardana sacra, Deos:
Sic superent quoscunque tua de gente reportas,
Mars ferus, & damni sit modus ille tui,
Ascaniusque suos feliciter impleat annos,
Et senis Anchisæ moliter ossa cubent.
Parce precor domui, quæ se tibi tradit habendam,
Quod crimen dicis præter amasse meum?
Non ego sum Phthia, magnisque oriunda Mycænis,
Nec steterant in te virque paterque meus.
Si pudet uxoris, non nupta sed hospita dicar:
Dum tua sit Dido, quidlibet esse feret.
Nota mihi freta sunt Afrùm tangentia littus:
Temporibus certis dantque negantque viam.
Cùm dabit aura viam, præbebis carbasa ventis;
Nunc levis ejectam continet alga ratem.
Tempus ut observem, manda mihi, certius ibis:
Nec te, si cupias, ipsa manere sinam.
Et socii requiem poscunt, laniataque classis
Postulat exiguas semirefecta moras.
Pro meritis, & si qua tibi debebimus ultra,
Pro se conjugii tempora parva peto.

Æneæ discessũ Mercurio imputat.

** remota*

Phthia urbs Thessaliæ, à qua Achilles Phthius dicitur.

Dum

Hypallage. Dum freta miteſcunt, & amor dum temperat uſum,
Fortiter edifcam triſtia poſſe pati.
Sin minus, eſt animus nobis effundere vitam,
In me crudeliș non potes eſſe diu.
Aſpicias utinam, quæ ſit ſcribentis imago,
Scribimus, & gremio Troicus enſis adeſt.
Perq; genas lachrymæ ſtrictum labuntur in eum
Qui jam pro lachrymis ſanguine tinctus erit
quam bene conveniunt fato tua munera noſtro.
Inſtruis impenſa noſtra ſepulchra brevi.
Nec mea nunc primùm feriuntur pectora telo,
Ille locus ſævi vulnus amoris habet,
Per commiserationem apoſtrophe. Anna ſoror, ſoror Anna meę male conſcia culpę,
Jam dabis in cineres ultima dona meos.
Nec conſumpta rogis inſcribar Eliſa Sichæi:
Hoc tamen in tumuli marmore crimen erit.
Prębuit Æneas & cauſam mortis, & enſem,
Ipſa ſuâ Dido concidit uſa manu.

Didonis epitaphium.

In octavam epiſtolam argumentum.

Hermione Menelai & Helenæ filia, à Tyndaro avo materno, cui domum cōmendârat Menelaus, dum iret ad Troiam Oreſti Agamemnonis Clytemneſtræ filio deſponſata eſt. Quam etiam Menelaus hujuſce rei inſcius, Pyrrho Achillis filio ante Troiam promiſit: qui tandem reverſus Hermionem rapuit. Sed cum Pyrrhi conubium maximo odio haberet & Oreſtē adamaret clam per nunciū monuit, facile poſſe à Pyrrhi vinculis liberari. Quod quidem eſt aſſecutus. Nam Oreſtes poſt Ægiſti matriſq; eædem furore purgatus, Pyrrho in templo Apollinis interfecto, eam recepit.

Hermione Oreſti.

ALloquor Hermione nuper fratremq; virumq;
Nunc fratrem: nomen conjugis alter habet.
Pyrrhus Achilleides, animoſus imagine patris,
Incluſam contra juſque, piumque tenet.

Quo

Quod potui renui, ne non invita tenerer, *Verba Hermiones ad Pyrrhum*
Cætera fœmineæ non valuere manus.
Quid facis Æacide, non sum sine vindice, dixi,
Hæc tibi sub Domino Pirrhe puella suo est,
Surdior ille freto clamantem nomen Orestis,
Traxit inornatis in sua tecta comis.
Quid gravius capta Lacedæmone serva tulissem?
Si raperet Graias barbara turba nurus; *Regio pro persona.*
Parcius Andromachen vexavit Achaïa victrix,
Cum Danaus Phrygias ureret ignis opes.
At tu, cura mei si te * pia tangit, Oreste, * *Nunc*
Injice non timidas in tua jura manus.
Ah si quis rapiat stabulis armenta recluſis,
Arma feras? rapta conjuge, lentus eris?
Sit socer exemplo nuptę repetitor ademptæ,
Cui pia militiæ causa puella fuit.
Si socer ignavus vacua *stertisset in aula, * *Sedisset.*
Nupta foret Paridi mater, usante fuit.
Non tu mille rates, sinuosaque vela parabis,
Nec numerum Danaï militis ipse veni.
Sic quoq; eram repetenda tamen, nec turpe marito
Aspero pro charo bella tulisse toro. (est,
Quid; quod avus nobis idem Pelopeius Atreus?
Et si non esses vir mihi, frater eras.
Vir precor uxori, frater succurre sorori:
Instant officio nomina bina tuo.
Me tibi Tyndareus vitâ gravis author, & annis.
Tradidit: arbitrium neptis habebat avus, *Tyndarus avus maternus Hermiones.*
At pater Æacidæ promiserat, inscius acti,
Plus quoque, qui prior est ordine possit avus.
Cum tibi nubebam, nulli mea tarda nocebat:
Si jungar Pyrrho, tu mihi læsus eris.
Et pater ignoscet nostro Menelaus amori,
Succubuit telis prę petis ipse DEI. *Cupido*
Quem sibi permisit, genero permittet amorem,
Proderit exemplo mater amata suo.

Tu

Tu mihi, quod matri pater, es: quas gesserat olim
Dardanius patres advena, Pyrrhus agit.
Ille licet patriis sine fine superbiat actis,
Et tu quæ referas facta parentis, habes.
Tantalides omneis, ipsumque regebat Achillem,
Hic pars militiæ, dux erat ille ducum.
Tu quoq; habes proavũ Pelopẽ, Pelopisq; parentem
Si melius numeres, à Jove quintus eris.
Nec virtute cares: arma invidiosa tulisti:
Sed tu quid faceres? induit illa patrem.
Materia vellem fortis meliore fuisses,
Non lecta est operi, sed data causa tuo.
Hanc tamen implesti, jugulo que Ægistus aperto
Tecta cruentavit, quæ pater ante tuus.
Increpat Æacides, laudemque in crimina vertit,
Et tamen aspectus sustinet ille meos.
Rumpor, & ora mihi pariter cum mente tumescunt,
Pectoraque inclusis ignibus usta dolent.
Hermione coram quisquamque objecit Oresti?
Nec mihi sunt vires, nec ferus ensis adest.
Flere licet, certo flendo diffundimus iram,
Perque sinus lachrymæ fluminis instar eunt.
Has semper solas habeo, semperque profundo:
Hument incultæ fonte perenne genæ.
Hoc generis fatum, quod nostros errat in annos,
Tantalides omnes apta rapina sumus.
Non ego fluminei referam mendacia cycni,
Nec querar in plumis delituisse Jovem.
Qua duo porrectus longè freta distinet Isthmos,
Victa peregrinis a Hippodameïa rotis.
b Castori Amyclæo, & Amyclæo Polluci,
Reddita Mopsopia Tyndaris urbe soror.
Tyndaris Idæo trans æquora ab hospite rapta.
Argolicas pro se vertit in arma manus.
Vix equidem memini tamen: omnia luctus,
Omnia solliciti plena timoris erant.

a *Pelops curruli certamine Hippodomeiæ conjugio potitus est.*

b *Versus licentiosus Mopsopia Attica urbs à Mopso rege.*

ebat avus, flebatque soror, fratresque gemelli,
Orabat superos Leda, suumque Iovem.
sa ego non longos etiam tunc scissa capillos,
Clamabam, sine me, me sine mater abis?
am conjux aberat: ne non Pelopeïa credar,
Ecce Neoptolemo præda parata fui.
lidæ utinam virasset Apollinis arcus:
Damnaret nati facta proterva pater.
ec quondam placuit, nec nunc placuisset Achilli,
Abducta viduum conjuge flere virum.
æ mea cœlesteis injuria fecit iniquos?
Quodve mihi miseræ fidus obesse querar?
rva mea sine matre fui, pater arma gerebat?
Et duo cùm vivant, orba duobus eram.
on tibi blanditias primis mea mater in annis,
Incerto dictas ore puella tuli.
on ego captavi brevibus tua colla lacertis,
Nec gremio sedi sarcina grata tuo. *Ad ma-*
ec cultus tibi cura mei, nec pacta marito, *trem*
Intravi thalamos matre parente novos. *apostro-*
bvia prodieram reduci tibi (vera fatebor) *phe.*
Nec facies nobis nota parentis erat.
tamen esse Helenam, quod eras pulcherrima, sensi
Ipsa requirebas, quæ tua nata foret.
rs hæc una mihi, conjux bene cessit Orestes,
Hic quoque (ni pro se pugnet) ademptus erit.
rmhus habet captam, reduce & victore parente, *In hoc*
Munus & hoc nobis diruta Troia dedit. *tantum*
ım tamen altus equis Titan radiantibus instar, *felix*
Perfruor infelix liberiore malo. *quod O-*
ox ubi me thalamis ululantẽ, & acerba gementem, *restem*
Condidit, in mœsto procubuique toro, *maritum*
o somno, lachrymis oculi funguntur obortis, *nacta sit.*
Quaque licet fugio, sicut ab hoste, viro.
pè malis stupeo, rerumque oblita, locique,
Ignarà tetigi Scyria membra manu.

Utque nefas sensi, malè corpora tacta relinquo,
Et mihi pollutas credor habere manus.
Sæpe Neoptolemi pro nomine, nomen Orestis
Exit, & errorem vocis, ut omen amo.
Per genus infelix oro, genetrisque parentem,
Qui freta, qui terras, & sua regna quatit.
Per patris ossa tui, patrui mihi, quæ tibi debent,
Quod se sub tumulo fortiter ulta jacent.
Aut ego præmoriar, primòque extinguar in ævo,
Aut ego Tantalidæ Tantalis uxor ero.

In novam epistolam Argumentum.

*Herculem Jupiter ex Alcumena, sub forma Amphitry-
onis mariti oppressa, tribus noctibus in unam jun-
xit: quem Euristheus Rex Mycænarum Junonis astu
ut sic ille periret, ad arduos labores incitavit. Sed cum
bore corporeo atq; ingenio valeret, semper victor eva
Inter quos Acheloum, Ætoliæ fluvium, in varias
vertentem figuras, ob Deianiræ conjugium in taurum
dem, debellavit. Et profecto, quamvis reliqua monstra
riliter superaverit, amori muliebri succubuit. Nam
Eurytus rex Oechaliæ Iolen filiam sibi promissam de
gasset, urbe capta, & Eurylo occiso, Iolen obtinuit: cu
amore ita cæcatus est, ut ea jubente leonis spolium &
vã devosuerit, & quod turpius est inter Ioles pedisseq
cultu fœmineo indutus, nere non erubuit. Et deniq; quic
prius sub Omphale Lydiæ regina, ex qua genuerat, Lam
tolleraverat ea sub Iole perpessus est. Cùm igitur Deian
Oenei regis Calydoniæ Filia, ejus uxor, illum tam illect
amore captum resciviſſet, ex voluntate adversarior
factum vituperans, ad eum scripsit, ponit autem illi a
oculos, egregia illa sua priora facinora: ut compara
ne infamiam apertiorem faciat. Sed cùm inter scriben
accepisset nuncium de Herculis calamitate ob ve
Nessi Centauri sanguine intoxicatam a se missam, in
vim revocandi ab alienis amoribus ineſſe credebat,*

nim Neſſus illi in trajectu Eveni fluvii ſuaſerat, cum ab Hercule ſagitta Lernæo veneno infecta confoſſus eſſet, gravissimo dolore compreſſa facinus ſummurgando, ut non ulciscendo, ſed ut illum in ſui amore retineret, feciſſe videatur, de ſuſpendio deliberat.

Deianira Hercvli.

MIttor ad Alciden è conjuge conſcia mentis
Littera, ſi conjux Deianira tua eſt.
Gratulor Oechaliam titulis accedere noſtris;
Victorem victę ſuccubuiſſe queror.
Fama Pelaſgiadas ſubitò pervenit in urbes
Decolor, & factis inficienda tuis.
Quem nunquam Juno, ſerieſque immenſa laborum
Fregerit, huic Iolen impoſuiſſe jugum.
Hoc velit Euryſtheus, velit hoc germana tonantis:
Lętaque ſit vitę labe noverca tuę.
At non ille venis cui nox (ſi creditur) una
Non tanti, ut tantus conciperere, fuit.
Plus tibi quam Juno nocuit Venus illa premendo
Suſtulit, hæc humili ſub pede colla tenet,
Reſpice vindicibus pacatum viribus orbem,
Qua latam Nereus cærulus ambit humum.
Sed tibi pax terræ, tibi ſe tota æquora debent:
Impleſti meritis Solis utrumque domum.
Quod te laturum eſt, cœlum prius ipſe tuliſti:
Hercule ſuppoſito ſidera fulſit Atlas.
Quid niſi notitia eſt miſero quæſita pudori,
Si cumulas ſtupri facta priora nota?
Tene ferunt gemmeos preſſiſſe tenaciter angues,
Cum tener in cunis jam Jove dignus eras?
Cœpiſti melius, quam deſinis: ultima primis
Cedunt: diſſimiles hic vir, & ille puer.
Quem non mille feræ, quem non Sthenelęius hoſtis
Non potuit Juno vincere, vincit amor.

Taxat Herculē quod non reſpondeat ſpei

Orientē & occidentem intelligit.

At benè nupta feror, quia nominor Herculis uxor
Sitque ſocer rapidis qui tonat altus equis.
Quàm malè inæquales veniunt ad aratra juvenci
Tam premitur magno conjuge nupta minor.
Species pro dignitate. Non honor eſt, ſed onus, ſpecies læſura ferentes:
Si qua voles aptè nubere, nube pari.
Vir mihi ſemper abeſt, & conjuge notior hoſpes,
Monſtraque terribiles perſequiturquè feras,
Ipſa domo vidua, votis operata pudicis,
Torqueor, infeſto ne vir ab hoſte cadat.
Inter ſerpentes, aproſque, avidoſque leones
Ab arte aruſpicina pathos. Jactor, & hæſuros cerno per oſſa canes.
Me pecudum fibræ, ſimulacraque inania ſomni,
Omniaque arcana nocte petita movent.
Aucupor infelix incerta murmura famę:
Spèque timor dubia: ſpeſque timore cadit.
Mater abeſt, queriturque Deo placuiſſe potenti,
Nec pater Amphitryon, nec puer Hyllus adeſt.
Arbiter Euryſtheus irę Junonis iniquæ
** lenta* Sentitur nobis, iraque * longa Deæ eſt.
Hæc nè ferre parum eſt, peregrinos addis amores,
Et mater de te quælibet eſſe poteſt.
a Parthenius mons Arcadiæ virginibus illic veneratus. Non ego a Partheniis temeratam vallibus Augen
Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.
Nec tibi crimen erunt Teuthrantia turba ſorores
Quarum de populo nulla relicta tibi eſt.
Una recens crimen * referetur adultera nobis,
Unde ego ſum Lydo facta noverca Lamo.
Mæander, toties qui terris errat in iiſdem,
Qui lapſas in ſe ſæpè retorquet aquas.
Vidit in Herculeo ſuſpenſa monilia collo,
** defertur.* Illo, cui cœlum ſarcina parva fuit.
Non puduit forteis auro cohibere lacertos,
Et ſolidis gemmas appoſuiſſe toris?
Nempe ſub his animam peſtis Nemeæa lacertis.
Edidit, unde humerus tegmina lęvus habet.

Auſ

uſus es hirſutos mitra redimire capillos?
Aptior Herculeæ populus alba comæ.
Nec te Mæonia, laſcivæ more puellæ
Incingi zona dedecuiſſe pudet?
Non tibi ſuccurrit crudi Diomedis imago,
Efferus humanâ qui dape pavit equos?
te vidiſſet cultu Buſyris in iſto,
Huic victor victo nempe pudendus eras.
etrahat Antęus duro redimicula collo,
Ne pigeat molli ſuccubuiſſe viro.
Æonias inter calathum tenuiſſe puellas
Diceris, & dominę pertimuiſſe minas.
on * pudet Alcide victricem mille laborum,
Raſilibus calathis impoſuiſſe manum?
raſſaque robuſto deducis pollice fila,
Æquaque formoſæ penſa rependis heræ.
n quoties, digitis dum torques ſtamina duris,
Prævalidæ fuſos comminuêre manus,
ceris infelix ſcuticæ tremefactus habenis,
Ante pedes dominæ pertimuiſſe minas.
imiis pompis præconia ſumma triumphi,
Factaque narrabas diſſimulanda tibi.
licet immanes eliſos faucibus hydros,
Infantem nudà dilaceraſſe manu.
Tegæus aper cupreſſifero Erymantho
Incubat, & vaſto pondere lædit humum.
on tibi Threiciis affixa penatibus ora,
Non hominum pingues cæda tacentur equæ:
digitumque triplex armenti dives iberi
Geryones, quamvis in tribus unus erat.
que canes totidem trunco digeſtus ab uno
Cerberus, implicitis angue minante comis.
æque redundabat fœcundo vulnere ſerpens
Fertilis, & damnis ditior ipſa ſuis.
iquæ inter lævumque iarus, dextrumque lacertum
Pergrave compreſſâ fauce pependit onus.

* fugis

Hydra,
Antæus.
Centauri.

Et malè confisum pedibus, formaque bimembri,
Pulsum Thessalicis agmen equestre jugis,
Hæc tu Sidonio potes insignitus amictu
Dicere? num cultu lingua retenta silet?
Se quoque Nympha tuis ornavit Jardanis armis,
Et tulit è capto nota trophæa viro.
I nunc, tolle animos, & fortia facta recense,
Quod tu non esses jure, vir illa fuit.
Qua tanto minor es, quanto te, maxime rerum,
Quàm quos vicisti, vincere maius erat.
Illi procedit rerum mensura tuarum.
Cede bonis, hæres laudis amica tuę est.
O pudor! hirsuti costis exuta leonis,
Aspera texerunt vellera molle latus.
Falleris, & nescis, non sunt spolia ista leonis,
Sed tua, tuque feræ victor es, illa tui.
Femina tela tulit Lernęis atra venenis,
Ferre gravem lana vix satis apta colum.
Instruxitque manum clava domitrice ferarum,
Vidit & in speculo conjugis arma sui.
Hæc tamen audieram, licuit non credere famæ,
En venit ad sensus mollis ab aure dolor.
Ante meos oculos adducitur advena pellex,
Nec mihi quæ patior, dissimulare licet.
Non finis averti, mediam captiva per urbem
Invitis oculis aspicienda venit.
Non venit incultis captarum more capillis.
Fortunam vultus fassa tegendo suos.
Ingreditur latè multo spectabilis auro,
Qualiter in Phrygia tu quoque cultus eras.
Dat vultum populo sublimis: ut Hercule victo
Oechaliam vivo stare parente putes.
Forsitan expulsa Ætolide, Deianira,
Nomine deposito pellicis, uxor erit.
Eurytidos Ioles, atque insani Alcidæ
Turpia famosus corpora jungit Hymen.

Sidon urbs Phœniciæ ubi optima inficiebantur purpura.

Ioles intelligit.

Tyrinthum ubi Deianira degebat Patronymicum à patria.

ens fugit admonitu, frigusque perambulat artus
Et jacet in gremio languida facta manus.
quoque cum multis, sed me sine crimine amasti
Ne pigeat, pugnæ bis tibi causa fui.
rnua flens legit rapidis Achelous in undis,
Truncaque limosâ tempora mersit aquâ.
mivir occubuit vi, Lerniferoque veneno
Nessus, & infecit sanguis equinus aquas.
d quid ego hæc refero? scribenti nuncia venit
Fama, virum tunicæ labe perire meæ.
i mihi quid feci? quo me furor egit amantem?
Impia quid dubitas Deianira mori?
tuus in media conjux lacerabitur Oeta?
Tu sceleris tanti causa superstes eris?
quid adhuc habeo facti, cur Herculis uxor
Credar? conjugii mors mea pignus erit.
quoque cognosces in me Meleagre sororem,
Impia quid dubitas Deianira mori?
u devota domus, solio sedet * acrior alto, * Agrius
Oenea desertum * nuda senecta premit. * longæ
lat ignotis Tydeus germanus in oris,
Alter fatali vivus in igne fuit.
egit ferrum sua per præcordia mater:
Impia quid dubitas Deianira mori?
precor hoc unum per jura sacerrima lecti,
Ne videar thalamis insidiata tuis.
ssus, ut est avidum percussus arundine pectus,
Hic, dixit, vires sanguis amoris habet.
ra Nessæo misi tibi texta veneno:
Impia quid dubitas Deianira mori? *Ad interitum jam iturа, suos salutat.*
nque vale seniorque pater, germanaque Gorge,
t patria, & patriæ frater adempte meæ.
quoque lux oculis hodierna novissima nostris,
Virque (sed ô possis) & puer Hylle, vale.

In decimam epistolam argumentum:

Minos Jovis & Europæ Filius Cretensis rex, ob Androgeum Filium ab Athenienſibus doloſe occiſum illis tandem poſt acria bella coegit, ut ſibi pœnas penderent quot annis pueros ſeptem, & totidem virgines mitterent, Minotauro, quem arte Dædali Paſiphae ex tauro genuerat, dum ejus maritus Minos cum Athenienſibus bellum gereret, devorandi traderentur. Cùm verò ſors Theſeo contigiſſet, ab Ariadne edoctus eſt quonã pacto interfecto Minotauro, ex labyrinthei ambagibus egrederetur, Errabunda regens tenui veſtigia filo, ut ait Catullus. Theſeus autem Creta cum Ariadne & Phædra diſcedens, in Naxon inſulam delatus eſt, ubi à Baccho monitus, ut Ariadnen relinqueret, qui Dei timore perculſus, dum altiſſimo ſomno preſſam anima adverteret, puellam dimiſit. Quæ primum igitur expergefacta eſt, hanc epiſtolam ſcribit, in qua de crudelitate & duritia Theſei, ac beneficiorum ingratitudine conqueritur, cum poſt multas lamentationes, & querelas rogando, ut navem ad eam flectat.

Ariadne Theſeo.

ILla relicta feris etiam nunc improbe Theſeu,
Vivit, & hæc æqua mente tuliſſe velis?
Multò hæc duo carmina non habent.
Mitius inveni, quam te, genus omne ferarum,
Credita non nulli, quam tibi, pejus eram.
Quæ legis, ex illo Theſeu tibi littore mitto,
Unde tuam ſine me vela tulêre ratem.
In quo me ſomnuſque meus malè prodidit, & tu
Proh facinus, ſomnis inſidiatè meis.
Tempus erat, vitrea quo primum terra pruina
Spargitur, & tectæ fronde queruntur aves:
Incertum vigilans, * a ſomno languida, movi
Theſea prenſuras ſemiſopita manus.
Nullus erat, referoque manus, iterumque retento
Perque torum moveo brachia; nullus erat.

Excu-

xcussêre metus somnum, conterrita surgo,
Membraque sunt viduo præcipitata toro.
rotinus adductis sonuerunt pectora palmis,
Utque erat è somno turbida, rapta coma est.
una fuit, spectо si quid nisi littora cernam:
Quod videant oculi, nil nisi littus habent.
unc huc, nunc illuc, & utroque fine ordine curro
Alta puellares tardat arena pedes.
terea toto clamanti littore, Theseu,
Reddebant nomen concava saxa tuum.
quoties egò te, toties locus ipse vocabat,
Ipse locus miseræ ferre volebat opem.
ons fuit, apparent frutices in vertice rari,
Nunc scopulus raucis pendet adesus aquis:
scendo, vires animus dabat, atque ita late
Æquora, prospectu metior alta meo.
de ego, nam ventis quoque sum crudelibus usa,
Vidi præcipiti carbasa tensa Noto.
t vidi, aut certè quia me vidisse putavi,
Frigidior glacie, semianimisque fui.
c languêre diu patitur dolor, excitor illo,
Excitor, & summa Thesea voce voco,
ò fugis? exclamo, scelerate revertere Theseu,
Flecte ratem, numerum non habet illa suum.
c ego, quod voci deerat, plangore replebam,
Verbera cum verbis mista fuere meis.
non audires, ut saltem cernere posses,
Iactatæ latè signa dedêre manus.
ndidaque imposui longæ velamina virgæ,
Scilicet oblitos admonitura mei.
nque oculis ereptus eras, tunc denique flevi,
Torpuerant molles ante dolore genæ.
id potius facerent, quam me mea lumina flerent,
Postquam desierant vela videre tua?
ego diffusis erravi sola capillis,
ualis ab Ogygio concita Bacchа Deo;

Aut mare prospiciens in saxo frigida sedi,
Quamque lapis sedes, tam lapis ipsa fui.
Sæpe torum repeto, qui nos acceperat ambos,
Sed non accepros exhibiturus erat.
Et tua quæ possum, pro te vestigia tango,
Strataque, quæ membris intepuere tuis.
Incumbo, lachrymisque toro manante profusis,
Pressimus, exclamo, te duo, redde duos.
Venimus huc ambo, cur non discedimus ambo?
Adjectio apostrophe. Perfide pars nostri lectule major ubi est.
Quid faciam? quo sola ferar? vacat insula cultu
Non hominum video, non ego facta boûm.
Omne latus terræ cingit mare: navita nusquam
Nulla per ambiguas puppis itura vias.
Fingè dari comitesque mihi, ventosque, ratemque
Quid sequar? accessus terra paterna negat.
Ut rate felici pacata per æquora labar,
Temperet ut ventos Æolus, exul ero.
Non ego te Crete centum digesta per urbes
Aspiciam, puero cognita terra Jovi.
Nam pater, & tellus justo regnata parente,
Prodita sunt facto nomina chara meo.
* Victor Periphrasis Labyrinthi. Cùm tibi, ne * victus tecto morerêre recurvo,
Quæ regerent passus, pro duce fila dedi,
Tu mihi dicebas, per ego ipsa pericula juro,
Te fore, dum nostrum vivit uterque, meam.
Vivimus, & non sum Thesei tua, si modo vivit
Fœmina, perjuri fraude sepulta viri
Me quoque, qua fratrem mactasses improbe clava
Esset, quam dederas, morte salute fides.
Nunc ego non tantum, quæ sum passura recordor
Sed quæcunque potest ulla relicta pati.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ,
Morsq; minus pœnæ quam mora mortis habet.
Jamjam venturos aut hâc, aut suspicor illac,
Qui lanient avido viscera dente lupos.

Foti

sitan & fulvos tellus alit ista leones,
Quis scit an hæc sævas insula Tigres habet?
reta dicuntur magnos expellere phocas,
Quis vetat & gladios per latus ire meum?
numne religer dura captiva catena.
Nève traham serva grandia pensa manu?
i pater est Minos, cui mater filia Phœbi,
Quodque magis memini, quæ tibi pacta fui.
mare, si terras, porrectáque littora vidi,
Multa mihi terræ, multa minantur aquæ.
elum restabat, timeo simulacra Deorum:
Destituor rapidis præda cibusque feris.
e colunt, habitantque viri, diffidimus illis,
Externos didici læsa timere viros.
veret Androgeos urinam, ne facta * luisses
Impia, funeribus Cecropi terra tuis.
e tua mactasset nodoso stipite Theseu,
Ardua, parte virum, dextera, parte bovem,
e tibi, quæ reditus monstrarent, fila dedissem:
Fila per adductas sæpè recepta manus.
on equidem miror, si stat victoria tecum,
Strataque Creæam bellua stravit humum.
on poterant figi præcordia ferrea cornu:
Ut te non tegeres, pectore tutus eras,
uc tu silices, illuc adamanta tulisti,
Illic, qui silices Thesea vincat, habes.
udeles somni quid me tenuistis inertem?
At semel æternâ nocte premenda fui,
s quoque crudeles venti, nimiumque parati,
Flaminaque in lachrymas officiosa meas.
extera crudelis, quæ me, fratremque necavit,
Et data poscenti, nomen inane, fides
me jurârunt somnus ventusque, fideque:
Prodita sum causis una puella tribus.
go ego nec lachrymas matris moritura videbo?
Nec, mea qui digitis lumina condat, erit?

Quamvis nec leones nec tigres habeat insula Naxo, aptè tamen ut fœmina dubitet.

* tulisses

Ad somnos & ventos apostrophe.

Spiritus infelix peregrinas ibit in auras,
Nec positos artus unget amica manus.
Ossa super stabunt volucres inhumata marinę:
Hęc sunt officiis digna sepulchra meis.
Ibis Cecropios portus: patriąque receptus,
Cùm steteris turbę celsus honore tuæ.
Et benè narraris letum taurique virique,
Sectaque per dubias saxea tecta vias:
Me quoque narrata * solam tellure relictam,
Non ego sum titulis surripienda tuis.
Nec pater est Ægens, nec tu Pittheidos Æthręe
Filius, authores saxa fretumque tui.
Dii facerent, ut me summa de puppe videres:
Movisset vultus mœsta figura tuos.
Nunc quoq; non oculis, sed qua potes, aspice mente
Hærentem scopulo, quem vaga pulsat aqua.
Aspice demissos lugentis more capillos,
Et tunicas lachrymis, sicut ab imbre graveis.
Corpus, ut impulsæ segetes Aquilonibus, horret
Litteraque articulo pressa tremente labat.
Non te per meritum (quoniam male cessit) adortę
Debita sit facto gratia nulla meo.
Sed nec pœna quidem, si non ego causa salutis,
Non tamen est, cur tu sis mihi causa necis.
Has tibi plangendo lugubria pectora lassas,
Infelix tendo trans freta longa manus.
Hos tibi qui superant ostendo mœsta capillos,
Per lachrymas oro, quas tua facta movent.
Flecte ratem Theseu, versoque relabere vento,
Si prius occidero, tu tamen ossa feres.

* Sola ex Æthra Pittheï filio natus est Theseus.

Solius deprecatione epistolam claudit.

In undecimam epistolam argumentum.

Macareus & Canace, Æoli regis ventorum filii, turpiter se amarent, & consanguinitatis prætextu parum tegentes concumberent. Canace filium peperit, quem clam e regia per nutricem emitteret, ut alatur

ix infans suo vagitu se avo prodidit, qui Filiorum in-
sus scelere, innocuum infantem jussit canibus exponi,
per satellitem Canacæ gladium misit, quo illa pro me-
is uteretur: quo se inter feciſſe creditur. Sed prius,
am moreretur. Macareo, qui jam in templum Apollinis
lphici aufugerat, hac epiſtola caſum ſuum narravit,
um precando, ut expoſitis oſſa legat & unà cum ſuis ur-
componat.

Canace Macareo.

EOlis Æolidę, quam non habet ipſa, ſalutem — *Libellus pro epiſtola,*
Mittit, & armata verba notata manu.
qua tamen cęcis errabunt ſcripta lituris,
Oblitus à domino cęde libellus erit.
xtra tenet calamum, ſtrictum tenet altera ferrum
Et jacet in gremio charta ſoluta meo.
ec eſt Æolidos fratri ſcribentis imago,
Sic videor duro poſſe placere patri.
ſe necis cuperem noſtræ ſpectator adeſſet,
Authoriſque oculis exigeretur opus.
ferus eſt, multoque ſuis truculentior Euris,
Spectaret ſiccis vulnera noſtra genis.
licet eſt aliquid cum ſævis vivere ventis:
Ingenio populi convenit ille ſui. — *Acerba irriſio, Siehon mons,*
e noto, Zephyroque, & Sithonio Aquiloni
Imperat, & pennis Euro proterve tuis.
perat, heu ventis, tumidæ non imperat iræ,
Poſſidet & vitiis, regna minora ſuis.
uid juvat admotam per avorum nomina cœlo, — *Iupiter avus Canaces.*
Inter cognatos poſſe referre Jovem?
o minus infeſtum, funebria munera, ferrum,
Fœminea teneo, non mea tela, manu? — **commiſit.*
utinam Macareu, quæ nos conjunxit in unum,
Veniſſet leto ſerior hora meo.
ur unquam plus me frater, quam frater, amaſti?
Et tibi (non debet quod ſoror eſſe) fui?

Ipſa

Ipſa quoque incalui, qualemque audite ſolebam,
Neſcio quem ſenſi corde tepente Deum.
Fugerat ore color macies obduxerat artus,
Sumebant minimos ora coacta cibos:
Nec ſomni faciles, & nox erat annua nobis.
Et gemitum nullo læſa dolore dabam
Nec cur hoc facerem, poteram mihi reddere cauſam
Nec nôram quid amans eſſet, at illud eram.
Prima malum nutrix animo præſenſit anili:
Prima mihi nutrix, Æoli dixit, amas.
Erubui, gremioque pudor dejecit ocellos,
Hæc ſatis in tacita ſigna parentis erant.
Jamque tumeſcebant vitiati pondera ventris,
Ægraque furtivum membra gravabat onus.
Quas mihi non herbas, quæ non medicamina nutrix
Attulit? audaci ſuppoſuitque manu?
Ut penitus noſtris (hoc te celavimus unum)
Viſceribus creſcens excuteretur onus.
Ah nimium vivax, admotis reſtitit infans,
Artibus, & tectus tutus ab hoſte fuit.
Jam novies erat orta ſoror pulcherrima Phœbi,
Denaque luciferos Luna premebat equos.
Neſcia, quæ faceret ſubitos mihi cauſa dolores,
Et rudis ad partus, & nova miles eram.
Nec tenui vocem: quid (ait) tua crimina prodis?
Oraque clamantis conſcia preſſit anus.
Quid faciam infelix? gemitus dolor edere cogit:
Sed timor, & nutrix, & pudor ipſe vetant.
Continuo gemitus, elapſaque verba reprendo,
Et cogor lachrymas combibere ipſa meas.
Lucina Dea partus. Mors erat antè oculos, & opem Lucina negabat:
Et grave (ſi morerer) mors quoq; crimen erat.
Cum ſuperincumbens ſciſſa tunicâq; comaque:
Preſſa refoviſti pectora noſtra tuis.
Et mihi, vive ſoror, ſoror ô chariſſima dixti,
Vive, nec unius corpore perde duos.

Spes bona det vires, fratri nam nupta futura es:
Illius, de quo mater, & uxor eris.
Mortua (crede mihi) tamen ad tua verba revixi,
Et positum est uteri crimen, onusque mei.
Quid tibi grataris? media sedet Æolus aula:
Crimina sunt oculis surripienda patris.
Frondibus infantem, ramisque albentis olivæ,
Et levibus virtis, sedula celat anus.
Sictaque sacra facit, dicitque precantia verba,
Dat populus sacris, dat pater ipse viam. *Faciunt cognitum à patre.*
Cum prope limen erat, patrias vagitus ad aures
Venit, & indicio proditur ille suo.
Rapit infantem, mentitaque sacra revelat
Æolus, insana regia voce sonat.
Et mare fit tremulum, tenui cum stringitur aura,
Ut quatitur tepido fraxina virga Noto: *Comparatio.*
Cum mea vibrari pallentia membra videres,
Quassus ab imposito corpore lectus erat.
Fuit, & nostrum vulgat clamore pudorem,
Et vix à misero continet ore manus.
Ista nihil præter, lachrymas pudibunda profudi,
Torpuerat gelido lingua retenta metu.
Nunque dari parvum canibusq; avibusq; nepotem,
Jusserat, in solis destituique locis.
Vagitus dedit ille miser, sensisse putares,
Quaque suum poterat voce rogabat avum.
Quid mihi tunc animi, credis germane fuisse? *Nam*
Tu potes ex animo colligere ipse tuo:
Nam mea me coram sylvas inimicus in altas
Viscera montanis ferret edenda lupis.
Ferat thalamo: tunc demum pectora planxi, *Satellès Canacæ renũciat Patris mandata*
Contigit inque meas unguibus ire genas.
Ecce patrius vultu mœrente satelles
Venit, & indignos edidit ore sonos.
Æolus hunc ensem mittit tibi [tradidit ensem]
Et jubet ex merito scire quid iste velit.

Scimus

Scimus, & utemur violento fortiter enſe,
Pectoribus condam dona paterna meis.
His mea muneribus genitor connubia donas?
Hac tua dote pater filia dives erit?
Ad patrem. Tolle procul decepte faces Hymenæe maritas,
Et fuge turbato tecta nefanda pede.
Ad Hymenæum Ferte faces in me, quas fertis Erinnyes atræ,
Ut meus ex iſto lucear igne rogus.
Nubite felices, Parca meliore, ſorores,
Admiſſi memores ſed tamen eſte mei.
Quid puer admiſit tam paucis editus horis?
Quo læſit facto vix bene natus avum?
Si potuit meruiſſe necem, meruiſſe putetur:
Ah miſer admiſſo plectitur ille meo.
Nate dolor matris, rapidarum prœda ferarum,
Hei mihi natali dilacerate tuo.
Nate parum fauſti miſerabile pignus amoris,
Hæc tibi prima dies, hæc tibi ſumma fuit.
Non mihi te licuit lachrymis perfundere juſtis,
In tua non tonſas ferre ſepulchra comas.
Non ſuperincubui, non oſcula frigida carpſi:
Diripiunt avidæ viſcera noſtra feræ.
Ipſa quoq; infantis cum vulnere perſequar umbr
Nec mater fuero dicta, nec orba diu.
Tu tamen ô fruſtra miſeræ ſperate ſorori,
Sparſa prœcor nati collige membra tui:
Et refer ad matrem, ſocioque impone ſepulchr
Urnaque nos habeat quamlibet arcta duos.
Vive memor noſtri, lachrymaſque in funere fund
Neve reformida corpus amantis amans.
Tu [rogo] projectæ nimium mandata ſororis
Perfer, mandatis perfruar ipſa patris.

In duodecimam epiſtolam argumentum.

Cum florida juventute & formoſitate valeret Iaſon, quum primum Colchon attigit, à Medea Æetæ Colchi

is & Hecates filia, receptus est & amatus, habitaq; eo-
ii sponsione, illum edocuit, quo nam pacto in optatam
veniret prædam. Aureo igitur vellere rapto, clam cum
dea fugam arripuit. Quos cum sequeretur Æeta illa
Pyrti fratris quem secum ducebat, membra dispersit, ut
parem ossa filii legentem, remoraretur & sic incolu-
in Thessaliam tandem devenerunt. Ubi Æsonem Ia-
is patrem, annis jam decrepitum, in robustiorem æta-
reduxit Medea præterea in Pelie mortem suas filias
mavit, fingens enim ei juventutem restituere velle, quem
modum Æsoni fecerat filiabus persuasit, ut omnem
guinem frigidam atque veterem, cultris exhaurirent,
novum atque floridum posset infundere. Quod cùm fe-
sent puellæ, statim expiravit Pelias. Iason verò, seu cri-
nis enormitate, seu ex alia causa Medeam repudiavit,
Creusam Creontis regis Corinthiorum Filiam in uxo-
n assumpsit. Furibunda igitur Medea ad Iasonem scrip-
ingratitudinem in eo epistulando, præsentemque ultio-
n, nisi recipiatur, minitando.

Medea Iasoni.

Xul inops, contempta novo Medea marito,
Dicit an à regnis tempora nulla vacant.
tibi Colchorum (memini) regina vacavi,
Ars mea cum peteres ut tibi ferret opem.
nc quæ dispensant mortalia fata sorores,
Debuerant fusos evoluisse suos.
nc potui Medea mori bene: quicquid ab illo
Produxi vitæ tempore, pœna fuit.
t mihi, cur unquam juvenilibus acta lacertis,
Parixeam petiit Pelias arbor ovem?
r unquam Colchi Magnetida vidimus Argo?
Turbaque Phasiacam Graïa bibistis aquam.
t mihi plus æquo flavi placuêre capilli?
Et decor & linguæ gatia ficta tuæ?
t saltem (in nostras quoniam nova puppis arenas

Aliqui hæc duo carmina adulterinadicunt Parcæ fatales, Clotho Lachesis & Atropos.

Venerat, audaces attulteratque viros)
Isset an helatos non præmedicatus in ignes
Immemor Æsonides, oraque adunca boum.
Semina jecisset, totidem sumpsisset & hostes,
Ut caderet cultu cultor ab ipse suo
Quantum perfidiæ tecum scelerate perisset ;
Dempta forent capiti quam mala multa meo ?
Est aliqua ingrato meritum exprobrare voluptas
Hac fruar, hæc de te gaudia sola feram.

Officia sua commendando Creusam Creontis filiam secum confert.

Jussus inexpertam Colchos advertere puppim,
Intrasti patriæ regna beata meę,
Hoc illic Medea fui, nova nupta quod hic est,
Quàm pater est illi, tam mihi dives erat.
Hic Ephyren bimarem, Scythiam tenus ille nivosa
Omne tenet Ponti quà plaga lęva jacet.
Excipit hospitio juvenes Æêta Pelasgos,
Et premitis pictos corpora Graïa toros.
Tunc ego te vidi, tunc cœpi scire, quis esses :
Illa fuit mentis prima ruina meæ.
Ut vidi, ut perii, nec notis ignibus arsi,
Ardet ut ad magnos pinea tæda deos.
Et formosus eras, & me mea fata trahebant :
Abstulerant oculi lumina nostra tui.
Perfide sensisti : quis enim bene celat amorem ?
Eminet indicio prodita flamma suo.
Dixerat interea tibi rex, ut dura ferorum
Insolito premeres vomere colla boum.
Martis erant tauri plus quam per cornua sævi,
Quorum terribilis spiritus ignis erat.
Ære pedes solidi, prętentaque naribus æra,
Nigra per afflatus hæc quoque facta suos.
Semina pręterea populos genitura juberis
Spargere devota lata per arva manu.
Qui peterent natis secum tua corpora telis :
Illa erat agricolæ messis iniqua suo.
Lumina custodis succumbere nescia somno,

Ulti

Ultimus est, aliqua decipere arte, labor.
ixerat Æetes, mœsti consurgitis omnes,
Mersaque purpureos deserit alta toros.
uàm tibi tunc longè regnum dotale Creusæ,
Et socer, & magni nata Creontis erat?
ristis abis, oculis abeuntem prosequor udis,
Et dixit tenui murmure lingua, Vale.
t positum thalamo tetigi malè saucia lectum,
Acta est per lachrymas nox mihi, quanta fuit.
nte oculos taurique meos, segetesque nefandę,
Ante meos oculos pervigil anguis erat.
inc amor, hinc timor est: ipsum timor auget amorẽ
Mane erat, & thalamo chara recepta soror.
isjectamque comas, adversaque in ora jacentem
Invenit, & lachrymis omnia plena meis.
rat opem Minyis, petit altera, & altera habebit:
Æsonio juveni, quod rogat illa, damus.
nemus: & piceis, & frondibus ilicis atrum,
Vix illuc radiis Solis adire licet.
nt in eo [fuerant certe] delubra Dianæ,
Aurea barbarica stat Dea facta manu.
escio an exciderint mecum loca: venimus *illuc,
Orsus es infido sic prior ore loqui.
s tibi, & arbitrium nostræ fortuna salutis
Tradidit, inque tua est vitaque morsque manu.
rdere posse sat est, si quem juvat ista potestas,
Sed tibi servatus gloria major ero.
maia nostra precor, quorum potes esse levamen,
Per genus, & numen cuncta videntis avi,
triplicis vultus, arcanaque sacra Dianæ,
Et si forte aliquos gens habet ista deos.
virgo miserere mei, miserere meorum.
Effice me meritis tempus in omne tuum.
sed si forte virum non dedignare Pelasgum,
(Sed mihi tam facilis unde, meosque Deos?)
titus ante meus tenuis vanescat in auras,

Draco pervigil. Calliophe soror Synecdoche.

*Templũ Dianæ. * ambo.*

Sol Medeæ avus Diana triplici vultu de. pingebatur.

Quam thalamo, nisi tu, nupta sit ulla meo.
Conscia sit Juno sacris præfecta maritis,
Et Dea, marmorea cujus in æde sumus.
Horum Hęc animum, & quota pars * etiam movere pu
Simplicis, & dextræ dextera juncta meæ.
Vidi etiam lachrymas, an & est pars fraudis in il
Sic citò sum verbis capta puella tuis.
Jungis, & æripides inadusto corpore tauros,
Et solidam jusso vomere findis humum.
Arva venenatis pro semine dentibus imples:
Nascitur & gladios scutaque miles habens.
Ipsa ego, quæ dederam medicamina, pallida sedi
Cum vidi subitos arma tenere viros
Donec terrigenæ (facinus miserabile) fratres
In se constrictas conseruere manus.
Pervigil ecce draco squamis crepitantibus horre
Sibilat, & torto pectore verrit humum.
Dotis opes ubi erant? ubi erat tunc regia conju
Quique maris gemini destinet Isthmos aquas?
Illa ego, quæ tibi sum nunc denique barbara fac
Nunc tibi sum pauper, nunc tibi visa nocens.
Flammea subduxi medicato lumina somno,
Et tibi, quę raperes vellera, tuta dedi.
Proditus est genitor, regnum patriamque reliqui
Quod licet Pratrem Absyrtū interfecisse dolet. Munus, in exilio * quodlibet esse, tuli.
Virginitas facta est peregrini præda latronis,
Optima cum chara matre relicta soror.
At te non fugiens sine me germane reliqui,
Deficit hoc uno littera nostra loco.
Quod facere ausa mea est, non audet scribere, de
Sic ego, sic tecum dilaceranda fui.
Nec tamen extimui [quid enim post illa timere
Credere me pelago fœmina, jamque nocens.
Numen ubi est? ubi dis meritas subeamus in alto
Tu fraudis pœnas, credulitatis ego.
Compressos utinam Symplegades elisissent,

Nostraq

Noſtraque adhærerent oſſibus oſſa tuis.
ut nos Scylla rapax canibus miſiſſet edendos:
Debuit ingratis Scylla nocere viris.
uçq; vomit totidem fluctus, totidemq; reſorbet,
Nos quoque Trinacrię ſuppoſuiſſet aquæ.
ſpes ad Æmonias, victorq; reverteris urbes:
Ponitur ad patrios aurea lana Deos.
uid referam Peliæ natas pietate nocentes?
Cæſaque virgineâ membra paterna manu?
t culpent alii, tibi me laudare neceſſe eſt,
Pro quo ſum toties eſſe coacta nocens.
uſus es ô (juſto deſunt ſua verba dolori)
Auſus es Æſonia dicere, cede domo.
iſſa domo ceſſi, natis comitata duobus,
Et, qui me ſequitur ſemper, amore tui.
t ſubito noſtras ut Hymen cantatus ad aures
Venit, & accenſo lampades igne micant:
biáque effudit ſocialia carmina vobis,
At mihi funeſta flebiliora tuba:
rtimui, nec adhuc tantum ſcelus eſſe putabam,
Sed tamen in toto pectore frigus erat. [tant
urba ruunt, & Hymen clamant, Hymenæe frequen-
Quò proprior vox eſt, hoc mihi pejus erat.
verſi flebant ſervi, lachrymaſque tegebant:
Quis vellet tanti nuncius eſſe mali?
e quoque quicquid erat, potius neſcire juvabat,
Sed tanquam ſcirem, mens mea triſtis erat.
mi minor è pueris juſſu, ſtudioque videndi,
Conſtitit ad geminæ limina prima foris,
nc mihi, mater abi, pompam pater (inquit) Jaſon
Ducit & adjunctos aureus urget equos.
otinus abſciſſa planxi mea pectora veſte,
Tuta nec à digitis ora ſuêre meis.
e animus mediç ſuadebat in agmina turbæ,
Raptaque compoſitis demere ſecta comis:
ix me continui, quin ſic laniata capillos,

Clamatem

Synecdoche. Pathos à gaudio.

Clamarem, meus est, injiceremque manus.
Læse pater gaude, Colchi gaudere relicti:
Inferias umbræ fratris habete mei.
Deferor amissis regno, patriáque, domòque,
Conjuge, qui nobis omnia solus erat.
Serpentes, igitur potui, tauroſque furenteis,
Unum non potui perdomuisse virum.
Quæque feros repuli doctis medicatibus ignes,
Non valeo flammas effugere ipsa meas.
Ipsi me cantus, attesqui, herbæque relinquunt,
Nil Dea, nil Hecates facta potentis agunt.

Dea Proserpina. Hecate Perſæ Filia cruelissima quæ Aconito patrem interemit.

Non mihi grata dies, noctes vigilantur amaræ,
Nec tener in misero pectore somnus adest.
Quæ me non possum, potui sopire draconem:
Utilior cuivis, quàm mihi, cuſa mea est.
Quos ego servavi pellex amplectitur artus,
Et nostri fructus illa laboris habet.
Forsitan, & stultæ dum te jactare maritæ
Quæris, & injustis auribus apta loqui:
In faciem moresque meos nova crimina fingis:
Rideat, & vitiis læta sit illa meis.
Rideat, & Tyrio jaceat sublimis in ostro,
Flebit, & ardores vincet aduſta meos.
Dum ferrum, flammęque aderunt, succuſq; venen
Hostis Medeæ nullus inultus erit.
Quòd si fortè preces præcordia ferrea tangunt,
Nunc animis audi verba minora meis.
Nam tibi sum supplex, quod tu mihi sępe suisti:
Nec moror ante tuos procubuisse pedes.
Si tibi sum vilis, communeis respice natos:
Sęviet in partus dira noverca meos.
Et nimium similes tibi sunt, & imagine tangor,
Et quoties video, lumina nostra madent.
Per superos oro, per avitæ lumina flammę,
Per meritum, & natos pignora nostra * tuos,
Redde torum, pro quo tot res insana reliqui,

Add

Adde fidem dictis, auxiliumque refer.
on ego te imploro contra tauroſque, viroſque,
Utque tua ſerpens victa quieſcat ope.
peto, quem merui, quem nobis ipſe dediſti:
Cùm quo ſum pariter facta parente parens.
s ubi ſit quæris? campo numeravimus illo,
Qui tibi laturo vellus arandus erat.
reus ille aries villo ſpectabilis aureo,
Dos mea, quam, dicam ſi tibi Redde, neges.
s mea, tu ſoſpes, dos eſt mea Graïa juventus,
nunc, Siſyphias improbe confer opes.
od vivis, quod habes nuptã, ſocerumq; potentem
Hoc ipſum ingratus quod potes eſſe, meum eſt.
os equidem acturum: ſed quid prædicere pœnã
ttinet? ingentes parturit ira minas.
oferet ira, ſequar, facti forſaſſe pigebit,
t pegit infido conſuluiſſe viro.
derit iſte Deus, qui nunc mea pectora verſat.
Neſcio quid certe mens mea majus agit.

Syrenæſis

Siſyphus Creontis pater.

Eclipſis indignationi apta.

Acturum confeſtim.

In XIII. Epiſtolam Argumentum.

roteſilaus Iphici Filius ad Troiam quadraginta nauis, ut ait Homerus, navigans, cum cæteris Græcis Aululi portu Bœotiæ ob tempeſtatem clauſus eſt. Quod dum llexiſſet Laodameia Acaſti ex Laodathea Filia, atque uxor ſincere maritum amans, multis ſomniis ſolicitanc epiſtolam ad eum ſcripſit: qua ſuadet, ut oraculi or, à belli periculis abſtineat. Datum enim Græcis ſuo reſponſum, eum qui primus ex claſſe in terram Trojaã deſcendiſſet, periturum. At Proteſilaus magnanimus, ias in terram deſcendit, & ab Hectore occiſus eſt.

Laodameia Proteſilao.

Mittit, & optat amans quo mittitur ire ſalutem
Æmonis Æmonio Laodameia viro.
lde te fama eſt vento retinente morari:

Aulide pro Aulidi, Servio teste.

Ah me cùm fugeres, hic ubi ventus erat?
Tunc freta debuerant vestris obsistere remis:
Illud erat fævis utile tempus aquis.
Oscula plura viro mandataque plura dediſſem:
Et sunt quę volui dicere plura tibi,
Raptus es hinc præceps: & qui tua vela vocaret
Quem cuperent nautæ, non ego, ventus erat.
Ventus erat nautis aptus, non aptus amanti.
Solvor ab amplexu Protesilae tuo.
Linguaque mandantis verba imperfecta reliquit.
Vix illud potui dicere triste, vale.
Incubuit Boreas, arreptaque vela tetendit,
Jamque meus longe Protesilaus erat.
Dum potui spectare virum, spectare juvabat,
Sumque tuos oculos usque secuta meis.
Ut te non poteram, poteram tua vela videre,
Vela diu vultus detinuêre meos.
At postquam nec te, nec vela fugacia vidi,
Et quot spectarem, nil nisi pontus erat.
Lux quoq; tecum abiit, tenebrisq; exanguis obor
Succiduo dicor procubuisse genu.

A cultus negligentia pathos.

Vix soror Iphiclus, vix me grandęvus Acastus,
Vix mater gelida mœsta refecit aqua.
Officium fecêre pium, sed inutile nobis:
Indignor miserę non licuisse mori.

Bacchus cornibus effingitur ob orationē quam fervor vini inducit.

Utque animus rediit, pariter rediere dolores,
Pectora legitimus casta momordit amor.
Nec mihi pectendos cura est prębere capillos:
Nec libet aurata corpora veste tegi.
Ut quas pampinea tetigisse bicorniger hasta,
Creditur, huc illuc, quà furor egit, eo.
Conveniunt matres Phylaceides, & mihi clama
Indue regales Laodameia sinus.
Scilicet ipsa geram saturatas murice vestes?
Bella sub Iliacis mœnibus ille gerat?
Ipsa comas pectam, galea caput ille premetur?

Ipſa novas veſtes? dura vir arma ferat?
Quo poſſum ſqualore tuos imitata labores
Dicar, & hæc belli tempora triſtis agam.
Dux Pari Priamide damno formoſe tuorum,
Tam ſis hoſtis iners, quam malus hoſpes eras.
Aut te Tænariæ faciem culpaſſe maritæ.
Aut illi vellem diſplicuiſſe tuam
Tu, qui pro rapta nimium Menelae laboras,
Hei mihi, quàm multis flebilis ultor eris.
Dii precor a nobis omen removete ſiniſtrum,
Et ſua det reduci vir meus arma Jovi.
Sed timeo: quotieſque ſubit miſerabile bellum,
More nivis lachrymę Sole madentis eunt.
Ilion, & Tenedos, Simoiſq; & Xanthus, & Idę,
Nomina ſunt ipſo penè timenda ſono.
Nec rapere auſurus, niſi ſe defendere poſſet,
Hoſpes erat: vires noverat ille ſuas.
Venerat, ut fama eſt, multo ſpectabilis auro,
Quique ſuo Phrygias corpore ferret opes.
Claſſe viriſq; potens, per quæ fera bella geruntur:
Et ſequitur regni pars quota quemque ſui.
His ego te victam conſors Ledæa gemellis
Suſpicor: hæc Danais poſſe nocere puto.
Hectora neſcio quem, timeo, Paris Hectora dixit
Ferrea ſanguinea bella movere manu.
Hectora, quiſquis is eſt, ſi ſum tibi chara caveto:
Signatum hoc memori pectore nomen habe.
Hunc ubi vitâris, alios vitare memento,
Et multos illic Hectoras eſſe puta.
Et facito, ut dicas, quoties pugnare parabis,
Parcere me juſſit Laodameia ſibi,
Ne cadere Argolico fas eſt ſub milite Troiam,
Te quoque non ullum vulnus habente cadat,
Pugnet, & adverſos tendat Menelaus in hoſtes,
Ut rapiat Paridi, quam Paris ante ſibi.
Cruat, & cauſa, quem vincit, vincat & armis,

Ad Paridem apoſtrophe.

Proteſilaus pede in limine offenſo omen dederat.

Tenedos inſulæ contra Troiam.

Ad Helenam.

Hostibus è mediis nupta petenda viro est.
Causa tua est dispar, tu tantum vivere pugna,
Inque pios dominæ posse redire sinus.
Ad postrophe pathos augetur. Parcite Dardanidę de tot, precor, hostibus uni,
Ne meus ex illo corpore sanguis erat.
Non est, quem deceat nudo concurrere ferro,
Sævaque in oppositos pectora ferre viros.
Fortius ille potest multo, qui pugnat amore:
Bella gerant alii, Protesilaus amet.
Hunc, fateor, volui revocare, animusque ferebat
Substitit auspicii lingua timore mali.
Pedum offensiones mala ferebant præfagia Cum foribus vellès ad Troiam exire paternis,
Pes tuus offenso limine signa dedit.
Ut vidi, ingemui: tacitoque in pectore dixi,
Signa reversuri sint precor ista viri.
Hæc tibi nunc refero, ne sis animosus in armis,
Irritus in ventos hic timor omnis eat.
Sors quoque, nescio quem, fato designat iniquo,
Qui primus Danaûm Troada tanget humum.
Infelix, quæ prima virum lugebit ademptum,
Dii faciant, ne tu strenuus esse velis.
Inter mille rates tua sit millesima puppis,
Jamque fatigatas ultima verset aquas.
Hoc quoque præmoneo, de nave noviſſimus exi,
Non est, quo properes, terra paterna tibi.
Cùm venies, remoque move, veloque carinam,
Inque tuo celerem littore siste gradum.
Sive latet Phœbus, seu terris altior extat,
Tu mihi luce dolor, tu mihi nocte venis.
Nocte tamen, quam luce magis: nox grata puel
Quarum suppositus colla lacertus habet.
Futurum Protesilai interitum præagit. Aucupor in lecto mendaces cœlibe somnos,
Dum careo veris, gaudia falsa juvant.
Sed tua cur nobis pallens occurrit imago?
Cur venit à verbis multa querela tuis?
Excutior somno, simulacraque noctis adoro,

Nulla caret fumo Theſſalis ara meo.
ura damus: lachrymaſq; ſuper: quæ ſparſa relucēt
Ut ſolet affuſo ſurgere flamma mero.
uando ego te reducem cupidis amplexa lacertis
Languida lætitia ſolvar ab ipſa mea?
uando erit, ut lecto mecum bene jnnctus in uno,
Militiæ referas ſplendida facta tuæ?
uæ mihi dum referes, quamvis audire juvabit,
Multa tamen rapies oſcula, multa dabis.
mper in his aptè narrantis verba reſiſtunt:
Promptior eſt dulci lingua * referre mora. * retenta
d cùm Troia ſubit, ſubeunt ventique, fretumque,
Spes bona ſollicito victa timore cadit.
c quoque, quod venti prohibent exire carinas,
Me movet, invitis ire paratus aquis.
is velit in patriam vento prohibente reverti?
A patria pelago vela vetante datis.
e ſuam non præbet iter Neptunus ad urbem:
Quo ruitis? veſtras quiſque redite domos. *Ab Inacho vetuſtiſſimo.*
o ruitis Danai? ventos audite vetantes.
Non ſubiti caſus, numinis iſta mora eſt.
id petitur tanto, niſi turpis adultera, bello? *Argivorum rege*
Dum licet, Inachię vertite vela rates. *Græci Inachii dicti ſūt*
quid ego hæc revoco? revocantis omen abeſto, *Invideo cum accuſativo.*
Blandaque compoſitas aura ſecundet aquas.
adas invideo, quæ ſic lachrymoſa ſuorum
unera conſpicient, nec procul hoſtis erit.
ſuis manibus forti nova nupta marito
nponet galeam, barbaraque arma dabit.
na dabit: dumque arma dabit ſimul oſcula ſumet
loc genus officii dulce duobus erit.
ducetque virum, dabit & mandata reverti:
dicet, Referas arma fac iſta Jovi.
ferens dominæ mandata recentia ſecum,
ugnabit cautè, reſpicietque domum.
et & reduci galeam, clypeumque reſolvet,

Excipietque suo corpora lassa sinu.
Nos sumus incertæ, nos anxius omnia cogit,
Quæ possunt fieri, facta putare, timor.
Dum tamen arma geris diverso miles in orbe,
Quæ referat vultus, est mihi cera, tuos.
Illi blanditias, illi tibi debita verba
Dicimus, amplexus accipit illa meos.
Crede mihi plus est, quàm quod videatur, imago,
Adde sonum ceræ; Protesilaus erit.
Hanc specto, teneoque sinu pro conjuge vero:
Et tanquam possit verba referre, queror.
Per reditus, corpusque tuum, mea numina, juro
Perque pares animi, conjugiique faces:
Perque (quod ut videam canis albere capillis)
Quod tecum possis ipse referre, caput:
Suppressit morsuus. Me tibi venturam comitem quocunque vocaris,
Sive, quod heu timeo, sive superstes eris.
Ultima mandato claudatur epistola parvo:
Sit tibi cura mei, sit tibi cura tui.

In XIV. epistolam argumentum.

Danaus Beli prisci filius, ex pluribus conjugibus quinquaginta filias suscepit: quas dum Ægyptus ejus fratri, cui totidem erant filii, postulasset in nurus, Danaus oraculi responso comperto, se manibus generi moriturum, vitandi periculum evitare, conscensis navibus Argos venit. Interim natus autem Ægyptus, eò quod spretus esset, filios cum exercitu ad illum oppugnandum misit, hac lege, ut non nisi interempto Danao, ad se redirent, aut filiarum connubia inissent. Ille autem obsidione coactus, Filias se daturum spopondit: sed puellæ accepto a patre gladio, ut jussum erat, primâ nocte cum vino, lætitiáq; calentes juvenes in profundissimum soporem descendissent, unaquæque suum jugulavit solâ Hypermnestrâ exceptâ, quæ Lino, quem Eusebius Lynceum appellat, marito suo miserta pepercit, suasitque ut ad patrem Ægyptum detecto facinore, [illegible] pri-

ium fugeret, Sed cum pater Danaus ab omnibus
ectum facinus intellexisset, præterquam ab Hy-
nestra, eam crudelissimè vinctam in carcere servan-
tradidit Quare Linum patruelem, eundemque ma-
u, quem servaverat, hac epistola rogat, ut vel o-
ferat, captivitateque liberet, vel si mori contingat,
epulturæ honore non careat. A Lino tandem, Da-
trucidato, fuit liberata.

Hypermnestra Lynceo.

Mittit Hypermnestra de tot modo fratribus uni,
Cætera nuptarum crimine turba jacet.
usa domo teneor, gravibusque coercita vinclis:
st mihi supplicii causa, fuisse piam.
od manus extimuit, jugulo dimittere ferrum,
um rea: laudaret, si scelus ausa forem.
ream præstat, quàm sic placuisse parenti:
Non piget immunes cædis habere manus.
pater igne licet, quem non violavimus, urat:
Quæque aderant sacris, tendat in ora faces.
illo jugulet, quem non bene tradidit, ense:
tqua non cecidit vir nece, nupta cadam.
n tamen, ut dicant morientia, pœnitet, ora,
fficiet: non est, quam piget esse piam.
piteat scelcris Danaum, sævasque sorores:
ic solet eventus facta nefandà sequi.
pavet admonitu temeratæ sanguine noctis,
subitus dextræ præpedit ossa tremor.
m tu cæde putes fungi potuisse mariti,
tribere de facta non tibi cæde timet.
nen experiar: modo facta crepuscula terris *Crepuscu-*
ima pars lucis, primaque noctis erat. *lum. Ina-*
mur Inachides magni sub tecta Pelasgi, *chides*
socer armatas accipit ipse nurus: *pronepte-*
ique collucent præcinctæ lampades auro, *ses Ina-*
antur in invitos impia thura focos. *chi.*

Vulgus

Vulgus Hymen hymençe vocant, fugit ille voca
Ipſa Jovis conjux ceſſit ab urbe ſua.
Ecce mero dubii comitum clamore frequentes,
Flore novo madidas impediente comas.
In thalamos læti, thalamos ſua buſta, feruntur:
Strataque corporibus funere digna premunt,
Jamque cibo, vinoque graves, ſomnoque jacebā
Securumque quies alta per Argos erat.
Circum me gemitus morientum audire videbar,
Et tamen audieram, quodque verebar, erat.
Sanguis abit, mentemque calor, corpuſque reliq
Inque novo jacui frigida facta toro.
Utque levi Zephyro graciles vibrantur ariſtæ,
Frigida populeas ut quatit aura comas.
Aut ſic, aut etiam tremui magis, ipſe jacebas:
Quæque tibi dederam vina, ſoporis erant.
Excuſſêre metum violenti juſſa parentis,
Erigor, & capio tela trementē manu.
Non ego falſa loquor: ter acutum ſuſtilit enſem
Ter malè ſublato decidit enſe manus.
At rurſus monitis, juſſuque coacta parentis,
Admovi jugulo tela paterna tuo.
Sed timor, & pietas crudelibus obſtitit auſis:
Caſtaque mandatum dextra refugit opus.
Purpureos laniata ſinus, laniata capillos,
Exiguo dixi talia verba ſono.
Sævus Hypermneſtra pater eſt tibi, juſſa parenti
Effice, germanis ſit comes iſte ſuis.
Fœmina ſum, & virgo natura mitis, & annis,
Non faciunt molles ad fera bella manus.
Quin age, dumque licet forteis imitare ſorores:
Credibile eſt, cæſos omnibus eſſe viros.
Si manus hæc aliquam poſſet committere cædem
Morte foret dominæ ſanguinolenta ſuæ.
Quid meruêre necem patruelia regna tenendo?
Quæ tamen externis danda forent generis?

Hoc Argos vel hi Argi, urbs in Achaia non longè à Mycenis.

ge viros meruiſſe mori : quid feçimus ipſæ ?
Quo mihi commiſſo, non licet eſſe piam ?
id mihi cum ferro ? quid bellica tela puellę ?
Aptior eſt digitis lana coluſque meis.
c ego: dūq; queror, lachrymę ſua verba ſequuntur
Deque meis oculis in tua membra cadunt.
n petis amplexus, ſopitaque brachia jactas,
enè manus telo ſaucia facta tua eſt.
que patrem, famuloſq; patris, lucemq; timebam
xpulerant ſomnos hæc mea dicta tuos.
ge age Belide, de tot modo fratribus unus,
ox tibi, ni properes, iſta perennis erit.
itus exurgis, fugit omnis inertia ſomni,
ſpicis in timida fortia tela manu.
erenti cauſam : dum nox finit, effuge, dixi :
um nox atra finit, tu fugis, ipſa moror.
e erat, & Danaus generos ex cæde jacenteis
inumerat, ſummę criminis unus abes.
malè cognatæ jacturam mortis in uno,
queritur factum ſanguinis eſſe parum.
rahor à patriis pedibus, raptamque capillis
Hæc meruit pietas pręmia, carcer habet.
cet ex illo Junonia permanet ira,
uo bos ex homine eſt, ex bove facta Dea.
atis eſt pœnæ, tenetam mugiſſe puellam,
c modo formoſam, poſſe placere Jovi.
it in ripa liquidi nova vacca parentis,
ornuaque in patriis non ſua vidit aquis.
onata queri, mugitus edidit ore,
erritaque eſt forma, territa voce ſua.
d furis infelix ? quid te miraris in unda ?
uid numeras factos ad nova membra pedes ?
Jovis magni pellex, metuenda ſorori,
onde levas niviam ceſpitibuſque famem.
e bibis, ſpectaſque tuam ſtupefacta figuram,
te ne ſeriant, quæ geris arma, times.

Patronymicum à Belo avo Antithe-ſis.

Quæque

Quæque modo ut posses etiam Jove digna vide
Dives eras, nuda, nuda recumbis humo.
Per mare, per terras, cognataque flumina curris,
Dat mare, dant amnes, dat tibi terra viam.
Quæ tibi causa fugæ? quid Iô freta longa pete
Non poteris vultus effugere ipsa tuos.
Inachi quò properas? eadem sequerisque fugi
Tu tibi dux comiti, tu comes ipsa duci.
Per septem Nilus portus emissus in æquor,
Exuit insanæ pellicis ora bovis.
Ultima quid referam, quorum mihi cana senec
Author? dant anni, quod querar, ecce mei.
Bella pater, patruusque gerunt: regnoque dom
Pellimur, ejactas ultimus orbis habet.
Ille ferox, solus solio sceptrisque potitur,
Cum sene nos inopi turba vagamur inops.
De fratrum turba pars exiguissima restat,
Quique dati leto, quæque dedêre, fleo.
Nam mihi quot fratres, totidem perière sorore
Accipiat lachrymas utraque turba meas.
En ego, quod vivis, pœnæ cruciandа relervor:
Quid fiet sonti, cum rea laudis agar?
Et consanguineæ quondam centesima turbæ,
Infelix, uno fratre manente cadam.
Lyncen At tu si qua piae * remanet tibi cura sororis,
Quæque tibi tribui munera, dignus habes.
Vel fer opem, vel dede neci, defunctaque vita
Corpora furtivis insuper adde rogis.
Et sepeli lachrymis perfusa fidelibus ossa,
Sculptaque sint titulo nostra sepulchra brevi.
Exul Hypermnestra precium pietatis iniquum,
Hypermnestræ epitaphiū. Quam mortem patri depulit, ipsa tulit.
Scribere plura libet, sed pondere lassa catenæ
Est manus, & vires subtrahit ipse timor.

In XV. epistolam argumentum.

Paris qui alio nomine Alexander dictus est, ob Helenam sibi à Venere promissam Lacedæmona navigans, à Menelao honorificentissimè susceptus est, & honoratus. Sed cum per id tempus oportuisset Menelaum, omneisque Minois pronepotes ad dividendas Atrei opes Cretam adire. Paridem domi dimittens: Helenæ mandavit, ut non minorem hospitis, quam sui ipsius curam gereret. Verum Paris dum datam sibi opportunitatem videret. Helenam in amorem sui, quantum potuit, sollicitare coepisse est. Hæc autem artificiosa epistola detegit quanto amoris æstu ardeat, se ab omnibus commendando, quibus amatores laudari solent. Et quia noverat muliebrem sexum esse fragilem, & gloriæ, & laudis & formæ, atque genere cupidissimum, omnia affert Paris, quæ sibi Helenes animum conciliare possint, & quæ odium mariti atque contemptum excitent. Fugam itaque suadet, quam Trojanis viribus tueri posse asserit.

Paris Helenæ.

HAnc tibi Priamides mitto Ledæa salutem,
Quæ tribui sola te mihi dante, potest.
Eloquar? an flammæ non est opus indice notæ?
Et plus quam vellem, jam meus extat amor?
Ille quidem lateat malim, dum tempora dentur,
Lætitiæ, mistos non habitura metus.
Sed malè dissimulo; quis enim celaverit ignem,
Lumine qui semper proditur ipse suo?
Sit tamen expectas, vocem quoque rebus ut addam:
Uror: habes omni nuncia verba mei.
Parce precor fasso, nec duro cætera vultu:
Perlege, sed formæ conveniente tuæ:
Jamdudū gratū est, quod epistola nostra recepta est:
Spem facit, hoc recipi me quoque posse modo.
Quæ rata sit, nec te frustra promiserit opto.

Dubitatio ex turpitudine.

Hoc mihi, quę ſuaſit mater Amoris, iter.
Namque ego divino monitu ne neſcia pecces,
Advehor: & cœpto non leve numen adeſt.
Præmia magna quidem, ſed non indebita poſco:
Pollicita eſt thalamo te Cytherea meo.
Hàc duce Sigæo dubias à littore feci
Longa Phærecloa per freta puppe vias.
Illa dedit faciles auras, ventoſque ſecundos:
In mare, nil mirum, jus habet orta mari.
Per ſtet, & ut Pelagi, ſic pectoris adjuvet æſtus,
Deferat in portus & mea vota ſuos.
Attulimus flammas, non hic invenimus illas:
Hę mihi tam longę cauſa fuêre viæ.
Nam nec triſtis hyems, nec nos hic appulit error:
Tęnaris eſt claſſi terra petita meę.
Laconiũ intelligit à Tenaro promontorio. Nec me, crede, fretum merces portante carina
* *Scindere divitiora.* Findere: quas habeo, dii tueantur opes.
Nec veni Graias veluti ſpectator ad urbes:
Oppida ſunt regni divitiora mei.
Te peto, quam pepigit lecto Venus aurea noſtro:
Te prius optavi quam mihi nota fores.
Ante tuos animo vidi, quam lumine, vultus:
Prima fuit vultus nuncia fama tui.
Nec tamen eſt mirum ſi ſicut oporteat, arcu
Miſſilibus telis eminus ictus amo
Sic placuit fatis, quę ne convellere tentes,
Accipe cum vera dicta relata fide.
Matris adhuc utero, partu remorante tenebar,
Jam gravidus juſto pondere venter erat.
Illa ſibi ingentem viſa eſt ſub imagine ſomni,
Flammiferam pleno reddere ventre facem.
Territa conſurgit metuendaque noctis opacę
Viſa ſeni Priamo, Vatibus ille refert.
Arſurum Paridis Vates canit Ilion igni:
Pectoris ut nunc eſt, fax fuit illa mei.
Forma, vigorque animi, quamvis de plebe videbar

Indicia

Indicium tectæ nobilitatis erat,
Est locus in mediæ nemorosis vallibus Idæ,
Devius, & piceis illicibusque frequens.
Qui nec ovis placidæ, nec amantis saxa capellæ,
Nec patulo tardæ carpitur ore bovis.
Hinc ego Dardaniæ muros, excelsaque tecta,
Et freta prospiciens, arbore nixus eram.
Ecce pedum pulsu visa est mihi terra moveri:
Vera loquor, vero vix habitura fidem.
Constitit ante oculos actus velocibus alis,
Atlantis magni, Pleïoneque nepos,
Fas vidisse fuit, fas sit mihi visa referre:
Inque Dei digitis aurea virga fuit.
Cumque simul divæ, Venus, & cum Pallade, Juno,
Gramineis teneros imposuêre pedes.
Obstupui, gelidusque comas erexerat horror,
Cum mihi, Pone metum, nuncius ales ait:
Arbiter es formæ, certamina sume Dearum,
Vincere quæ forma digna sit una duas.
Si neve recusarem, verbis Jovis imperat: & se
Protinus ætheriâ tollit in astra viâ.
Mens mea convaluit, subitoque audacia venit:
Nec timui vultu quamque notare meo.
Judicere erant omnes dignæ, judexque verebar,
Non omneis causam vincere posse suam.
Id tamen ex illis jam tunc magis una placebat,
Hanc esse ut scires, unde movetur amor.
Intaque vincendi cura est, ingentibus ardent
Judicium donis sollicitare meum.
Regna Jovis conjux, virtutem filia jactat:
Ipse potens dubito, fortis an esse velim.
Dulce Venus ridet, nec te Pari munera tangant,
Utraque suspensi plena timoris, ait.
Si dabimus quod ames, & pulchræ filia Ledæ
Cedet in amplexus pulchrior illa tuos.
Dixit, & ex æquo donis, formaque probata,

Victorem cœlo rettulit illa pedem.
Interea, credo, versis ad prospera fatis,
Regius agnoscor per rata signa puer.
Læta domus nato per tempora longa recepto,
Addit & ad festos hunc quoque Troia diem.
Utque ego te cupio, sic me cupiere puellæ,
Multarum votum sola tenere potes.
Nec tantum regum natæ petiêre, ducumque,
Sed Nymphis etiam curaque amorque fui.
At mihi cunctarum subeunt fastidia, postquam
Conjugii spes est Tyndaridis facta tui.
Te vigilans oculis, animo te nocte videbam,
Lumina cum placido victa sopore jacent.
Quid faciet præsens, quę nondum visa placebat?
Ardebam, quamvis hic procul ignis erat.
Nec potui debere mihi spem longius istam.
Cærulea petetem quin mea vota via.
Troia cæduntur Phrygia pineta securi,
Quęque erat æquoreis utilis arbor aquis.
Ardua proceris spoliantur Gargara sylvis,
Innumerasque mihi longa dat Ida trabes.
Fundatura citas flectuntur robora naves,
Texitur & costis panda carina suis.
Addimus antennas, & vela sequentia malos:
Accipit & pictos puppis adunca Deos.
Qua tamen ipse vehor, comitata Cupidine parvo
Sponsor conjugii stat Dea picta sui.
Imposita est factę postquam manus ultima classi,
Protinus Ægeis ire jubebar aquis.
Et pater & genitrix inhibent mea vota rogando,
Propositumque viæ voce morantur iter.
Et soror effusis (ut erat) Cassandra capillis,
Cum vellent nostræ jam dare vela rates,
Quo ruis? exclamat: referes incendia tecum:
Quanta per has, nescis, flamma petatur aquas.
Vera fuit vates, dictos invenimus ignes,

Et ferus in molli pectore flagrat amor.
rtubus egredior, ventisque ferentibus usus,
Applicor in terras Oebali Nympha tuas.
cipit hospitio vir me tuus, hoc quoque factum,
Non sine consilio numinibusque Deûm:
e quidem ostendit, quicquid Lacedæmone tota
Ostendi dignum, conspicuumque fuit,
l mihi laudatam cupienti cernere formam,
Lumina nil aliud, quo caperentur, erat.
vidi, obstupui, præcordiaque intima sensi
Atonitus, curis intonuisse novis.
s simileis vultus (quantum reminiscor) habebat
Venit in arbitrium cum Cytherea meum,
u venisses pariter certamen in illud,
n* dubium Veneris palma futura fuit. * dubiæ
gna quidem de te rumor præconia fecit,
Nullaque de facie nescia terra tua est.
c tibi par usquam Phrygiæ, nec Solis ab ortu,
nter formosas altera nomen habet.
dis & hoc nobis? minor est tua gloria vero:
amaque de formâ penè maligna tua est.
s hic invenio, quam quod promiserat illa:
t tua materia gloria victa sua est
o arsit meritò, qui noverat omnia, Theseus:
t visa est tanto digna rapina viro.
etue gentis, nitida dum nuda palæstra
udis, & es nudis fœmina mista viris.
d rapuit, laudo: miror, quod reddidit unquam: Palæstra luctandi certamen dicit, cujus inventores oredunt. Lacedæmonii.
am bona constanter præda tenenda fuit.
e recessisset caput hoc cervice cruentâ,
uam tu de thalamis abstraherere meis,
e manus unquam nostræ dimittere vellent?
e ne meo paterer vivus abire sinu?
ddenda fores, aliquid tamen ante tulissem,
ec Venus ex toto nostra fuisset iners.
ua virginitas esset libata, vel illud,

quod

Quod poterat salvâ virginitate rapi.
Da modo te : Paridis quæ sit constantia noscas,
Flamma rogi flammas finiet una meas.
Pręposui regnis ego te, quæ maxima quondam,
Pollicita est nobis nupta sororque Jovis.
Dumque tuo possem circundare brachia collo,
Contempta est virtus Pallade dante mihi.
Cùm Venus & Juno Palasque in vallibus Idæ,
Corpora judicio supposuêre meo.
Nec piget, haud unquam stultè elegisse videbor,
Permanet in voto mens mea firma suo.
Spem modo ne nostram fieri patiare caducam,
Deprecor, ô tanto digna labore peti.
Non ego conjugium generosę degener opto :
Nec mea (crede mihi) turpiter uxor eris.
Pleiada (si quæras) in nostra gente, Jovemque,
Invenies, medios ut taceamus avos.
Sceptra parens Asiæ, qua nulla beatior ora est,
Finibus immensis vix obeunda, tenet.
Innumeras urbes, atque aurea tecta videbis,
Quæque suos dicas templa decêre Deos.
Ilion aspicies, firmataque turribus altis
Mœnia, Phœbeę structa canore lyræ.
Quid tibi de turba narrem, numeroque virorum?
Vix populum tellus sustinet illa suum.
Occurrent denso tibi Troados agmine matres,
Nec capient Phrygias atria nostra nurus.
O quoties dices quam pauper Achaia nostra est :
Una domus quamvis urbis habebit opes.
Nec mihi fas fuerit, Sparten contemnere vestram,
In qua tu nata es terra beata mihi est.
Parca sed est Sparte, tu culmi divite digna :
Ad talem formam non facit iste locus.
Hanc faciem largis sine fine paratibus uti,
Deliciisque decet luxuriare novis.
Cum videas cultus nostra de gente virorum,

Qui

Quales Dardanias credis habere nurus?
modò te facilem, nec dedignare maritum,
Rure Theramnæo nata puella, Phrygem.
yx erat, & noſtro genitus de ſanguine, qui nunc
Cum Diis potando nectare miſcet aquas.
yx erat Auroræ conjux: tamen abſtulit illum
extremum noctis quæ Dea finit iter.
vx erat Anchiſes, volucrum cui mater amorum
Gaudet in Idæis concubuiſſe jugis.
puto collatis, forma Menelaus, & annis,
udice te, nobis ante ferendus erit.
n dabimus certè ſocerum tibi, clara fugantem
umina, qui trepidos à dape vertat equos.
pater eſt Priamo ſoceri de cæde cruentus,
rqui Myrtoas crimine ſignet aquas.
proavo Stygia noſtro captantur in unda
oma, nec in mediis quæritur humor aquis.
d tamen hoc refert? ſi te tenet ortus ab illis,
Cogitur huic domui Juppiter eſſe ſocer.
facinus, totis indignus noctibus ille
e tenet, amplexu perfruiturque tuo.
ihi conſpiceris poſitâ vix denique menſâ,
ultaque quæ lædant, hoc quoque tempus habet
ibus eveniant convivia talia noſtris,
xperior poſito qualia ſæpè mero.
itet hoſpitii, cùm me ſpectante, lacertos
nponit collo ruſticus ille tuo. [remſ]
ppor & invideo [quid nunc tamen omnia nar-
embra ſuperjacta cum tua veſte fovet.
la cum vero coram non dura dareris,
nte oculos poſui pocula ſumpta meos.
ina demitto, cùm te tenet arctius ille,
reſcit & invito lentus in ore cibus,
è dedi gemitus, & te laſciva notavi,
gemitu riſum non tenuiſſe meo.
mero volui flammam compeſcere, at illa

Tithoni Laomedontis fratrem & Memnonis patrem intelligit.

Cùm Veneris puero non male Bacche ſapis Ovid. in Arte.

Creſcit,

Crescit, & ebrietas ignis in igne fuit.
Multaque ne videam, versâ cervice recumbo,
Sed revocas oculos protinus ipsa meos.
Quid faciam dubito; dolet est mens ista videre;
Sed dolor à facie major abesse tua est.
Qua licet & possum, luctor celare furorem,
Sed tamen apparet dissimulatus amor.
Nec tibi verba damus, sentis mea vulnera, sentis;
Atque utinam soli sint ea nota tibi.
Ah quoties lachrymis venientibus ora reflexi,
Ne causam fletus quæreret ille mei.
Ah quoties aliquem narravi potus amorem,
Ad vultus referens singula verba tuos.
Indiciumque mei ficto sub nomine feci,
Ille ego, si nescis, verus amator eram.
Quin etiam, ut possem verbis petulantius uti,
Non semel ebrietas est simulata mihi.
Prodita sunt, memini, tunica tua pectora laxa,
Atque oculis aditum nuda dedere meis:
Pectora vel nivibus puris, vel lacte, tuamque
Complexo matrem candidiora Jove.
Dum stupeo visis (nam pocula fortè tenebam)
Tortilis à digitis excidit ansa meis.
Oscula si natæ dederas, ego protinus illa,
Hermiones tenero lætus ab ore tuli.
Et modo cantabam veteres resupinus amores,
Et modo per nutum signa tegenda dabam.
Et comitum primas, Clymenemq; Æthramq;
Ausus sum blandis nuper adire sonis.
Quæ mihi nil aliud, quam formidare, locutæ,
Orantis medias deseruêre preces.
Dii facerent precium magni certaminis esses,
Teque suo posset victor habere toro.
Ut tulit Hippomenes Schœneida præmia cursu,
Quæ propero cursu vicerat antè procos.
Sic & tu Phrygias venies regina per urbes,

Æthra creditur fuisse mater Theseï.

Venit ut in Phrygias Hippodameia sinus.
Ut ferus Alcides Acheloia cornua fregit,
Dum petit amplexus Deïanira tuos.
Nostra per has leges audacia fortiter isset,
Teque mei scires esse laboris opus.
Nunc mihi nil superest, nisi te formosa, precari,
Amplectique tuos, si patiare, pedes.
O decus! ò præsens geminorum gloria fratrum!
O Jove digna viro! ni Jove nata fores.
Aut ego Sigæos repetam te conjuge portus,
Aut hic Tænaria contegar exul humo.
Non mea sunt summa leviter districta sagitta
Pectora, descendit vulnus ad ossa meum.
Hoc mihi (nam recolo) fore, ut a cœleste sagitta
Figar, erat verax vaticinata soror,
Arce datum satis Helenæ contemnere amorem,
Sic habeas facileis in tua vota Deos.
Multa quidem subeunt, sed coram ut pauca loquamur,
Excipe me lecto, nocte silente tuo.
Non pudet? an metuis Venerem temerare maritam?
Castaque legitimi fallere jura tori?
Num nimium simplex Helene [ne rustica dicam]
Hanc faciem culpa posse carere putas?
Ut faciem mutes, aut sis non dura, necesse est:
Lis est cum forma magna pudicitiæ.
Jppiter his gaudet, gaudet Venus aurea furtis,
Hæc tibi nempe patrem furta debêre Jovem,
Ex fieri, si sint vires in semine amorum:
Et Jovis, & Ledæ filia casta potes.
Casta tamen tunc sis, cùm te mea Troia tenebit,
Et tua sim, quæso, crimina, solus ego.
Nunc ea peccemus, quæ corriget hora jugalis,
Si modo promisit non mihi vana Venus.
Sed tibi & hoc suadet, rebus, non voce, maritus,
Neve sui furtis hospitis obstet, abest.
Non habuit tempus, quo Cressia regna videret,

Virgilius Tænareas etiam fauces alta ostia Ditis.

*Per Ironiam probat Menelaum indignũ tam formosâ conjuge * tyranni.*

Aptius, ô mirâ calliditate virum!
Exit, & Idæi mando tibi, dixit iturus,
Curam pro nobis hospitis uxor agas.
Negligis absentis (testor) mandata * mariti,
Cura tibi non est hospitis ulla tui.
Huiccine tu speras hominem sine pectore, dotes
Posse satis formæ, Tyndari, nosse tuæ?
Falleris, ignorat: nam si bona manga putaret,
Quæ tenet, externo crederet illa viro?
Ut te nec mea vox, nec te meus incitet ardor,
Cogimur ipsius commoditate frui.
Aut erimus stulti, sic ut superemus & ipsum,
Si tam securum tempus abibit iners.
Pene suis manibus ad te deduxit amantem:
Utere mandantis simplicitate viri.
Sola jaces viduo tam longâ nocte cubili,
In viduo jaceo solus & ipse toro.
Te mihi, meque tibi communia gaudia jungant:
Candidior medio nox erit illa die
Tunc ego jurabo quęvis tibi numina, meque
Astringam verbis in sacra jura meis.
Tunc ego, si non est fallax fiducia nostri,
Efficiam presens ut mea regna petas.

Ab exemplo Thesei atq; fratrum arguit.

Si pudet, aut metuis, ne me videare secuta,
Ipse reus sine te criminis hujus ero.
Nam sequar Ægidæ factum, fratrumque tuorum:
Exemplo tangi non propiore potes.
Te rapuit Theseus, geminas Leucippidas illi:
Quartus in exemplis annumerabor ego.
Troica classis adest armis instructa, virisque,
Jam facient celeres remus & aura vias.
Ibis Dardanias ingens regina per urbes,
Teque novam credet vulgus adesse deam.
Quaque feres gressus, adolebunt cinnama flam
Cæsaque sanguineam victima planget humu
Dona pater, fratresque, & cum genetrice sorore

Iliades

Iliadesque omnes totaque Troia dabit.
Hei mihi, vix a me pars dicitur ulla futuri
Plura feres, quàm quæ littera nostra refert.
Nec tu rapta time, ne nos fera bella sequantur,
Concitet & vires Græcia tota suas.
Tot prius abductis quænam est repetita per arma?
Crede mihi vanos res habet ista metus.
Nomine ceperunt Aquilonis Erechthida Thraces
Tuta tamen bello Bistonis ora fuit.
Phasida puppe nova vexit Pagasæus Jason,
Læsa nec est Colchâ Thessala terra manu.
Te quoque qui rapuit, rapuit Minoida Theseus,
Nulla tamen Minos Cretas ad arma vocat.
Terror in his, ipso major solet esse periclo:
Quæque timere libet, pertimuisse pudet.
Finge tamen, si vis ingens consurgere bellum:
Et mihi sunt vires, & mea tela nocent.
Nec minor est Aliæ, quam vestræ copia terræ:
Illa viris dives, dives abundat equis.
Nec plus Atrides animi Menelaus habebit,
Quam Paris, aut armis antefereudus erit.
Bene puer cæsis abducta armenta recepi
Hostibus, & causam nominis inde tuli.
Bone puer juvenes vario certamine vici,
In quibus Ilioneus, Deiphobusque fuit.
Neve putes, non me nisi comminus esse timendum,
Figitur in jusso nostra sagitta loco.
Non potes hæc illi primæ dare facta juventæ,
Instruere Atriden non potes arte mea.
Omnia, si dederis, nunquam dabis Hectora fratrem
Unus is innumeri militis instar erit.
Quid valeam, nescis, & te mea robora fallunt,
Ignoras cui sis nupta futura viro.
Aut igitur nullo belli repetêre tumultu,
Aut cedent Marti Dorica castra meo.
Nec tamen indignor pro tanta sumere bellum

Conjuge: certamen præmia magna movent.
Tu quoque, si de te totus contenderit orbis.
Nomen ab æterna posteritate feres.
Spe modò non timida, Diis hinc egressa secundis,
Exige cum plena munera pacta fide.

In XVI. epistolam argumentum.

Multi hanc epistolam non esse Ovidii contendunt, affirmantes Sabinum omnes responsales literas confinxisse. Quod ipsius Ovidii testimonio, comprobare nituntur, cum in secundo Elegiarum ita ad Marcum scribat.

Quam citò de toto rediit meus orbe Sabinus,
Scripta quæ diversis rettulit ille locis.
Candida Penelope signum cognovit Ulyssis,
Legit ab Hippolyto scripta noverca suo.
Jam pius Æneas miseræ resciptit Elissæ:
Quodque legat Phyllis, si modo vivit, habet.
Tristis ad Hypsipylen ab Iasone littera venit.
Dat notam Phœbo Lesbis amica lyram.

Quod quidem nihil ad rem facere videtur, cùm nullam interim de Helenæ mentionem faciat. Verùm statim subjungit hos duos versus.

Et Paris est illic, & adultera nobile crimen,
Et comes extincto Laodamia viro.

Quibus facile convincuntur, nisi ad Sabinum respondere malint. Sed cum Ovid. Epist. responderit, quomodo possint esse Sabini? Non enim Paris, nec Laodamia respondent, sed scribunt. Nimirum hæ quoque Ovidianæ sunt, & eadem penè stylo scriptæ, quo reliquæ. Helena autem, lectis Paridis epistola, quasi offensa, primum respondens objurgat. Deinde, ut pudorem tutetur, Paridis suasiones infringere conatur: quædam semina spargendo, ne omnino illius amorem negligere videatur. Et sic aperit ostendit muliebre ingenium varium esse, atque mutabile: juxta illud Ovidianum in arte amandi:

Forsitan & primo veniet tibi littera tristis,

Quæque

Quæque roget ne se sollicitare, velis.
Quod rogat illa timet, quod non rogat, optat ut insles

Postremo Paridis voluntatem impletura, ut honestius tutius visum est, si quid in desiderio erit non literis mandare, sed ut Clymenæ & Æthra comites fidissimæ exponerent. Idque cum fecissent, cum Paride & Helena ad troiam advectæ sunt.

Helena Paridi respondet.

Nunc oculos tua cum violarit epistola nostros,
Non rescribendi gloria visa levis.
Iusus es hospitii temeratis advena sacris,
Legitimam nuptę sollicitare fidem.
Scilicet idcircò ventosa per æquora vectum,
Excepit portu Tænaris ora suo?
Nec tibi (diversa quamvis è gente venires)
Oppositas habuit regia nostra fores.
Sed ut officii merces injuria tanti:
Qui sic intrabas, hospes an hostis eras?
Nec dubito quin hæc, cùm sit tam justa, vocetur
Rustica judicio nostra querela tuo.
Rustica sim fateè, dum non oblita pudoris,
Dumque tenor vitæ sit sine labe meæ.
Non est ficto vultus mihi tristis in ore,
Nec sedeo duris torva supercilliis.
Fama tamen clara est, & adhuc sine crimine * vixi: * *Lusi.*
Et laudem de me nullus adulter habet.
Eo magis admiror quæ sit fiducia cœpto,
Spemque tori dederit quæ tibi causa mei.
Quia vim nobis Neptunius intulit heros?
Rapta semel, videor bis quoque digna rapi?
Omen erat nostrum, si delinita fuissem,
Cùm sim rapta, meum quid nisi nolle fuit?
Non tamen è facto fructum tulit ille petitum.
Excepto redii passa timore nihil.

Ironice hospitalitatem exprobrat.

Oscula

Oscula luctando tantummodo pauca protervus
Abstulit: ulterius nil habet ille mei.
Quæ tua nequitia est, non his contenta fuisset:
Dii melius! similis non fuit ille tui.
Reddidit intactam, minuitque modestia crimen,
Et juvenem facti pœnituisse patet.
Thesea pœnituit, Paris ut succederet illi:
Ne quando nomen non sit in ore meum.
Nec tamen irascor: quis enim succenset amanti?
Si modo, quem præfers, non simulatur amor.
Hoc quoque enim dubito: non quod fiducia desit,
Aut mea sit facies non benè nota mihi.
Sed quia credulitas damno solet esse puellis,
Verbaque dicuntur vestrâ carere fide.
At peccant alii, matronaque rara pudica est,
Quis prohibet raris nomen inesse meum.
Nam mea quod visa est tibi mater idonea, cujus
Exemplo flecti me quoque posse putes.
Matris in admisso falsa sub imagine luxæ,
Error inest: pluma tectus adulter erat.
Nil ego, si peccem, possum nescisse: nec ullus
Error, qui facti crimen obumbret, erit.
Illa benè erravit, vitiumque auctore * redemit:
Felix in culpa quo Jove dicar ego?
Et genus, & proavos, & regia nomina jactas:
Clara domus satis hæc nobilitate sua est.
Juppiter ut soceri proavus taceatur, & omne
Tantalidæ Pelopis, Tyndareique genus.
Dat mihi Leda Jovem, cycno decepta parente,
Quæ falsam gremio credula fovit avem.
I nunc, & Phrygiæ claræ primordia gentis,
Cumque sub Priamo Laomedonta refer.
Quos ego suspicio? sed, qui tibi gloria magna est,
Quintus, is à nostro sanguine primus erit.
Sceptra tuæ quamvis rear esse potentia Troiæ,
Non tamen hæc illis esse minora puto.

* Leda-vit.

jam divitiis locus hic, numeroque virorum
Vincitur, at certè barbara terra tua est.
unera tanta quidem promittit epistola dives,
Ut possint ipsas illa movere Deas,
d si jam vellem fines transire pudoris,
Tu major culpę causa futurus eras.
ut ego perpetuò famam sine labe tenebo,
Aut ego te potiùs, quam tua dona sequar.
que ea non sperno, sic acceptissima semper
Munera sunt, author quæ preciosa facit.
us multo est, quod amas, quod sum tibi causa labo-
Quod tam per longas spes tua venit aquas. (ris,
a quoque apposita quæ nunc facis improbe mensa
Quamvis, experiar dissimulare, noto.
modo me spectas oculis lascive protervis,
Quos vix instantes lumina nostra ferunt.
modò suspiras, modò pocula proxima nobis
Sumis, quaque bibi, tu quoque parte bibis.
quoties digitis, quoties ego tecta notavi
Signa supercilio penè loquente dari.
sæpe extimui, ne vir meus illa videret,
Non satis occultis erubuique notis.
pè vel exiguo, vel longo murmure dixi,
Nil pudet hunc: nec vox hæc mea falsa fuit.
be quoque in mensæ legi sub nomine nostro,
Quod deducta mero littera fecit, Amo.
edere me tamen hoc oculo renuente negavi,
Hei mihi, jam didici sic quoque posse loqui.
is ego blanditiis, si peccatura fuissem,
Flecterer, his poterant pectora nostra capi.
quoque (confireor) facies tibi rara, potestque
Velle sub amplexus ire puella tuos.
tera sed potius felix sine crimine fiat,
Quam cadat externo noster amore pudor.
sce meo exemplo formosis posse carere,
Fit virtus, placitis abstinuisse bonis,

Ire enim contra appetitum fortitudo est

Quam

Quam multos credis juvenes optare, quod opta
Qui sapiunt : oculos an Paris unus habes ?
Non tu plus cornis, sed plus temerarius audes,
* adest. Non tibi plus cordis, sed minus oris * inest.
Tunc ego te vellem celeri veniſſe carinâ,
Cùm mea virginitas mille petita procis.
Si te vidiſſem, primus de mille fuiſſes :
Judicio veniam vir dabit ipſe meo.
Ad poſſeſſa venis, præreptaque gaudia ferus :
Spes tua lenta fuit : quod petis, alter habet.
Ut tamen optarem fieri tua Troica conjux,
Invitam ſic me non Menelaus habet.
Deſine molle precor verbis convellere pectus,
Neve mihi, quam te dicis amare, noce.
Sed ſine, quam tribuit ſortem fortuna, tueri :
Nec ſpolium noſtri turpe pudoris habe.
At Venus hoc pacta eſt, & in altę vallibus Idæ,
Tres tibi ſe nudas exhibuêre Deæ.
Unaque cum regnum, belli daret altera laudem,
Tyndaridis conjux, tertia dixit, eris.
Credere vix equidem cœleſtia numina poſſum,
Arbitrio formam ſuppoſuiſſe tuo. :
Utque ſit hoc verum certe pars altera ficta eſt
Judicii precium qua data dicar ego.
Non eſt tanta mei fiducia corporis, ut me
Maxima teſte Dea, dona fuiſſe putem,
Contenta eſt oculis hominum mea forma probari
Laudatrix Venus eſt inſidioſa mihi.
Sed nihil infirmo faveo quoque laudibus iſtis,
Nam mea vox quare, quod cupit, eſſe neget ?
Hac diviſione, quicquid inſinuaverit de tegit. Nec tu ſuccenſe nimium mihi creditus ægrè,
Tardo ſolet magnis rebus ineſſe fides.
Prima mea eſt igitur, Veneri placuiſſe, voluptas,
Proxima, me viſam præmia ſumma tibi.
Nec te Palladios, nec te Junonis honores
Auditis Helenes præpoſuiſſe bonis.

rgo ego sum virtus ego sum tibi nobile regnum,
Ferrea sim, si non hoc ego pectus amem.
errea (crede mihi) non sum: sed amare recuso
Illum, quem fieri vix puto posse meum.
Quid bibulum curvo proscindere litus aratro.
Spemque sequi coner, quam locus ipse negat?
um rudis ad Veneris furtum: nullaque fidelem
(Dii mihi sunt testes) lusimus arte virum.
unc quoque quod tacito mando mea verba libello
Fungitur officio littera nostra novo.
elices quibus usus adest, ego nescia rerum
Difficilem culpæ suspicor esse viam.
se malo metus est jam nunc confundor, & omnes
In nostris oculos vultibus esse reor.
ec reor hoc falso: sensi mala murmura vulgi,
Et quasdam voces rettuli Æthra mihi.
tu dissimula, nisi tu desistere mavis:
Sed cur desistas? dissimulare potes.
ude sed occulte: major, non maxima nobis
Est data libertas, quod Menelaus abest.
equidem procul est, ita re cogente, profectus,
Magna fuit subitæ justaque causa viæ
t mihi sic * visum est, ego, cùm dubitaret an iret,
Quàm primùm, dixi: fac rediturus eas.
Omine lætatus dedit oscula, resque, domusque,
Et tibi sit curæ Troicus hospes, ait.
ix tenui risum: quem dum compescere luctor,
Nil illi potui dicere præter, Erit.
ela quidem Creten ventis dedit ille secundis:
Sed tu non ideo cuncta licere puta.
ic meus hinc vir abest, ut me custodiat absens:
An nescis longas regibus esse manus?
ma quoque est oneri: nam quò constantius ore
Laudamur vestro, justius ille timet.
Quæ juvat, ut nunc est, eadem mihi gloria damno est:
Et melius famæ verba dedisse fuit.

Menelaū discessū à necessitate tuetur quem Paris simplicitate dam naverat.

* jussum.

Nec quod abest, hic me tecum mirare relictam;
Moribus & vitæ credidit ille meæ.
De facie metuit, vitæ confidit, & illum
Securum probitas, forma timere facit.
Suasionē concedit, factum differendo.
Tempora ne pereant ultro data, præcipis: utque
Simplicis utamur commoditate viri.
Et libet, & timeo, nec adhuc exacta voluntas,
Est satis: in dubio pectora nostra labant.
Et vir abest nobis, & tu sine conjuge dormis:
Inque vicem tua me, te mea forma capit.
Et longæ noctes, & jam sermone coimus,
Et tu (me miseram) blandus, & una domus.
Et peream, si non invitent omnia culpam:
Nescio quo tardor, sed tamen ipsa metu.
Quo malè persuades, utinam benè cogere posses!
Sic mea rusticitas excutienda foret.
Utilis interdum est iplis injuria passis,
Sic certè felix ipsa coacta forem.
Dum novus est, cœpto potius pugnemus amori,
Flamma recens parvâ sparsa resedit aquâ.
Certus in hospitibus non est amor: erat, ut ipsi:
Cumque nihil speres firmius esse, fugit.
Hypsipyle testis, testis Minoia virgo est,
In non exhibitis utraque juncta toris.
Tu quoque dilectam multos infide per annos,
Diceris Oenonem deseruisse tuam.
Nec tamen ipse negas: & nobis omnia de te,
Quærere (si nescis) maxima cura fuit.
Adde, quod ut cupias constans in amore manere,
Non potes, expedient jam tua vela Phrygès.
Dum loqueris mecum, dum nox sperata paratur,
Qui ferat in patriam, jam tibi ventus erit.
Cursibus in mediis novitatis plena relinques
Gaudia: cum ventis noster abibit amor.
An sequar, ut suades, laudataque Pergama visam?
Pronurus & magni Laomedontis ero?

on ita contemno volucris pręconia famæ,
Ut probris terras impleat illa meis.
uid de me poterit Sparte? quid Achaïa tota?
Quid gentes Asiæ? quid tua Troïa loqui?
uid Priamus de me? Priami quid sentiet uxor?
Totque tui fratres? Dardaniæque nurus?
quoque, qui poteris fore me sperare fidelem,
Et non exemplis anxius esse tuis?
uicunque Iliacos intraverit advena portus,
Is tibi solliciti causa timoris erit.
e mihi quoties iratus, adultera, dices,
Oblitus nostro crimen inesse tuum?
licti fies idem reprehensor, & author:
Terra precor vultus obruat ante meos.
fruar Illiacis opibus, cultuque beato.
Donaque promissis uberiora feram.
pura nempe mihi pretiosaque texta dabuntur,
Congestoque auri pondere dives ero.
veniam fassæ, non sunt tua munera tanti:
Nescio quo tellus me tenet ista modo.
is mihi, si lædar, Phrygiis succurret in oris?
Unde petam fratris, unde parentis opem?
nnia Medeę fallax promisit Iason.
Pulsa est Æsoniâ non minus illa domo
n erat Æetes, ad quem despęcta rediret:
Non Ipsæa parens, Chalciopeque soror.
e nihil timeo: sed nec Medea timebat:
Fallitur augurio spes bona sæpe suo.
nnibus invenies, quæ nunc jactantur in alto,
Navibus in portu lene fuisse fretum.
quoque me terret, quam se peperisse cruentam
Ante diem partus est tua visa parens.
atum timeo monitos, quos igne Pelasgo,
lion arsurum præmonuisse ferunt.
que favet Cytherea tibi, quia vicit, habetque
Parta per arbitrium bina trophæa tuum.

Verissimum argumentum.

Sic illas timeo, quæ, si tua gloria vera est,
Judice te causam non tenuere Duę.

Iunonem & Palladem intelligit.

Nec dubito, quin, te si persequar, arma parentur:
Ibit per gladios, hei mihi, noster amor.
An fera Centauris indicere bella coegit,
Atracis Æmonios Hippodameia viros?
Tu fore tam lentum justâ Menelaon in irâ,
Et geminos fratres Tyndareumque putas?

** recenses.*

Quòd bene te jactes, & fortia facta * loquaris,
A verbis facies * dissidet ista tuos.

** decidet.*

Apta magis Veneri, quam sunt tua corpora Marti,
Bella gerant * fortes, tu Pari semper ama.

** alii.*

Hectora quem laudas, pro te pugnare jubeto:
Militia est operis altera digna tuis.
His ego, te saperem, pauloque audacior essem,
Uterer: uretur, si qua puella sapit.
Aut ego deposito faciam fortasse pudore,
Et dabo convictas tempore victa manus.

Pulcherrima Metaphora.

Quod petis, ut furtim presentes ista loquamur,
Scimus quid captes, colloquiumque voces.
Sed nimiũ properas, & adhuc tua messis in herba e
Hæc mora sit voto forsan amica tuo.
Hactenus arcanum furtivæ conscia mentis.
Littera jam lasso pollice sistat opus.
Cętera per socias Clymenen Æthramque loquam
Quæ mihi sunt comites consiliumque duę.

In XVII. epistolam argumentum

Hellespontiacum mare septem tantum stadiis, teste P nio, Europam ab Asia dividens, Seston in Europa, He patriam, & Abydon in Asia, ex qua fuit Leander adv sas urbes habet. Cùm autem Læander Abydenus Sesti puellam Hero miserè deperiret, per Hellespontum no ad eam natare consueverat. Sed maris tempestate int clusus, jam præteritis septem diebus, ad amicam Hero, audacem nautam, ex tempestate Seston navigantem h

epistol

ſtolam miſit: in qua primum amorem ſuum firmum & bilem eſſe oſtendit. Deinde queritur quod natandi facul-s, ob ferventiſſimum maris æſtum, ei ſit ablata. Demum ro pollicetur ſe brevi iturum, & quamvis mare non rit tranquillum, ſe tamen periculis potius commiſſu-m, quam illius jucundiſſimo conſpectu atque colloquio riturum. Unde de eo ſic cecinit Martialis.

Cùm peteret dulces audax Leander amores,
Et feſſus tumidis jam premeretur aquis.
Sic miſer inſtantes affatus dicitur undas,
Parcite, dum propero, mergite dum redeo.

Leander Heroni,

MIttit Abydenus, quam mallet ferre, ſalutem,
Si cadat * unda maris, Seſta puella tibi,
mihi dii faciles & ſunt in amore ſecundi,
Invitis oculis hæc mea verba leges.
dnon ſunt faciles: nam cur mea vota morantur?
Currere me notâ non patiuntur aquâ.
ſa vides cœlum pice nigrius, & freta ventis
Turbida, perque cavas vix adeunda rates.
nus, & hic audax, à quo tibi littera noſtra,
Redditur, à portu navitâ fecit iter.
cenſurus eram, niſi quod dum vincula proræ
Solveret, in ſpeculis omnis Abydos erat,
on poteram celare meos, velut ante, parentes:
Quemque tegi volumus, non latuiſſet amor.
otinus hæc ſcribens, felix i littera, dixi:
Jam tibi formoſam porriget illa manum.
ritan admoris etiam tangere labellis,
Rumpere dum niveo vincula dente volet.
libus exiguo dictis mihi murmure verbis,
Cętera cum charta dextra locuta mea eſt.
quanto mallem, quam ſcribere, illa nataret.
Meque per aſſuetas ſedula ferret aquas.

* *Ira. A dubitatione Pathos.*

Autior

Aptior illa quidem placido dare verbera ponto,
Est tamen & sensus apta ministra mei.
Septima nox agitur, spatium mihi longius anno,
Sollicitum raucis ut mare fervet aquis.
His ego si vidi mulcentem pectora somnum
Noctibus, insani sit mora longa freti,
Rupe sedens aliqua, specto tua littora tristis:
Et quò non possum corpore, mente feror.
Lumina quin etiam summâ vigilantia turre,
Aut videt, aut acies nostra videre putat.
Ter mihi deposita est in siccâ vestis arenâ,
Ter grave tentavi carpere nudus iter.
Obstitit incœptis tumidum juvenilibus æquor,
Mersit & adversis ora natantis aquis.
At tu de rapidis immansuetissime ventis
Quid mecum certâ prælia mente geris?
In me (si nescis) Borea, * non æquora sævis,
Quid faceres esset ni tibi notus amor?
Tam gelidus cùm sis, non te tamen improbè quond
Ignibus Actæis * incaluisse neges.
Gaudia rapturo si quis tibi claudere vellet
Aërios aditus quo paterere modo?
Parce, precor, facilemq; move moderantius auram
Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.
Vana peto, precibusque meis obmurmurat ipse,
Quasque quatit, nullâ parte coercet aquas.
Nunc daret audaces utinam mihi dædalus alas,
Icarium quamvis hîc prope littus adest.
Quicquid erit, patiar, liceat modo corpus in auras
Tollere, quod dubiâ sæpè pependit aquâ.
Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.
Nox erat incipiens (namque est meminisse voluptas)
Cum foribus patriis egrediebar amans.
Nec mora, deposito pariter cum veste timore,
Jactabam liquido brachia lenta mari.

* Ad Boream apostrophe * nec in Oythias Actea à Borea amata fuit.

Luna

una mihi tremulum lumen præbebat euntí,
Ut comes in noſtras officioſa vias.
anc ego ſuſpiciens, faveas ô candida, dixi,
Et ſubeant animo Latmia ſaxa tuo.
on ſinit Endymion te pectoris eſſe ſeveri,
Flecte [precor] vultus ad mea furta tuos.
u Dea mortalem cœto delapſa petebas,
Vera loqui liceat, quam ſequor, ipſa Dea eſt,
eu referam mores cœleſti pectore dignos:
Forma niſi in veras non cadit illa Deas.
Veneris facie non eſt prior ulla, tuâque,
Neve meis credas vocibus, ipſa vide.
antum cum radiis fulges argentea puris,
Concedunt flammis ſidera cuncta tuis.
anto formoſis formoſior omnibus illa eſt:
Si dubitas, cæcum Cynthea lumen habes.
ec ego, vel certe non his diverſa locutus,
Per mihi cedentes nocte ferebar aquas.
da repercuſſæ radiabat imagine lunæ,
Et nitor in tacitâ nocte diurnus erat.
llaque nox unquam noſtras veniebat ad aures, *Alludit ad fabulam Alcyones.*
Præter dimotæ corpore murmur aquæ.
cyones ſolæ memores Cæycis amati,
Neſcio quid viſæ ſunt mihi dulce queri.
inque fatigatis humero ſub utroque lacertis,
Fortiter in ſummas erigor altus aquas.
procul aſpexi lumen, meus ignis in illo eſt, ** numenis*
Illa meum dixi littora * lumen habent.
ubito laſſis vires redière lacertis,
Viſaque quam fuerat mollior unda mihi.
gora ne poſſim gelidi ſentire profundi,
Qui calet in cupido pectore præſtat amor.
ò magis accedo, propioraque littora fiunt,
Quoque minus reſtat, plus libet ire mihi.
am verò poſſum cerni quoque, protinus addis
Spectatrix animos, ut valeamque facis.

Tunc

Tunc etiam nando dominæ placuisse laboro,
Atque oculis jacto brachia nostra tuis.
Te tuta vix prohibet nutrix descendere in altum
* etenim Hoc * quoque enim vidi, nec mihi verba dabat
Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,
Ne fieret primâ pes tuus udus aquâ.
Excipis amplexus, feliciâque oscula jungis,
Oscula Diis magnis trans mare digna peti.
Deque tuis demptos humeris mihi tradis amictus
Et madidam siccas æquoris imbre comam.
Cætera nox, & nos, & turris conscia novit,
Quodque mihi monstrat per vada lumen iter.
Non magis illius numerari gaudia noctis,
Hellespontiaci quam maris alga potest:
Quò brevius spacium nobis ad furta dabatur,
Hoc magis est cautum, ne foret illud iners.
Jamque fugatura Tithoni conjuge noctem,
Prævius Auroræ Lucifer ortus erat.
Oscula congerimus properata sine ordine rapti
Et querimur parvas noctibus esse moras.
* cuncta-tus. Alludit ad fabulam Helles puellæ. Atque ita * contatus monitu nutricis amaro,
Frigida deserta littora turre peto.
Digredimur flentes, repetoque ego virginis æquor
Respiciens dominam: dum licet, usque mea.
Si qua fides vero est, veniens huc, esse natator:
Cùm redeo videor naufragus esse mihi.
Hoc quoque si credis, ad te via prona videtur:
A te cùm redeo, clivus inertis aquæ.
Invitus patriam repeto: quis credere posset?
Invitus certè nunc moror urbe mea.
Hei mihi, cur animis juncti, secernimur undis?
Unaque mens, tellus non habet una duos?
Vel tua me Sestos, vel te mea sumat Abydos:
Tam tua terra mihi, quam tibi nostra placet.
Cur ego confundor, quoties confunditur æquor?
Cur mihi causa levis ventus obesse potest?

m noſtros curvi norunt Delphines amores,
Ignotum nec me piſcibus eſſe reor.
m patet attritus ſolitarum limes aquarum,
Non aliter, multâ quam via preſſa rotâ.
uod mihi non eſſet, niſi ſic iterare, querebar:
At nunc per ventos hoc quoque deeſſe queror.
ctibus immodicis Athamantidos æquora canent:
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
c mare, cùm primum de virgine nomina merſa
Quæ tenet eſt nactum, tale fuiſſe puto.
ſatis amiſſa locus hic infamis ab Helle,
Utque mihi parcat, crimine nomen habet.
ideo Phryxo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.
tamen officium pecoris, naviſque requiro,
Dummodo, quas findam corpore, dentur aquæ.
egeo nulla, detur modò copia nandi:
dem navigium, nauita, vector ero.
ſequar aut Helicen, aut, qua Tyrus utitur, Arcton
Publica non curat ſidera noſter amor.
dromeden alius ſpectet, claramque coronam,
Quæque micat gelido Parrhaſis urſa polo.
mihi quod Perſeus, & cum Jove Liber amârunt,
ndicium dubiæ non placet eſſe viæ.
aliud *lumen multo mihi certius iſtis:
Non erit in tenebris quo duce noſter amor.
ego dum ſpectem, Colchos, atque ultima ponti
Quæque viam fecit Theſſalâ puppis, eam.
venem poſſim ſuperare Palæmona nando,
liàque quem ſubito reddidit herba Deum,
per aſſiduos languent mea brachia motus,
Vixque per immenſas feſſa trahuntur aquas.
ego cùm dixi precium non vile laboris,
am dominæ vobis colla tenenda dabo.
inus illa valent, atque ad ſua præmia tendunt,
t celer Eleo carcere miſſus equus.

Hyperbole.

Deeſſe monoſyllabum per Synæreſin.

Phryxus Helles frater.

**numen.*

Ipse meos igitur servo, quibus uror, amores:
Teque magis cœlo digna puella sequor.
Digna quidem cœlo. sed adhuc tellure morare:
Aut dic, ad superos hinc mihi qua sit iter.
* Hinc est quod raro misero contingis amanti,
Cumque mea fiunt turbida mente freta.
Quid mihi, quod lato non separor æquore, prodest?
Non minus hæc nobis tam brevis obstat aqua.
Num malim, dubito, toto procul orbe remotus,
Cum domina longè spem quoque habere meam
Quo propius nunc * est, flamma propiore calesco.
Et res non semper, spes mihi semper adest.
Pene manu, quod amo, tanta est vicinia, tango:
Sæpe sed (heu) lachrymas hoc mihi pone mor
Velle quis est aliud fugientia prendere poma?
Spemque suo refugi fluminis ore sequi?
Ergo ego te nunquam, nisi cùm volet unda, tene
Et me felicem nulla videbit hyems.
Cùmque minus firmum nil sit, quàm ventus & un
In ventis, & aqua spes mea semper erit,
Æstus adhuc tamen est: quid cum mihi leserit equ
Pleias, & Arctophylax, Oleniumque pecus?
Aut ego non novi, quàm sim temerarius, aut me
In freta non cautus tunc quoque mittet amor.
Neve putes id me, quod abest, promittere tempu
Pignora polliciti non ribi tarda dabo.
Sit tumidum paucis etiam nunc noctibus æquor,
Ire per invitas experiemur aquas.
Aut mihi continget felix audacia salvo,
Aut mors solliciti finis amoris erit.
Orabar tamen ut partes expellat in illas,
Et teneant portus naufraga membra tuos.
Flebis enim, tactuque meum dignabere corpus,
Et mortis, dices, huic ego causa fui.
Scilicet interitus offenderis omine nostri,
Litteraque invisa est hac mea parte tibi.

* Hic est exiguum misero contingis amanti.

† es Pleiades ortu & occasu tempestates faciunt: Latinè Vergiliæ.

Bootes i. bubulcus Latinè custos ursæ.

De

Desine parte queri, sed ut mare finiat iram,
Accedant quæso fac tua vota meis.
Pace brevi nobis opus est dum transferor istuc:
Cùm tua contigero littora, perstet hyems.
Illic est aptum nostræ navale carinæ,
Et melius nullâ sta t mea puppis aquâ.
Illic me claudat Boreas, ubi dulce morari est:
Tunc piger ad nandum tunc ego cautus ero.
Nec faciam surdis convicia fluctibus ulla,
Triste nataturo nec querar esse freturn.
Ne pariter venti teneant, tenerique lacerti
Per causas istic impediarque duas.
Cùm patietur hyems, remis ego corporis utar:
Lumen in aspectu tu modò semper habe.
Interea pro me pernoctet epistola tecum:
Quam precor ut minimâ persequar ipse mora.

In XVIII. epistolam argumentum.

Non satis constat, cujus sit hæc epistola, cum præcedente, subsequentibus Nam nec quæ legitur, Leandri ad Herò, nec quæ Herus ad Leandrum, nec quæ Acontii ad Cydippem, nec quæ Cydippes ad Acontium, ab Ovidio unam scriptas fuisse, aut a Sabino, ipse comprobat in secundo Elegiarum, sic scribens ad Marcum.

Et quod Penelopes verbis reddatur Ulysi,
Scribimus, & lachrymas Phylli relicta tuas.

Quod Paris, & Macareus, & quod male gratus Iasõ
Hyppolytiq; parens, Hyppolytusq; legant &c.

Reliqua studiosis illic legenda relinquimus: satis est admonuisse. Hero acceptâ Leandri epistolâ respondet: id agens ut se ardenter redamare significet, & ad mutuos amplexus amatorem advocet. Desidiam vero interdum accusat: ut ostendat quam sincero & continuo amore semper ames. Aliquando in mare invehitur. Non nunquam timet, ob aliam fuerat destituta. Verum statim amoris suspitionem in amantium consuetudinem, qui omnia timent

transferendo, conjecturam imminuit. Demum suadet non nisi tranquillo freto se committat.

Hero Leandro.

QUam mihi misisti verbis Leandre salutem,
Ut possim missam rebus habere, veni.
Longa mora est nobis omnis, quæ gaudia differt,
Da veniam fassę : non patienter amo,
Urimur igne pari, sed sum tibi viribus impar ;
Fortius ingenium suspicor esse viris.
Ut corpus, teneris sic mens infirma puellis :
Deficiam, parvi temporis adde moram.
Vos modò venando, modò rus geniale colendo,
Ponitis in varia tempora longa mora.
Aut fora vos retinent, aut unctæ dona palæstræ :
Flectitis aut fræno colla fugacis equi.
Nunc volucrem laqueo nunc piscem ducitis ham
Diluitur posito serior hora mero.
His mihi *submotis, vel si minus acriter utar,
Quid faciam ? superest præter amare nihil.
Quod supereſt. facio : teque ô mea sola voluptas
Plus quoque, quam credi quod mihi possit, am
Aut ego cum chara de te nutrice susurro :
Quæque tuum, miror, causa moretur iter.
Aut mare prospiciens odioso concita vento,
Corripio verbis æquora penè tuis.
Aut ubi *sævitiam paulum gravis unda remisit,
Posse quidem, sed te nolle venire, queror,
Dumq; queror, lachrymæ per amātia lumina man
Pollicè quas tremulo conscia siccat anus.
Sæpè tui specto si sint in littore passus :
Impositas tanquam fervet arena notas.
Utque rogem de te, & scribam tibi, si quis, Aby
Venerit, aut quæro si quis Abydon eat.
Quid referam, quoties do vestibus oscula, quas tu
Hellespontiaca ponis iturus aqua.

*semotis

*sævitiæ.

Sic ubi lux acta est, & noctis amicior hora,
Exhibuit pulsa sidera clara die.
Protinus in summa vigilantia lumina turre,
Ponimus, assuetæ signa, * notamque viæ. *notasq;
Sortaque versato ducentes stamina fuso,
Fœminea tardas fallimus arte moras.
Quid loquar interea tam longo tempore quæris?
Nil nisi Leandri nomen in ore meo est.
Annę putas exisse domo mea gaudia nutrix? Ad nutricem Apostrophe.
An vigilant omnes, & timet ille suos?
Annę suas humeris illum deponere vestes,
Tingere jam pingui Pallade membra putas?
Annuit illa fere, non nostra quòd oscula curet:
Sed movet obrepens somnus anile caput.
Postq; moræ minimum, jam certè navigat, inquam,
Lentaque dimotis brachia jactat aquis,
Lucaque cùm tacta perfeci stamina terra:
An medio possis, quærimus, esse freto.
Nunc modo prospicimus timida modò voce precamur
Ut tibi det faciles utilis aura vias.
Auribus interdum voces captamus, & omnem
Adventus strepitum credimus esse tui.
Tum ubi deceptæ pars est mihi maxima noctis,
Acta, subit furtim lumina fessa sopor.
Desitan invitus, mecum tamen improbè dormis,
Et quamvis non vis ipse venire, venis.
Nunc modo te videor propè jam spectare natantem
Brachia nunc humeris humida ferre meis.
Nunc dare quę soleo, madidis velamina membris,
Pectora nunc juncto nostra fovere sinu.
Multaque prætereà linguâ reticenda modestâ:
Quæ feciße juvat, facta referre pudet.
O miseram! brevis est hæc, & non vera voluptas,
Nam tu cum somno semper abire soles.
Desinius ô cupido tandem coëamus amantes,
Nè careant vera gaudia nostra fide.

Cur

Cur ego tot viduas exegi frigida noctes?
Cur toties à me lente natator abes?
Est mare, confiteor, nondum tractabile nanti:
Nocte sed hesternâ, lenior aura fuit.
Cur ea præterita est: cur non ventura timebas?
Tam bona cur periit, nec tibi rapta via est?
Protinùs ut similis detur tibi copia cursus,
Hoc melior certè, quo prior illa, fuit.
At citô mutata est jactati forma profundi:
Tempore, cùm properas, sæpè minore venis.
Leandri verba objectat. Hic puto deprensus, nil quod quererêris, haberes
Meque tibi amplexo nulla noceret hyems.
Certè ego tunc ventos audirem lęta sonantes,
Et nunquam placidas esse precarer aquas.
Quid tamen evenit, cur sis metuentior undæ?
Contemptumq; prius, nunc vereare fretum?
Nam memini, cùm te sævum veniente, minaxq
Non minùs, aut mulò non minùs æquor era
Pellicis suspicionem ingerit. Cùm tibi clamabam, sic tu temerarius esto.
Ne miserę virtus sit tua flenda mihi.
Unde novus timor hic? quoq; illa audacia fugit
Magnus ubi est spretis ille natator aquis?
Sis tamen hoc potius, quam quod prius esse solet
Et facias placidum per mare tutus iter.
Dummodo sis idem, dum fic, ut scribis, amemus
Flammaque non fiat frigidus illa cinis.
Non ego tam ventos timeo mea vota morantes,
Quam similis vento ne tuus erret amor.
Et ne sim tanti, superentque pericula causam:
Et videar merces esse labore minor.
Interdum metuo, patria ne lædar, & impar
† toro. Dicar Abydeno Sesta puella † viro.
Ferre tamen possum patientius omnia, quàm si
Ocia, nescio quâ pellice captus, agas.
In tua si veniant alieni colla lacerti,
Sitque novus nostri finis amoris amor,

potius peream, quam crimine vulnerer isto,
Fataque sint culpa nostra priora tua.
ecquis venturi dederis mihi signa doloris
Hæc loquor, aut famâ sollicitata novâ.
mnia sed vereor (quis enim securus amavit?)
Cogit & absentes multa timere locus.
ives illas, sua quas præsentia nosse.
Crimina vera juvat, falsa timere vetat.
s tam vana movet, quam facta injuria fallit,
Incitat & morsus error uterque pares. *Pares*
utinam venias, aut hic ventusve, paterve, *morsus*
Causaque sit tantæ fœmina nulla moræ, *id est Pa-*
od si quam sciero moriari (mihi crede) dolendo: *res curas*
Iamdudum peccas, si mea fata petis.
neque peccabis, frustraque ego terreor istis,
Quoque minus venias, invida pugnat hyems.
miseram! quanto planguntur littora fluctu, *Nephele*
t latet obscura condida nube dies. *mater*
itan ad † portum mater pia venerit Helles, *Helles,*
Mersaque † roratis nata fleatur aquis. *& maris*
mare ab invisо privignę nomine dictum, *nympha.*
Vexat in æquoream versa noverca Deam. † *pontũ.*
nfavet, ut nunc est, teneris locus iste puellis, † *turba-*
Hâc Helle periit, hâc ego lædor aquâ. *tis.*
tibi flammarum memori Neptune tuarum,
Nullus erat ventis impediendus amor.
eque Amymone, nec laudatissima forma,
Criminis est Tyro fabula vana tuî.
idaque Alcyone, Ceyceque, & * Alymone nata, † *Antone*
t nondum nexis angue Medusa comis.
vaque Laodice, cœloque recepta Celęno,
t quarum memini nomina lecta mihi.
s certè, pluresque canunt, Neptune poëtæ,
Molle latus lateri conseruisse tuo.
r igitur toties vires expertus amoris, † *turbi-*
Assuetum nobis * turbine claudis iter? *da.*

Parce

Rarce ferox, latoque mari tua prælia misce:
Seducit terras hæc brevis unda duas.
Te decet aut magnas magnum jactare carinas.
Aut etiam totis classibus esse trucem.
Turpe Deo pelagi, juvenem terrere natantem,
Gloriaque est stagno quolibet ista minor.
Nobilis ille quidem est, & clarus origine, sed non
A tibi suspecto duxit Ulysse genus.
Da veniam, servaque duos: natat ille, sed iisdem
Corpus Leandri & spes mea pendet aquis.
Interea lumen (posito nam scribimus illo)
* Strepuit seu Sterruit. * Perstrepit & nobis prospera signa dedit.
Ecce merum nutrix faustos distillat in ignes,
Cras erimus plures, inquit, & ipsa bibit.
* vectus. Effice nos plures evicta per æquora * lapsus.
O penitus toto corde recepte mihi!
In tua castra redi, socii desertor amoris,
* viduo. Ponuntur * medio cur mea membra toro?
Quod timeas non est: auso Venus ipsa favebit,
Ingeniosa inventio exemplis corroborata Sterner & æquoreas æquore nata vias.
Ire libet medias ipsi mihi sæpe per undas,
Sed solet hoc maribus tutius esse freris.
* hoc Nam cur * huc vectis Phryxo, Phryxique sorore,
Sola dedit vastis fœmina nomen aquis?
Forsitan ad reditum metuis ne robora desint,
Ac nequeas gemini ferre laboris onus.
At nos diversi medium coëamus in æquor,
Obviaque in summis oscula demus aquis?
Atque ita quisque suas iterum redeamus in urbes
Exiguum, sed plus quàm nihil, illud erit.
Vel pudor hic utinam, qui nos clam cogit amare
Vel timidus famæ credere vellet amor.
Nunc male res junctæ: calor & reverentia pugnat
Quid sequar, in dubio est: hæc decet, ille juvat.
Ut semel intravit Colchos Pagasæus Jason,
Impositam celeri Phasida puppe tulit.

Ut semel Idæus Lacedæmona venit adulter,
Cum pręda rediit protinus ille sua.
Tu quam sæpe petis quod amas, tam sępe relinquis
Et quoties grave sit puppibus ire, natas.
Sic tamen, ô juvenis timidarum victor aquarum
Sic facito spernas, ut vereare, fretum.
Arte laboratę merguntur in ęquore puppes,
Tu tua plus remis brachia posse putas?
Quod cupis, hoc nautæ metuunt, Leandre, natare:
Exitus hic fractis puppibus esse solet.
Me miseram! cupio non persuadere, quod hortor:
Sisque (precor) monitis fortior ipse meis,
Dummodo pervenias, excussaque sæpe per undas,
Injicias humeris brachia lassa meis.
Sed mihi cæruleas quoties obvertor ad undas,
§ Nescio quid pavidum frigore pectus habet.
Nec minus hesternę confundor imagine noctis,
Quamvis est sacris illa piata meis.
Namque sub aurora jam dormitante lucerna,
Tempore quo cerni somnia vera solent.
Stamina de digitis cecidêre sopore remissis.
Collaque pulvino nostra ferenda dedi.
Hic ego ventosas nantem delphina per undas
Cernere non dubia sum mihi visa fide.
Quem postquam bibulis illisit fluctus arenis,
Unda simul miserum, vitaque deseruit.
Quicquid id est, timeo, nec tu mea somnia ride,
Nec nisi tranquillo brachia crede mari.
Sic tibi non parcis, dilectæ parce puellæ,
Quæ nunquam, nisi te sospite, sospes erit.
Spes tamen est fractis vicinæ pacis in undis,
Tu placidas tuto pectore * finde vias.
Interia quoniam nanti freta pervia non sunt,
Leniat invisas littera missa moras.

§ *Nescio quod pavidum pectora frigus habent.*

* *scinde*

In XIX. epistolam argumentum.

Profectus ad sacra Dianæ Acontius, quæ in Delo in maris Ægæi omnium Cycladum clarissima, ex frequ virginum conventu celebrabantur, in amorem vise dippes puellæ nobilis excaluit. Sed cùm illam ob ge imparitatem non auderet in suum amorem sollicitare, vam commentus fraudem in pulcherrimo pomo scr duos hosce versus.

Juro tibi sauè per mystica sacra Dianæ,
Me tibi venturam comitem. Sponsamque futur

Atq; illud ad pedes puellæ projecit, quæ fraudis in tum imprudens legeret, visa est se uxorem Acontio pac Nam quæ ante Deos in templo Deliæ Dianæ dicere rata esse debere, lex erat Cùm autem paulò post pater, jusse rei inscius, illam alii desponderet, subitâ febre cepta est. Quare hâc epistolâ, Acontius conatur persu re, hunc morbum à Diana immissum esse, eo quod non pleverit, quæ dea presente promiserat. Ne vero dub iterum decipi, ab eâ exordiitur parte, quâ maximè hæsit poterat. Adducit deinde eum in odium cui desponsata rat, cùm dicat omnem ægritudinem accidere illius c

Acontius Cydippæ.

ACcipe Cydippe despecti nomen Aconti
Illius, in pomo qui tibi verba dedit.
Pone metum, nihil hic iterum jurabis amanti:
Promissam satis est te semel esse mihi.
Perlege, discedat sic corpore languor ab isto,
Qui meus est, ullâ parte dolente, dolor.
Quid pudor ora subit? nam sicut in æde Dianæ,
Suspicor ingenuas erubuisse genas.
Conjugium, pactamque fidem, non crimina posc
Debitus ut conjux, non ut adulter amo.
Verba licet repetas, quæ demptus ab arbore fœtu
Pertulit ad castas me jaciente manus.

Alii hæc duo prima carmina non habent.

Periphrasis pomi

Inven

venies illic, id te * spondere, quod opto : * jurare.
Ni tibi cum verbis excidit illa fides.
metui. ut divę diffusa est ira, decebat.
Te potius virgo, quam meminisse Deam.
unc quoq; idem timeo, sed idē tamen acrius illud
Assumpsit vires, auctaque flamma mora est.
ique fuit nunquam parvus, vel tempore longo,
x spe, quam dederas, tu mihi, crescit amor.
m mihi tu dederas, meus hic tibi credidit ardor :
Non potes hoc factum teste negare Dea.
le tibi nupturam, felix eat omen Aconti.
uro, quam colimus, numina magna Deæ, * Hos duos ver sus non habent.
uit, & præsens ut erat, tua verba notavit,
t visa est mora dicta tuliss̄e coma.
ceptam dicas nostrâ te fraude licebit,
Dum fraudis nostræ causa feratur amor.
us mea quid petiit, nisi quod tibi jungerer uni ?
d me quod quereris, conciliare potest
n ego naturâ, nec sum tam callidus usu :
ollertem tu me (crede) puella facis.
mihi compositis, si quid tamen egimus arte,
strinxit verbis ingeniosus amor.
tatis ab eo feci sponsalia verbis,
Consultoque fui juris amore vafer.
fraus huic facto nomen, dicarque dolosus,
i tamen est, quod ames velle tenere, dolus.
iterum scribo, mittoque rogantia verba :
ltera fraus hęc est * quove queraris, habes. * quodq;
noceo quod amo, fateor sine fine nocebo :
eque petam, caveas ut licet, ipse petam.
gladios alii * placitas rapuêre puellas, * rigidas à majori
cripta mihi cautè littera crimen erit ?
faciant, possim plures imponere nodos,
Ut tua sit nulla libera parte fides.
le modi restant : clivo sudamus in uno, Metaphora ab aurigia.
Ardor inexpertum nil sinet esse meus.

Sit dubium, possisne capi, captabere certè:
Exitus in diis est, tu capière tamen.
Ut partem effugias, non omnia retia falles,
Quæ tibi, quam credis, plura tetendit amor.
Si non proficient artes, veniemus ad arma,
Inque tui cupido rapta ferêre sinu.
Non sum, qui soleam, Paridis reprehendere factu
Nec quenquam, qui vir, posset ut esse, fuit.
Nos quoque, sed taceo; mors hujus pœna rapin
Ut sit, erit, quam te non habuisse, minor.
Si tu * esses formosa minus, peterêre modestè,
Audaces facie cogimur esse tua.
Tu facis hoc oculique tui, quibus ignea cedunt
Sidera, qui flammę causa fuêre meæ.
Hoc faciunt flavi crines, & eburnea cervix,
Quæque precor veniant in mea colla manus.
Et decor, & vultus sine rusticitate pudentes,
Et Thetidis qualeis vix reor esse pedes
Cætera si possem laudare, beatior essem,
Nec dubito, totum quin tua pars sit opus.
Hac ego compulsus, non est mirabile, forma,
Si pignus volui vocis habere tuę.
Denique dum captam tu te cogare fateri,
Insidiis esto capta puella meis.
Invidiam patiar, passo sua præmia dentur:
Cur suus à tanto crimine fructus abest?
Hesionem Telamon, Briseida cepit Achilles,
Utraque victorem nempe secuta § suum.
Quamlibet accuses, & sis irata licebit,
Irata liceat dum mihi posse frui.
Idem qui facimus, factam tenebimus iram,
Sit modo placandæ copia parva tui.
Ante tuos flentem liceat consistere vultus,
Et liceat lachrymis addere verba meis.
Utque solent famuli, cum verbera sæva verentur,
Tendere submissas sub tua cura manus.

* Aut esses.

§ virum.

Ignor

noras tu jura, voca, cur arguor absens?
Jamdudum dominę more venire jube.
sa meos scindas licet imperiosa capillos, *§ falle.*
Oraque sint digitis livida § nostra tuis. *Quæ sunt*
mnia perpetiar, tantum fortasse timebo. *in servo*
Corpore lædatur ne manus ista meo. *incommoda in-*
d neque compedibus, nec mr compesce catenis, *cludit.*
Servabor firmo vinctus amore tui.
m benè se, quantumque volet, satiavetat ira
Ipsa tibi dices: quam patienter amat.
a tibi dices § cùm videris omnia ferre: *§ ubi.*
Tam benè qui servit, serviat iste mihi.
r reus infelix absens agor: & mea cum sit
Optima, non ullo causa tuente perit?
e quod amor jussit, scriptum est, injuria nostra:
Quod de me solum nempe queraris, habes.
n meruit falli mecum quoque Delia, si non
Vis mihi promissum reddere, redde Deæ.
uit, & vidit, cùm tu decepta rubebas:
t vocem memori condidit aure tuam.
nia re careant, nihil est violentius illâ.
Cum sua, quæ non vult, numina læsa videt:
lis erit Calydonis, aper nam scimus, ut illo *Dianæ*
it magis in natum sæva reperta parens. *iram ex-*
lis & Actæon, quondam fera creditus illis, *emplis*
pse dedit leto cum quibus ante feras. *ostendit.*
æque superba parens saxo per corpus oborto,
Nunc quoque Mygdonia flebilis astat humo.
mihi Cydippe, timio tibi dicere verum,
Ne videar causa falsa monere mea.
endum tamen est: hoc est, mihi crede, quod ægra
pso nubendi tempore sæpe jaces.
nsulit ipsa tibi, neu fis per jura, laborat:
t salvam salvâ te cupit esse fide-
e fit, ut quoties resistere perfida tentas,
eccatum toties corrigat illa tuum.

Parcò

Parce movere feros animosæ virginis arcus;
Mitis adhuc fieri, si patiare, potest.
Parce precor teneros corrumpere febribus artus,
Servetur facies ista fruenda mihi.
Serventur vultus ad nostra incendia nati,
Quique subest niveo lenis in ore rubor.
Hostibus, & si quis, ne fias nostra, repugnat,
Sic sit, ut invalida te, solet esse mihi.
Torqueor ex æquo, vel te nubente, vel ægra?
Dicere nec possum, quod minus esse velim.
Maceror interdum, quod sum tibi causa doloris;
Teque mea lædi calliditate puto.
Inque caput nostrum dominæ perjuria quæso
Eveniant, pœna tuta sit illa mea.
Ne tamen ignorem, quid agas, ad limina crebro
Anxius huc illuc dissimulanter eo.
Subsequor ancillam furtim, famulumque requiro,
Profuerint somni quid tibi, quidve cibi.
Me miserum! quod non medicorum jussa ministro
* Astringoque manus, insideoque toro.
Et rursus miserum, quòd me procul inde removi;
Quem minimè vellem, forsitan alter adest,
Ille manus istas astringit, & assidet ægræ,
Invisus superis, cum superisque mihi,
Dumque suo tentat salientem pollice venam,
Candida per causam brachia sæpe tenet.
Contrectatque sinus, & forsitan oscula jungit,
Officio merces plenior illa suo est.
Quis tibi permisit nostras * decerpere messes?
Ad spes alterius quis tibi fecit iter?
Iste sinus meus est, mea turpiter oscula sumis,
A mihi promisso corpore tolle manus.
Improbe tolle manus, quam tangis nostra futura es
Postmodo si facies istud, adulter eris.
Elige de vacuis, quam non sibi vendicet alter:
Si nescis, dominum res habet ista suum.

* *Effingo que Illũ suspicatur cui Cydippe erat nuptura.*

* *Præcerpere Metaphora. eum Apostrophe ad adversarium*

Nec mihi credideris, recitetur formula pacti,
Neu falsam dicas esse * face ipsa legat.
Alterius Thalamo, tibi nos, tibi dicimus, exi: * Fac
Quid facis, hinc exi, non vacat iste torus.
Nam quod habes, & tu humani verba altera pacti
Non erit idcirco par tua causa meæ.
Hæc mihi se pepigit, pater hanc tibi primus, ab illa;
Sed propior certè quam pater, ipsa sibi est.
Promisit pater hanc, hæc adjuravit amanti:
Ille homines, hæc est testificata Deam.
Hic metuit mendax, sed & hæc perjura vocari:
Num dubitas, hic sit major, an ille metus?
Denique ut arborum conferre pericula possis,
Respice ad eventus, hæc cubat, ille valet.
Nos quoque dissimili certamina mente subimus,
Nec spes per nobis, nec timor æquus adest.
Impetis ex tuto, gravior mihi morte repulsa est,
Idque ego jam, quod tu forsan amabis, amo.
Si tibi justitiæ, si recti cura fuisset,
Cedere debueras ignibus ipse meis.
Nunc quoniam ferus hic pro causa pugnat iniqua,
Ad quid Cydippe littera nostra redit?
Ne facit ut jaceas, & sis suspecta Dianę,
Hunc tu, si sapias, limen adire vetes.
Hoc faciente subis tam sæva pericula vitæ,
Atque utinam pro te, qui movet, ille cadat.
Quem si repulleris, nec quem Dea damnat, amaris:
Sit tu continuo, certè ego salvus ero.
Ne metum virgo, stabili potière salute:
Fac modo polliciti conscia templa colas. *Catholica sententia,*
In bove mactato cœlsitia numina gaudent,
Sed quę prestanda est, & sine teste, fides.
Valeant alię, ferrum patiuntur, & ignes:
Fert aliis tristem succus amarus opem.
Nil opus est istis, tantum perjuria vita,
Teque simul serva, meque, datamque fidem.

Præ-

Præteritæ veniam dabit ignorantia culpæ:
Exciderant animo fœdera *lecta tuo. * nostra.
Admonita es modo voce meâ, modo casibus istis,
Quos quoties tentas fallere, ferre soles.
His quoque vitatis, in partu nempe rogabis,
Ut tibi luciferas afferat illa manus.
Audiet hæc, repetens quę sunt audita, requiret
Ipsa, tibi de quo conjuge partus eat.
Promittes votum, scit te promittere falso:
Jurabis, scit te fallere posse Deos. Truncat objecta.
Non agitur de me, cura majore laboro,
Anxia sunt vitæ pectora nostra tuæ.
Cur modò te dubii pavidam flevere parentes,
Ignoras culpæ quos facis esse tuæ?
Et cur ignorant? matri licet omnia narres:
Nil tua Cydippe facta pudoris habent.
Ordine, fac referas, ut sis mihi cognita primum,
Sacra pharetratæ dum facis ipsa Deæ.
Ut te conspecta subito, si fortè notasti,
Restiterim fixis in tua membra genis.
Et te dum nimium miror, nota certa furoris,
Deciderint humero pallia lapsa meo.
Post modo, nescio qua, venisse volubile malum,
Verba ferens doctis insidiosa notis.
Quod quia sit lectum sancta præsente Diana,
Esse tuam vinctam numine teste, fidem.
Ne tamen ignoret scripti sententia quę sit,
Lecta tibi quondam nunc quoque verba refer
Nube precor (dicet) cui te bona numina jung
Quem fore juraſti, sit gener ille mihi.
Quisquis is est, placeat: quoniam placet ante Di
Talis erit mater, si modo mater erit.
Si tamen & quærat, quis sim qualisque, videto: * vobis.
Inveniet *nobis consuluisse Deam.
Insula Coryciis quondam celeberrima Nymphis
Cingitur Ægæo nomine Cæa mari.

a mihi patria est: nec, si generosa probaris,
Nomina, despectis arguor ortus avis.
nt & opes nobi[illegible] & sine crimine mores:
Amplius utqu[illegible] nihil, tue tibi jungit amor.
ppeteres talem vel non jurata, maritum:
Juratæ vel non talis habendus erat.
æc tibi me in somnis jaculatrix scribere Phœbe,
Hæc tibi me vigilans scribere jussit amor.
quibus alterius mihi jam nocuêre sagittæ,
Alterius noceant ne tibi tela, cave.
ncta salus nostra est: miserere meique, tuique,
Quid dubitas unam ferre duobus opem?
uòd si contigerit, cùm jam data signa sonabunt,
Tinctaque votivo sanguine Delos erit.
urea ponetur mali felicis imago,
Causaque versiculis scripta duobus erit,
ffigie pomi testatur Acontius hujus,
Quæ fuerint in eo scripta, fuisse rata.
ongior infirmum ne lasset epistola corpus,
Clausaque consueto sit tibi fine, vale.

Tubar. sonitu convocabantur ad sacr. Dianæ.

In XX epistolam argumentum.

Cùm excepisset Cydippe hanc sibi febrem Dianæ indig-tione contigisse, in Acontii vota contra paternam vo-ntatem condescendere maluit, quam diutius torqueri: In imis respondet se non ausam fuisse epistolam suam clarâ te exprimere, ne, ut in pomo, iterum juraret. Deinde rrando qualiter insidiosum illud pomum acceperit, in sum Acontium invehitur. Verùm illud non duxi silentio etereundum, in hac epistola addidisse aliquem quicquid quitur post illum versiculum. Quos vereor paucos, ne ve esse mihi. Quod non solum videtur adulterinum, imo ta epistola, cùm nusquam constet ut jam diximus, Ovi-um neque Sabinum scripsisse epistolas Leandri, Herus, contii, Cydippes. Quas si Ovidius composuisset, ne sui bore privaretur, certe meminisset, sicut de reliquis. Si

de Sabino contendas, videas quæso, si benè cum Sa[illegible] stylo conveniant.

Cydippe [illegible]io.

PErtimui, scriptumque tuum me murmure leg[illegible]
Juraret ne quos inscia lingua Deos.
Et puto captasses iterum, nisi, ut ipse fateris,
Promissam scires me satis esse semel.
Non lectura fui: sed si tibi dura fuissem,
Aucta foret sævę forsitan ira Dæ.
Omnia cùm faciam, cùm dem pia thura Dianæ,
Illa tamen justâ plus tibi parte favet.
Utque cupis credi, memori te vindicat ira:
Talis in Hippolyto vix fuit illa suo.
At melius virgo faviſſet virginis annis,
Quos vereor paucos ne velit esse mihi.
Languor enim causis non apparentibus hæret:
Adjuvor & nullâ fessa medentis ope.
Quam tibi nunc gracilẽ, vix hæc rescribere, quam
Pallida vix cubito membra levare putas?
Nunc timor accedit: ne quis nisi conscia nutrix,
Colloquii nobis sentiat esse vices.
Ante fores sedet hæc, quid agamq; rogantibus in[illegible]
Ut possim tuto scribere, dormit, ait.
Mox ubi secreti longè causa optima, somnus
Credibilis tarda desinit esse mora.
Jamq; venire videt, quos non admittere, durum
Excreat, & ficta dat mihi signa nota.
Sicut eram, properans verba imperfecta relinquo
Et tegitur trepido littera cauta sinu.
Inde meos digitos iterum repetita fatigat:
Quantus si nobis, aspicis ipse, labor.
Quę peream, dignus eras, ut vera loquamur;
Sed melior justo, quamque mereris, ero.
Ergo te propter, toties incerta salutis,
Commentis pœnas doque, dedique tuis.

Excreare est quadam vi expuere.

Nec nobis formæ, te laudatore, superbæ
Contingit merces, & placuisse nocet
Si tibi deformis (quod mallem) visa fuissem,
Culpatum nulla corpus egeret ope.
Nunc laudata gemo, nunc me certamine vestro
Proditis, & proprio vulneror ipsa bono.
Cum neque tu cedis, nec se putat ille secundum,
Tu votis * obstas illius, ille tuis. * optas.
Sic velut navis jactor, quam certus in altum
Propellit Boreas, æstus & unda refert.
Cumque dies charis optata parentibus instat,
Immodicus pariter corporis ador inest.
Cum mihi conjugii tempus crudelis ad ipsum,
Persephone nostras pulsat acerba fores.
Cum pudet, & timeo, quamvis mihi conscia non sim
Offensos videar ne meruisse Deos. Persephone.
Accidere hoc aliquis casu contendit, & alter
Acceptum superis hunc negat esse virum. Proserpina.
Neve mihi credas, in te quoque dicere famam,
Facta veneficiis pars putat ista meis,
Causa latet, mala nostra patent: vos pace movetis
Aspera summotâ prælia, plector ego.
Fiam nunc, solitoque tibi * me despice more: * ne
Quid facies odio, sic ubi amore noces?
Lædis, quod amas, hostem sapienter amabis,
Me precor ut serves, perdere velle, velis.
Aut tibi jam nulla est speratæ cura puellæ,
Quam ferus indigna labe perire sinis.
Aut Dea si frustra pro me tibi sæva rogatur,
Quid mihi te jactas? gratia nulla tua est,
Dige quid fingas, non vis placare Dianam,
Immemor es nostri: non potes, illa tui est,
Vel nunquâ mallem, vel non mihi tempore in illo
Esset in Ægæis cognita Delos aquis. A tempore Pathos.
Nunc mea difficili deducta est æquore navis,
Et fuit ad cœptas hora sinistra vias.

Quo pede processi? quo me pede limine movi;
Picta meæ tetigi quo pede texta ratis?
Bis tamen adverso redierunt carbasa vento,
Mentior ah demens: ille secundus erat.

More amantiũ mentem variat.

Ille secundus erat, qui me referebat euntem,
Quique parum felix impediebat iter.
Atque utinam constans contra mea vela fuisset,
Sed stultum est, venti de levitate queri.
Mota loci famâ, properabam visere Delon,
Et facere ignavâ puppe videbar iter.
Quàm sæpe, ut tardis feci convicia remis,
Questaque sum, vento lintea parca dari.
Et jam transieram Myconen, jam Tenon, & And
Inque meis oculis candida Delos erat:
Quam procul ut vidi, quid me fugis, insula? di
Laberis in magno nunquid, ut ante, mari?
Institeram terræ, cum jam prope luce peracta
Demere purpureis Sol juga vellet equis,
Quos idem solitos postquam revocavit ad ortus,
Comuntur nostræ matre jubente comæ.
Ipsa dedit gemmas digitis, & crinibus aurum,
Et vestes humeris induit ipsa meis.
Protinus egressæ superis, quibus insula sacra est,
Flava salutatis thura, merumque damus.

Aram Dianæ intelligit venationiq; deæ cujus indicia erant cornua ferarum.

Dumque parens aras votivo sanguine tingit,
Festaque fumosis ingerit exta focis.
Sedula me nutrix alias quoque ducit in ædes,
Erramusque vago per loca sacra pede.
Et modo porticibus spatior, modò munera regum
Miror, & in cunctis stantia signa locis.
Miror & innumeris structam de cornibus aram.
Et de quâ pariens arbore nixa Dea est.
Et quæ præterea (neque enim meminive, libetve
Quicquid ibi vidi, dicere) Delos habet.
Forsitan hæc spectàns, à te spectabar Aconti,
Visaque simplicitas est mea posse capi.

n templum redeo gradibus sublime Dianæ,
Tutior hoc ecquis debuit esse locus?
stitutur ante pedes malum cum carmine tali.
Hei mihi, juravi nunc quoque pæne tibi!
ustulit hoc nutrix, miratáque, perlege, dixit,
Insidias legi magne poëta tuas.
omine conjugii dicto, confusa pudore,
Sensi me toris erubuisse genis.
minaque in gremio veluti defixa tenebam,
Lumina propositi facta ministra tui.
mprobe quid gaudes? aut quæ tibi gloria parta est?
Quidve viri elusa virgine laudis habes?
on ego constiteram sumpta peltata secure,
Qualis in Iliaco Penthesilea solo.
ullus Amazonio caelatus baltheus auro.
Sicut ob Hippolyto præda relata tibi est.
erba quid exultas tua, si mihi verba dederunt?
Sumque parum prudens capta puella dolis?
ydippen pomum, pomum Schœneida cepit:
Tu nunc Hippomenes scilicet alter eris.
t fuerat melius, si te puer iste tenebat:
Quem tu, nescio quas dicis habere faces.
ore bonis solito, spem non corrumpere fraude,
Exoranda tibi, non capienda fui.
ur me cùm peteres, ea me proferenda putabas,
Propter quæ nobis ipse petendus eras?
ogere, cur potius, quam persuadere volebas,
Si poteram auditâ conditione capi?
uid tibi, nunc prodest jurandi formula juris?
Linguaque præsentem testificata Deam?
ę jurat, mens est: nil conjuravimus illa:
Illa fidem dictis addere sola potest.
onsilium, prudensque animi sententia jurat:
Et nisi judicii vincula nulla valent.
tibi conjugium volui promittere nostrum,
Exige polliciti debita jura tori.

Amazones pelis id est brevibus scutis in modum lunæ jam mediæ utebantur.

Sed

Sed si nil dedimus, præter sine pectore vocem,
Verba suis frustra viribus orba tenes.
Non ego juravi: legi jurantia verba?
Vir mihi non isto more legendus eris.
Decipe sic alias, succedat epistola pomo,
Si valet hoc, magnas divitis aufer opes.
Fac jurent reges, sua se tibi regna daturos.
Sitque tuum, toto quicquid in orbe placet.
Major es hac ipsa multo (mihi crede) Diana,
Si tua tam præsens littera numen habet.
Cùm tamen hæc dixi, cùm me tibi firma negavi:
Cùm benè promissi causa peracta mei est:
Confiteor, timeo sævæ Latoidos iram,
Et corpus lædi suspicor inde meum.
Nam quare, quoties socialia sacra parantur,
Nupturæ toties languida membra cadunt?
Ter mihi jam veniens positas Hymenæus ad aures
Fugit, & è thalami limine terga dedit.
Vixque manu pigra toties infusa resurgunt
Lumina, vix moto corripit igne faces.
Sæpè coronatis stillant unguenta capillis,
Et trahitur multo splendida palla croco.
Cùm tetigit limen, lachrymas mortisque timorem
Cernit, & a cultu multa remota suo,
Projicit ipsa suas deducta fronte coronas,
Spissaque de nitidis tergit amoma comis.
Et pudet in tristi lętum consurgere turba.
Quique erat in palla, transit in ore rubor.
At mihi, væ miseræ, torrentur febribus artus,
Et gravius justo pallia pondus habent.
Nostraque plorantes video super ora parentes,
Et face pro thalami, fax mihi mortis adest.
Ad Dianam apostrophe. Parce laboranti picta Dea læta pharetra,
Daque salutiferam jam mihi fratris opem.
Turpe tibi est, illum causas depellere leti,
Te contra titulum mortis habere meæ.

Nunqu

nquid in umbroſo cùm velles fonte lavari,
Imprudens vultus ad tua labra tuli?
eterii ne tuas de tot cœleſtibus aras?
Aque tua eſt noſtra ſpreta parente parens.
l ego peccavi, niſi quod perjuria legi.
Inque parum fauſto carmine docta fui.
u quoque pro nobis, ſi non mentiris amorem,
Thura feras, proſint, quę nocuêre manus.
ur, quæ ſuccenſet, quod adhuc tibi pacta puella
Nou tua ſit, fieri ne tua poſſit, agit?
mnia de viva tibi ſunt ſperanda, quid auferę
Sæva mihi vitam, ſpem tibi diva mei?
ec tu credideris, illum cui deſtinor uxor,
Ægrâ ſuperpoſita membra fovere manu.
ſidet ille quidem, quantum permittitur ipſi,
Sed meminit, noſtrum virginis eſſe torum.
quoque, neſcio quid, de me ſenſiſſe videtur:
Nam lachrymæ cauſa ſępe latente cadunt.
minus audacter blanditur, & oſcula rara
Accipit, & timido me vocat ore ſuam.
ec miror ſenſiſſe, notis cùm prodar apertis:
In lævum verſor, cùm § venit ille, latus.
ec loquor, & tecto ſimulatur lumine ſomnus,
Captantem tactus ejicioque manum.
gemit, & tacito ſuſpirat pectore, meque
Offenſam, quamvis non mereatur, habet.
mihi, quod gaudes, & te juvat iſta voluptas?
Si mihi quod ſenſus ſum tibi faſſa meos.
mihi lingua foret, tu noſtrâ juſtius irâ,
Qui mihi tenebas retia, dignus eras.
tibis ut invalidum liceat tibi viſere corpus?
Es procul à nobis, & tamen inde noces.
irabar, quare tibi nomen Acontius eſſet:
Quod faciat longè vulnus, acumen habes.
ertè ego convalui nondum de vulnere tali,
Ut jaculo, ſcriptis eminus icta tuis.

Acontius ſibi conciliat.

§ vocat,

Quid

Quid tamen huc venias? sanè miserabile corpus
Ingenii videas bina trophęa tui.
Concidimus macie, color est sine sanguine, qualis
In pomo refero mente fuisse tuo.
Candida nec misto sublucent ora rubore,
Forma novi talis marmoris esse solet.
Argenti color est inter convivia talis,
Quod tactum gelidæ frigore pallet aquæ.
Si me nunc videas, visam prius esse negabis:
Arte nec est, dices, ista perenda mea.
Promissique fidem, ne sim tibi vincta remittes,
Et cupies illud non meminisse Deam.
Forsitan & facies jurem ut contraria rursus,
Quæque legam, mittes altera verba mihi.
Sed tamen aspiceres vellem, prout ipse rogabas:
Et discas sponsæ languida membra tuę.
Darius & ferro § cùm sit tibi pectus Aconti,
Tu veniam nostris vocibus ipse petas.
Ne tamen ignores, ope quâ revelescere possim,
Quęritur à Delphis fata canente Deo.
Et quoque nescio quantum nunc vaga fama susurret
Neglectam queritur testis habere fidem.
Hoc Deus & vates, hoc & mea carmina dicunt:
At desunt voto carmina nulla tuo.
Unde tibi favor hic? nisi quod nova fortè reperta
Quæ capiat magnos littera lecta deos.
Teque tenente deos numen sequor ipsa deorum,
Doque libens victas in tua vota manus.
Fassaque sum matri deceptæ fœdera linguæ,
Lumina fixa tenet plena pudoris humo.
Cæteta cura tua est, plus hoc quoque virgine facta
Non timuit tecum quod mea charta loqui.
Jam satis invalidos calamo lassavimus artus,
Et manus officium longius ægra negat.
Quid, nisi quod cupio, me jam conjungere tecum
Restat, ut ascribat littera nostra? Vale.

§ *si Delphi tam pro oppido quam pro oppidanis sumitur in Parnassi radicibus sita urbe.*

In Ovidianam Sappho argumentum.

Tradunt Suidas & Ælianus, Græci scriptores, duas hac
mine Sappho extitisse, quarum altera Eresia, poëtria per-
lebris, quæ Alcæi & Pittaci, atq; Tarquinii Prisci tem-
pore claruit, quæ etiam plectrum prima adinvenit. Huic
nnulli carmen Lyricum tribuunt. Altera Mitylenæa
ngè junior, quæ psaltria, & meretrix fuit. Scripsit mul-
& præclara apud Græcos poëmata, adeo ut decima mu-
dicta sit. Quare autem in Phaonis amorem inciderit.
lin. herbæ tribuit lib. 23. Sed Baptist. Egnatius, vir
sine tempestatis linguæ Græcæ, atque Latinæ studiosis-
nus, hanc fabulam ab eodem è Græco in Latinum nuper
aductam recitat. Ælianus omnimodæ historiæ lib. 12.
scribit pulcherrimum mortalium omnium Phaonem à
nere olim lactucis occultatum, esse vero & alios, aliter
si scripserint, fuisse Phaonem ex eorum hominum genere,
ui trajiciendis ultro citroque viatoribus navigiolis im-
nsorem dantes operam, victum sibi diurnum quæritа-
nt: accessisse tandem & Venerem, quæ se in alteram
ansportaret ripam, nulla interim promissa stipe roga-
. Quod cùm ille libentius effecisset, nescius quam trans-
heret; Deam esse: tum vero a Venere longè pretiosius
tepisse munus, quàm si vel amplissimum manu pretium
egisset. Alabrastrum namque cùm accepisset unguine
odam plenum, quo semel perunctus, formosissimus re-
ntè mortalium cunctorum apparuit, mulieres omnes
sbias in ejus exarsisse cupidinem, præ cæteris vero im-
uientissimè, atque ardentissimè. Sappho adamatum
cc ille. Cùm vero Phaon in Siciliam fortè discessisset,
ppho amoris ignibus incensa, & plenè ardens, se ab illo
rni timens, statuit etiam capitis periculo furorem le-
re, demisso in mare corpore ex Leucate. Epiri promon-
io. Sed antequam illuc accedat, per inconstantiam mu-
rem tentans, quod desperaverat, hac epistola eum ad-
care studet, faciens absenti invidiam suæ conditionis,

& calamitatis, quàm omnibus incommodis miser
ostendit. Denique omnes misericordiæ angulos ex
nec aliquid quod moveat, prætermittit. Nulla au
epistola mitiores ac lasciviores amoris affectus,
in ista experſit Ovid. eo quod supra muliebrem
tionem in amores arserit Sappho: cùm non modo
perditè amaverit, sed aliarum quoque mulierum
fuerit, id est, insultando illas fricaret. Unde ab H
masculâ Sappho vocata est. Multi tamen putant ha
Sappho, quam divinus Plato sapientem vocat: De e
tem sic cecinit Antipater Sidonius.

Dulcia Mnemosyna demirans carmina Sappi
Quæsivit decima Pieris unde foret.

Auſon. *Lesbia, Pieriis Sappho soror addita musis*

Papin. *Steſichoruſq; ferox saltuſq; ingreſſa virile*
Non formidata temeraria Leucate Sappho

Horat. *Vivuntque commiſti calores,*
Æoliæ fidibus puellæ.

Sappho Phaoni.

Ironicè interrogat.

Nunquid ubi aſpecta est studiosæ littera dext
Protinus est oculis cognita nostra tuis?
An nisi legisses authoris nomina Sapphûs,
Hoc breve nescires, unde movetur, opus?
Forsitan & quare mea sint alterna requiris
Carmina, cum Lyricis sim magis apta modis.

**Elegeia alibi duas primas producit.*

Flendus amor meus est, * Elegia flebile carmen
Non facit ad lachrymas barbitos ulla meas.
Uror, ut indomitis ignem exercentibus Eurus,
Fertilis accensis messibus ardet ager.
Arva Phaon celebrat diversa Tiphoidis Ætnæ,
Me calor Ætnæo non minor igne tenet.
Nec mihi, dispositis quę jungam carmina nervi
Proveniunt; vacuæ carmina mentis opus:

mihi Pyrthaides Methymniadesve puellæ,
c me Lesbiadum cætera turba juvat.
s Amythone, vilis mihi candida Cydno,
Non oculis grata est Atthis, ut ante, meis.
ue aliq centum quas, * hic sine crimine amavi,
mprobe, multarum quod fuit, unus habes.
n te facies, sunt apti lusibus anni:
facies oculis insidiosa meis.
e fidem & pharetram, fies manifestus Apollo:
ccedant capiti cornua, Bacchus eris.
hœbus Daphnem, & Gnosida Bacchus amavit:
lec nôrat Lyricos illa, vel illa, modos.
nihi Pegasides blandissima carmina dictant:
am canitur toto numen in orbe meum.
plus Alcæus consors patrieque lyreque,
audis habet, quamvis grandius ille sonet.
ihi difficilis formam natura negavit,
ngenio formæ damna rependo meæ.
brevis: at nomen, quod terras impleat omnes
st mihi: mensuram nominis ipsa fero.
dida si non sum, placuit Cepheïa Perseo,
ndromede, patriæ fusca colore suę,
ariis albæ junguntur sępè columbæ:
niger à viridi turtur amatur ave.
isi quæ facie poterit te digna videri,
ulla futura tua est: nulla futura tua est.
ne cum legeres, etiam formosa videbar:
nam jurabas usque decere loqui.
tabam (memini, meminerunt omnia amantes)
oscula cantanti tu mihi rapta dabas.
quoque laudabas, omnique à parte placebam,
d tunc præcipuè, cùm fit amoris opus.
c te plus solito lascivia nostra juvabat,
rebraque mobilitas, aptaque verba joco.
uod, ubi amborum fuerat confusa voluptas,
urimus in lasso corpore languor erat.

His puellis ad libidinem usa est Sappho.

* non

Alcæus poëta lyricus Mitylenæus.

Nunc tibi Sicelides veniunt nova prę da puellę,
Quid mihi cum Lesbo? Sicelis esse volo.
*nec vos *O vos, erronem tellure remittite nostrum,
Nisiades matres, Nisiadesque nurus.
Nec vos decipiant blandæ mendacia linguę:
Quæ dicit vobis, dixerat ante mihi.
Erycina Venus. Tu quoque, quę montes celebras Erycina Sycano
(Nam tua sum) vati consule diva tuæ.
An gravis incœptum peragit fortuna tenorem?
Et manet in cursu semper acerba suo?
Sex mihi natales ierant, cum lecta parentis
Ante diem lachrymas ossa bibêre meas.
Arsit inops, frater victus meretricis amore:
Mistaque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops, agili peragit freta cærula remo,
Quasque malè amisit, nunc malè quęrit opes.
Me quoque, quod monui benè multa fideliter, odi
Hoc mihi libertas, hoc pia lingua dedit.
Et tanquam desint quę me sine fine fatigent:
Accumulat curas filia parva meas.
Ultima tu nostris accedis causa querelis:
Non agitur vento nostra carina suo.
Clais filia. Ecce jacent collo sparsi sine lege capilli,
Nec premit articulos lucida gemma meos.
Veste tegor vili, nullum est in crinibus aurum:
Non Arabum noster dona capillus olet.
Cui color infelix? aut cui placuisse laborem?
Ille mei cultus unicus author abest.
Molle meum levibus cor est violabile telis,
Et semper causa est, cur ego semper amem.
Sive ita nascenti legem dixêre sorores,
Et data sunt vitæ fila severa meæ.
Sive abeunt studia in mores, artesque magistras,
Ingenium nobis molle Thaleia facit.
Quid mirum si me primæ lanuginis ętas,
Abstulit, atque anni quos vir amare potest?

Hu

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam:
Et faceres, sed te prima rapina tenet.
Hunc si conspiciat, quæ conspicit omnia Phœbe, *Apostrophe ad Aurorā.*
Jussus erit somnos continuare Phaon.
Hunc Venus in cœlum curru vexisset eburno,
Sed videt & Marti posse placere suo.
Dnec adhuc juvenis, nec jam puer, utilis ætas:
O decus, atque ævi gloria magna tui.
Huc ades, inque finus formose relabere nostros:
Non ut ames, oro, verum ut amare sinas.
cribimus, & lachrymis oculi rorantur obortis:
Aspice, quàm sit in hoc multa litura loco.
tam certus eras hinc ire, modestius isses,
Et modò dixisses, Lesbi puella vale.
on tecum lachrymas, non oscula summa tulisti,
Denique non timui quod dolitura fui.
ld te mecum est, nisi tantum injuria: nec te
*Admonuit, quamvis pignus amantis habes. **Admoneat quod tu mones.*
on mandata dedi: neq; enim mandata dedissem
Ulla, nisi ut nolles immemor esse mei.
, tibi qui nunquam longè discedat, amorem,
Perve novum juro, numina nostra, deas,
m mihi nescio quis, fugiunt tua gaudia, dixit
Nec me flere diu, nec potuisse loqui.
lachrymæ deerant oculis, & verba palato:
Astrictum gelido frigore pectus, erat.
Itquam se dolor imminuit, mea pectora planxi:
Nec puduit *ruptis exululare comis. **scissis.*
n aliter quàm si nati pia mater adempti
Portet ad extructos corpus inane rogos.
udet, & è nostro crescit mœrore Charaxus,
Frater, & ante oculos itque reditque meos.
que pudenda mei videatur causa doloris,
Quid dolet hæc? certè filia vivit, ait.
n veniunt idē pudor, atque; amor: omne videbat *Synecdoche.*
Vulgus, eram lacero pectus aperta sinu.

Tu

Tu mihi cura Phaon, te somnia nostra reducunt,
Somnia formoso candidiora die.
Illic te invenio, quanquam regionibus absis:
Sed non longa satis gaudia somnus habet.
Sæpe tuos nostrâ cervice onerare lacertos,
Sæpe tuæ videor supposuisse meos.
Oscula cognosco, quæ tu comittere linguæ,
Aptaque consuêras accipere, apta dare.
Blandior interdum, verisque simillima verba
Eloquor, & vigilant sensibus ora meis.
Ulterius pudet hic narrare, sed omnia fiunt,
Et juvat, & sine te non licet esse mihi.
At cum se Titan ostendit, & omnia secum,
Tam cito me somnos destituisse queror.
Antra nemusq; peto, tanquã nemus antraq; pro
Pathos à loco. Conscia deliciis illa fuêre meis.
Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho
Impulit, in collo crine jacente feror.
Antra vident oculi scabro pendentia topho:
Qui mihi Mygdonii marmoris instar erant.
§ pressit Invenio sylvam quæ sæpe cubilia nobis
Præbuit, & multa § texit opaca comâ.
Sed non invenio dominum sylvæque, meumque
Vile solum locus est dos erat ille loci.
Cognovi pressas noti mihi cespitis herbas,
De nostro curvum pondere gramen erat.
Incubui, tetigique locum, qua parte fuisti:
Grata prius lachrymas combibit herba meas.
Quin etiam rami positis lugêre videntur
Frondibus, & nullæ dulce queruntur aves.
† prius Sola virum non ulta, † piè mœstissima mater,
Concinit Ismarium Daulias ales Ityn:
† vitrioques Ales Ityn, Sappho miseros decantat amores,
Hactenus, ut media cætera nocte silent.
† amne. Est nitidus, † vitroque magis pellucidus † amnis
Fons sacer: huic multi numen habere putant.

Q

em ſupra ramos extendit aquatica Lotos,
Una nemus, tenero ceſpite terra viret.
ego cum feſſos poſuiſſem flebilis artus,
Formoſus puer eſt viſus adeſſe mihi.
nſtitit, & dixit, quid nunc non ignibus æquis
reris? Ambracia eſt terra petenda tibi.
ebus ab excelſo, quantum patet, aſpicit æquor,
ctæum populi, Leucadiumque vocant.
c ſe Deucalion, Pyrrhæ ſuccenſus amore
liſit, & illæſo corpore preſſit aquas.
mora, juſſus amans tetigit lætiſſima Pyrrhæ
ectora, Deucalion igne levatus erat.
c legem locus ille tenet: pete protinus altam
eucada, nec ſaxo deſiluiſſe time.
monuit, cum voce abiit: ego territa ſurgo:
ec gravidæ lachrymas continuêre genæ.
us ô Nymphæ, monſtrataque ſaxa petemus,
t procul inſano victus amore timor.
quid erit, melius quam nunc erit, aura ſubito,
mea non magnum corpora pondus habent.
uoque mollis Amor, pennas ſuppone cadenti,
e ſim Leucadiæ mortua crimen aquæ.
chelyn Phœbo communia munera ponam,
ſub ea verſus unus & alter erit.
a lyram poſuit tibi Phœbe * poëtria Sappho:
onvenit illa mihi, convenit illa tibi.
non Actaicas miſeram me mittis ad oras,
im profugum poſſis ipſe referre pedem?
ihi Leucadiâ potes eſſe ſalubrior undâ,
formæ meritis tu mihi Pnœbus eris.
otes ô ſcopulis, undaque ferocior illa,
moriar, titulum mortis habere meæ?
uanto melius, jungi mea pectora tecum,
uam poterant ſaxis præcipitanda dari.
ſunt illa Phaon, quæ tu laudare ſolebas,
ſaque ſunt toties ingenioſa tibi.

* conſtitit ante oculos Naias una meos.

Ambracia urbs in Epiro, hanc Auguſtus Nicopolim nominavit.

Ad Cupidinem.

* poëtica

Nunc

Nunc vellem facunda forem: dolor artibus ob
Ingeniumque meis substitit omne malis.
Appellat discipulas quas olim erudiebat. Non mihi respondent veteres in carmina vires,
Plectra dolore tacent, muta dolore lyra est.
Lesbides æquoreæ, nupturaque nuptaque prol
Lesbides Æoliâ nomina dicta lyra.
Lesbides infamem quç me fecistis, amatç,
Æolias id est Lechias Desinite ad cytharas turba venire meas.
Abstulit omne Phaon, quod vobis ante placeba
Me miseram dixi, quam modò penè, meus.
Efficite, ut redeat, vates quoque vestra redibit:
Ingenio vires ille dat, ille rapit.
Ecquid ago precibus? pectusque agreste move
An riget, & Zephyri verba caduca ferunt?
Concubinas suas advocat Sappho. Qui mea verba ferunt, vellem tua vela referrent
Hoc te, si saperes, lentè decebat opus.
Sive redis, puppique tuç votiva parantur
Munera: quid laceras pectora nostra mora?
Solve ratem, Venus orta mari, mare prçstat am
Aura dabit cursum, tu modo solve ratem.
Ipse gubernabit residens in puppe Cupido:
Ipse dabit tenera vela, legetque manu.
Sive juvat longè fugisse Pelasgida Sappho:
Non tamen invenies cur ego digna fuga.
Hoc saltem miseræ crudelis epistola dicat:
Ut mihi Leucadiæ fata petantur aquæ.

FINIS.

ULI SABINI Poëtæ Epistolæ tres ad Ovidianas Epistolas responsoriæ.

In I. epistolam argumentum.

ulus Sabinus imperante Octavio atque Ovidii tempp-
s claruit. Ad Trisenam amicam Elegiarum librum de-
Fastorum inchoatos reliquit. Scripsit etiam epistolas,
us Ulysses Penelopæ Hippolytus Phædræ, Æneas Di-
Demophoon Phyllidi, Jason Hypsipylæ, Phaon Sap-
i respondent. Quæ omnes præter has tres quas nunc
manibus habemus, seculorum ignavia perierunt U-
s lecta Penelopes epistolâ respondet occurrens ad om-
quæ illa objectaverat. Narrat insuper varios labores
omnes mirâ fortitudine toleraverat. Demum a Ti-
vate & Pallade de futuris certior factus in Ithacam
iam sub mendici habitu se brevi venturum prædicat.
cùm feciſſet, in propriâ domo incognitus à procis
oribus Penelopes, ignominiosa quæ dam perpessus est.
m à Telemacho filio & duobus subulcis adjutus, gra-
gna eos omnes interemit. Tandem a Telegono filio,
ex Circe genuerat, immisso in eum letifero telo, oc-
est.

Ulyssis ad Penelopen responsio.

ttulit ad miserum tandem tua casus Ulyssem
Penelope, chartis verba notata piis.
ovi charamque manum, gemmasque fideles:
lamen longis illa fuere malis.
is ut lentum: mallem quoque forsitan esse,
uam tibi, quæque tuli, dicere, qua que feram.
hoc objecit mihi Græcia, cùm mea fictus
tinuit patrio littore vela furor.
halamis nec velle tuis, nec posse carere:

Causaque fingendæ tu mihi mentis eras.
Nil tibi rescribam curas, properemque venire
Dum propero. adversi vela tulêre Noti.
Non me Troïa tenet Graiis odiosa puellis,
Jam cinis & tantum flebile Troïa solum.
Deïphobusque jacet, jacet Asius, & jacet Hec
Et quicunque tui causa timoris erant.
Evasi & Thracum cæso duce prælia Rheso,
In mea captivis castra revectus equis.
Tutus & è media Phrygiæ Tritontidos aree,
Fatalis palmæ pignora capta tuli.
Nec timui commissus equo : male sedula quan
Clamabat vates : urite Troes equum.
Urite, mendaci celantur robore Achivi,
Et Phrygas in miseros ultima bella ferunt.
Perdiderat tumuli supremum munus Achilles
Sed Thetidi est humeris redditus ille meis.
Nec laudem Danai tanto renuêre labori :
Erepti pretium corporis arma tuli.
Quid refert : pelago sunt obruta non mihi cl
Non socii superant, omnia Pontus habet.
Solus adhuc mecum, qui me tot casibus unus
Duravit, patiens ad mala perstat amor.
Illum non avidis canibus Nereïa virgo
Fregit, non tumidis torta Charybdis aquis.
Non ferus Antiphates, nec in uno corpore di
Parthenope, blandis insidiosa modis.
Non quòd Colchiacas artes tentaverit herbis
Non quòd solennes altera diva toros.
Utraque fe nobis mortalia demere fila
Spondebat, Stygias utraque posse vias.
Te tamen hac etiam spreta mercede petivi,
Passurus terra tot mala, totque mari.
Sed tu fœmineo nunc forsan nomine tacta,
Non secura leges cætera verba mea.
Quæque mihi Circe, quæ sit mihi causa Cal

Ulysses unà cum Diomede fatale palladiũ furripuit

Jam

mdudum ignoto ſollicitêre metu.
è ego cùm Antinoum, Rolybumq; Medontaq;
ſeu toto ſanguis corpore nullus erat. (legi
juvenes inter, tot vina liquentia ſemper,
ei mihi, quid credam? pignore caſta manes,
ve placent ulli, ſi ſunt in fletibus ora?
eperit, & lachrymis non decus iſte tibi.
a quoque es thalamo, niſi mendax tela moretur
cœptum revocas pallida ſemper opus.
ia, ſed quoties oculos fruſtrabere lana,
ceſſum toties ars dabit iſta tibi.
elius Polypheme tuo ſuperatus in antro,
niſſem ingratos ad mala tanta dies.
icio melius cecideſſem milite victus,
naron errantes cùm tenuêre rates.
elemve illo ſatiaſſem tempore Ditem,
uo redii Stygiis fata moratus aquis.
ubi nequicquam, quod me tua littera celat,
ſpes digreſſo quę mihi mater erat.
lit illa domus eadem mala, meque querentem
git ab amplexu ter reſoluta meo,
ciden vidi: contemptis ſortibus, ille
mus in Hectoreas intulit arma domos.
laudata cum conjuge læta per umbras,
ſuum forte ſit comitata virum.
um illi Lachęis dictos numeraverat annos
juvat ante ſuum ſic cecidiſſe diem.
nec lachrymas oculi tenuêre cadentes,
formem Atridem [hei mihi] cæde nova.
Troia virum non læſerat, ille furentem
uplion, Euboicos tranſieratque ſinus.
refert? animam per vulnera mille profudit,
n reduci ſolvens debita vota Jovi,
aris has illi lętas pro fœdere pœnas
uxerat, externos ipſa ſecuta viros.
ihi quid prodeſt, captivas Teucridas inter

Proteſilaum intelligit.
á Phylaco urbe Theſſaliæ, cui præfuit.
Cephareũ montem Eubœæ intelligit.

Cum staret conjux Hectoris atque soror.
Defectis Hecubam potui legisse sub annis,
Ne tibi suspectus pellicis esset amor.
Prima meis omen metuendum puppibus illa
Fecit, non membris ipsa reperta suis.
Latratu miseras finivit mœsta querelas,
Et stetit in rapidam protinus acta canem.
Prodigio tali placidum Thetis abstulit æquor,
Æolus infusis incubuitque Notis.
Pervagus hinc toto non felix differor orbe,
Et quacunque vocat fluctus & aura feror.
Sed si Tiresias tam læti providus augur,
Quam verax vates in mala nostra fuit:
Et terra, & pelago, quicquid mihi triste canebat,
Emensus, fato jam meliore vagor.
Jam mihi nescio quo comitem se in litore jungi
Pallas, hospitibus per loca tuta trahit.
Nunc primum pallas versæ post funera Troïæ,
Visa mihi, medium temporis ira tulit.
Quicquid & Oenides commiserat omnibus unus,
Peccavi, Danais omnibus ira nocens.
Nec te Tytide, cujus modò noverat arma,
Eximit: errato tu quoque ab orbe venis.
Non Telamone satum capta de conjuge Teucrum
Non ipsum pro quo mille fuêre rates.
Felix plisthenides quacunque in sorte fuisti,
Conjuge cum chara, non gravis illa fuit.
Seu venti secêre moras, sive æquora vobis,
Ad nulla est vester damna retentus amor.
Oscula nec venti certè tenuêre, nec undæ:
Promptaque in amplexus bracia semper eran
Sic utinam errarem, faceres tu mollia conjux
Æquora, te socia nil mihi triste foret.
Nunc quoque Telemacho tecum mihi sospite te
Omnia sunt animo jam leviora mala.
Quem tamen infestas rursus queror ire per und

Hercul

Herculeam Sparten, Neſtoreamque Pylon.
grata eſt pietas, cui tanta pericula ſubſunt,
Nam male commiſſis fluctibus ipſe fuit.
d labor in fine eſt, occurſum in littore vates
Dixit, in amplexus chare ferêre tuos.
oſcendus ſoli veniam tibi, tu preme ſolers
Lætitiam, & tacito gaudia conde ſinu,
on vi certandum, nec aperta in bella ruendum,
Sic cecinit Laurus ille monêre ſuas.
rſitan ante dapes interque vacantia vina,
Ultoris pharetris utile tempus erit.
modo deſpectum ſubito mirentur Ulyſſem:
Heu precor, ut properet ille venire dies.
ntiqui renovet qui lætus fœdera lecti:
Et tandem incipias conjuge chara frui.

Sui adventus modum prædicat

In II. Sabini epiſtolam argumentum.

Hâc epiſtolâ Demophoon ſuam perfidiam purgare niti-
r, & reditum quem longe ultra promiſſum retardave-
, excuſare, varias cauſas afferendo: interdum enim di-
ſe à ſuis arceri, & ob moram quam in Thracia cum
yllide fecerat redarguit. Nonnunquam à navigandi
portunitate ſe defendit. Se autem brevi etiam contra
nem maris poteſtatem ad Phyllida navigaturum pro-
ttit. Quod quidem adimplevit: ſed tamen Phyllis amo-
impatientia, laqueo vitam finierat, & deorum miſe-
ione in amygdalum ſine foliis converſa: quæ Demophoo-
is amplexu, veluti ſponſi ſentiret adventum folia emi-
Quod ideo fingitur quia amygdalus Græcè Phyllo vo-
ur, in qua morientis Phyllidis nomen remanſit: quia
te Zephyro, qui occidentalis eſt ventus, & in Thra-
vadens, per Africam rigionem tranſitum facit, flavet:
Zephyrus dicatur quaſi ζωηφόρος id eſt, vitam fe-
: quoniam habet plantis graminibus favere, ut ger-
ent, & pullulent, & hinc fabulæ datus eſt locus, Phyl
ſcilicet lætari & florere redeunte ab Athenis Amaſto.

Demophoon

Demophoon Phyllidi respondet.

PHyllidi Demophoon patria dimittit ab urbe,
Et patriam meminit muneris esse tui.
Nec face Demophoon alia, nec conjuge captus,
Sed tam non felix, quàm tibi notus erat.
Thesea, quo socero nequicquam Phylli timebas,
Impuleritque igneis forsitan ille tuos.
Turpe pati nobis, regno ferus expulit hospes,
Hunc illi finem longa senecta dedit.
Qui modo peltiferas fudit Mæotidas armis,
Alcidæ magni non minor esse comes.
Qui socerum Minoa gravi sibi fecit ab hoste,
Mirantem monstri cornua victa sui.
Arguor exilii, quem credis, causa fuisse?
Nec tacitum frater, nec sinit esse reum.
Dum thalamos (inquit) dilectæ Phyllidos urges,
Et tuus externo cessat in igne furor.
Fluxere interea pede tempora lapsa fugaci,
Prævenitque tuas flebilis hora moras.
Forsitan & nondum factis occurrere rebus,
At poteras factis utilis esse tamen.
Cùm potiora mihi Rhodopeïa regna fuêre,
Quæque magis regnis chara puella fuit.
Intonat his Athamas, eandem mox objicit Æthræ
Infelix functæ jam prope sortis anus.
Et quod non condant nati sua lumina palmæ,
Feciſſe hic nostras arguit usque moras.
Non equidem infiteor, multum clamavit uterque
Staret Threiciis cùm mihi puppis aquis.
Poscunt, Demophoon, quid cessas? carbasa venti
Demophoon patrios respice jure Deos.
Respice & exemplum, qua gaudes Phyllida sume
Sic amat, ut terra nolit abire sua.
Utque redire velis, non ut comitetur euntem,
Te rogat, & præfert barbara regna tuis.

M

e tamen hic inter tacitum convicia sæpè
Adversis memini vota tulisse notis.
pè abitura tuo ponentem brachia collo,
Gavisum in fluctus æquora mota truces.
c metuam, hoc ipso coram genitore fateri,
Libertas meritis est mihi facta tuis.
ices, non duro dilectam Phyllida liqui
Pectore, nec pręceps vela ferenda dedi.
flevi, & flentem solando sæpe remansi.
Cùm staret cursus jam mihi certa dies.
enique Threiicia veni rate : non dare Phyllis
Quam potuit, jussit tardius ire ratem.
nosce & fasso, memor es * Minoidos, ipse
Antiquus nec dum pectore cessit amor.
quotiens oculis circundat fidera, dixit :
Quæ fulget cœlo, nostra puella fuit.
um dilecta Bacchus sibi cedere jussit
Conjuge, desertę crimen at ille subit.
emploque patris periturus dicor & ipse
Nec quæris causas Sithoni dura morę.
c satis ampla putas redituri pignora, si me
Non amor alterius, non amor ullus habet.
llane fama tibi turbatos Phylli penates :
Theseos, & miserę rettulit acta domus ?
n laqueos audis chari me flere parentis ?
Flebilior laqueis hei mihi causa subest.
n fratrem Hippolytum, cecidit miserabilis ille
Pręceps attonitis per freta raptus equis.
n tamen excuso reditus, licet undique fata
Accumulent causas : tempora parva peto.
esea (quod superest) patrem tumulabimus antè :
Succedat tumulo non sine honore decens.
spacium, veniamque peto : non perfidus absum,
Nec mihi tam terrâ tutior ulla tuâ est.
icquid mite fuit post diruta Pergama, quicqid
Aut bella, aut pelagi detinuêre moræ :

*Ariadnes, excusat Theseũ quod Ariadnen reliquerit.

Sola

Sola fuit Thrace, patriâ quoque jactor in illâ,
Auxilium ſupereſt caſibus una meis.
Phædra ſe ipſam interemit. Si modo mens eadem, nec quòd ſit jam mihi di
Regia, Cecropiâ non minor arce movet.
Nec patris offendunt caſus, nec crimina matris,
Nec jam non felix omine Demophoon
Quid ſi Phœbeam peterem te conjuge Troiam?
Perque annos ſequerer bella gerenda decem?
Penelopen audis, toto laudatur in orbe,
Exemplum fidi non leve facta tori.
Illa piæ [ſic rumor ait] mendacia telæ
Struxit, & inſtantes diſtulit arte toros.
Cùm properata palam revocaret ſtamina noctis,
Atque iterum in lanas omne rediret opus.
At tua ne fugiant ſpreti connubia Thraces,
Phylli times, ulli nubere dura potes?
Eſtque tibi perfus, cujuſquam accedere tedas?
Obſtat per fidiç nec metus iſte tuę?
O tibi quantus erit facti rubor! ah tibi quantus
Tum dolor, aſpicies cum mea vela procul!
Damnabiſque tuos fero temeratia queſtus:
Demophoon, dices, hei mihi, fidus erat.
Demophoon rediit, & ſævos forſitan Euros
Paſſus, & hybernas dum quoq; currit aquas.
Ah cur neſcio quam properavimus, hei mihi cul
Rupi, quam ruptam ſum mihi queſta fidem.
Sic tamen, ac potius ſic perſtes, quam mihi de te
Ulterior tangat pectore Phylli dolor.
Quos tibi (me miſerum) lanqueos, quę fata min
Et nimis audaces gens habet iſta Deos.
Parce precor: flãmaſq; domus mihi crimen hab
Perfidiæ, gemina ne preme dura nota.
Ariadne. Excuſet patrem fatis in parte relicta
* Gnoſſis: non merui, cur ferar ipſe nocens.
Nunc venti mea verba ferant, qui vela tulerunt
Eſt animus reditus: ſed pia cauſa tenet.

In III. Sabini epistolam argumentum.

Epistola hæc responsiva Paridis non multum in rebus ficultatis habet, eo quod argumentum ex Oenones epist- dependet. Paris autem quia conjugii jura violaverat n uxore dimissa Helenam duxerat, in principio statim uriam Oenonæ se fecisse fatetur. Deinde cum sui excusa- ne crimen rejicit in Cupidinem, cui non facilè resistitur, qui sine ulla ratione in ea, quæ cupit, amates trahit: & satorum seriem, quę sibi Helenam, ante quam illam no- set, distinaverant. Ferunt autem Oenonem tanto Paridis ore flagrasse, ut cum a Philoctete sagittis Herculeis con sus ad eam ferretur ipsa cadaver complexa, fovens vul- a expiraverit, & in Cebria Troadis urbe sepultos fuisse

Paris Oenonæ rescribit.

QUæ satis apta tibi tam juste nympha querenti
Rescribam, fateor quærere verba manum.
uærit, nec subeunt: sentit sua crimina tantum,
Solvere quę sentit, non sinit alter amor.
levat hic iras, ipso me judice damnor:
Quid refert? causa tu meliore cares.
mnatumque tibi me sub sua jura Cupido
Rettrahit, alterius si quoque præda sumus.
ima meis tu pacta toris: fassusque juventam
Te primùm accepta est conjuge noster amor.
ndum tantus eram, quo me genitore superbum
Arguis, hoc dominus tunc retinendus eram.
n ego Deiphobū sperabam, aut Hectora fratrem,
Cùm pastos agerem te comitante greges.
ginamque Hecaben nisi matris nomine nôram,
Et fueras illi digna manere nurus.
l non est rationis amor, te consule Nympha,
Læsa es, & læsam scribis amare tamen.
mque petant Satyri connubia, cùm tua Panes,
Dejectę memor es tu tamen usque facis.

Adde quod his fatis amor est adjutus, & illum
Præscia venturi viderat ante soror.
Nondum Tyndaridos nomen mihi fecerat aure,
Nec cecinit Graïos illa vocare viros.
Omnia vera vides: superant mea vulnera tantum:
Utque tua supplex poscere cogar opem.
Te penes arbitrium nostrę vitęque necisque:
Victuri jam nunc pectora sume tibi.
Flevisti, memini: tamen hac in voce canentis,
Et mala, dixisti, sint precor ista procul.
Nec si fata ferant, tulerint sic cætera quamvis,
Ut possim Oenone perdere læsa Parim.
Tot superare metus qui me, nec credere, cogit,
Ignoscas: idem te quoque fallit amor.
* Imperat ille Deus: cùm vult, in cornua tauri:
* *Cupidinis potentiam exprimit.* Cùm vult, in pennas, destruit ille Jovem.
Non fuit in terris tanto miranda decore
Tyndaris (heu flammis nata puella meis)
Si sua non cygno mutasset Juppiter ora,
Fluxerat in Danaes aureus antè sinus.
Piniferamque Iden falsus lustraverat ales:
Inter Agenoreas constiteratque boves.
Victorem Alciden Dominæ quis pensa tenêre
Crederet? at lanas nere coëgit amor.
Dicitur & Coæ sedisse in veste puellæ,
Illa Cleonæo tecta leone fuit.
Te memini Phœbum Oenone (mea Crimina dic)
Fugisse, & nostros pręposuisse toros.
Non ego pręstabam Phœbo, sed tela Cupido
His in te voluit legibus ire sua.
Consolêre tamen digna tua pellice damna:
Quam tibi prętulimus, nata puella Jove est.
Sed quod nata Jove est, minimum me tangit: in illa
Quòd non est, facies pulchrior ulla, nocet.
Atque utinam formæ judex incallidus essem,
Creditus Idæis Pegasi Nympha jugis.

Non mihi Junonis, nec obesset Palladis ira,
Laudata est oculis quód Cytharæa meis.
Dividit hæc aliis flammas, celeresque, paresque,
Ut libitum est, nati temperat ipsa faces.
Non tamen evaluit vitare domestica tela,
Quos aliis arcus, & sibi dura tulit
Deprensam conjux illam in Mavorte dolebat,
Testibus hic divis cum Jove questus erat.
Jam dolet, & Mavors terras ultroque reliquit,
Præstulit Anchisen hęc abitura suum.
Anchisen propter voluit formosa videri,
Visaque post latam jacuit ultra Deam.
Quid mirum est, potuisse pari succurrere amori,
Immunis sub quo non fuit ipse Paris?
Quam læsus Menelaus amat, non lęsus amavi,
Adjice non læso quod comes ipsa fuit.
Magnos video cogi mihi rapta tumultus,
Armataque petunt Pergama mille rates.
Non vereor, belli ne non sit causa probanda,
Est illi facies digna movere duces.
Mihi nulla fides, armatos respice Atridas,
Quam sibi sic repetunt, sic metuenda mihi est.
Quod si vertendæ spem mentis concipis hujus,
Cur cessant herbæ? carmina curve tua?
Num te nec Phœbi solertior artibus ulla est,
Phœbeęque Hecates somnia vera vides.
Te cum sideribus, tecum deducere Lunam,
Nubibus, & memini surripuisse diem.
Ascebam tauros, interque armenta leones,
Obstupui placidos vocibus ire tuis.
Quid retrò Xanthum? retrò Simoenta vocatum,
Adjiciam cursus non tenuisse suos?
Ne pater, ceu rem natę mlaè tutus haberet,
Cantatas quoties restitit inter aquas?
Nunc locus Oenone est, nunc illas tende: parabit
Sive tuos ignes pellere, sive meos.

Venus in adulterio deprehensa cum Marte.

Responsionum Auli Sabini finis.

PUB. OVIDII NASONIS in quendam, quem vocat IBIN, liber

Argumentum.

Annum agens Naso quinquagesimum, ab Augusto Imperatore in Pontum relegatus est. Cujus quidem exilii causa non facile deprehendi potest, cum & ipse multis locis quodam carminis involucro diversam interpretis conjecturam afferat. Satis tamen constat duas fuisse causas, quarum ubique fatetur: alterum vero, ne Augustum offensorem vedat, semper subticet, sic enim ait in secundo de Tristibus.

Perdiderint cum me duo crimina, carmen, & error,
Alterius facti causa silenda mihi.

Persæpè itaque libros de arte amandi composuisse, ob quod propterea Augusto odio esse cœperit, & aliquid dixisse per errorem: ut ob in Scythiam propulsus fuerit. Sic enim scribit in 2. de Ponto, El. 9.

Neve roges quæ sit, stultam quam scripsimus artem,
Innocuas nobis hæc vetat esse manus.
Et quid præterea peccarim quærere noli.
Ut pateat sola culpa sub arte mea. Et paulò post
Naso parum prudens artem dum scribit amandi,
Doctrinæ pretium triste magister habet.

Hoc idem ait in 3. ad amorem, eleg. 3. Et in 4. ad Rufum epist. 13. Item 1. de Tristibus.

Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?
Cur imprudenti cognita culpa mihi est?
Inscius Actæon vidit sine veste Dianam,
Præda suis canibus non minus ille fuit.

Ver-

Verùm si quis hæc curiosius scire affectat opus & de
ristibus, & de Ponto libros legat Dum autem exularet,
uer reliqua sua opera invectivam in quendam edidit,
uem proprio nomine suppresso Ibin appellat Sicut Cal-
machus, qui etiam sub hoc nomine Apollonium Rhodium
us discipulum diris imprecationibus devovit: De Ibide
e ita scribit. Plin. lib. 8. cap. 32. Simile quiddam &
ucris in eadem Ægypto monstravit, quæ vocatur Ibis,
stri aduncitate per eam partem se proluens, qua reddi
orum onera maxime salubre est. Herodotus vero un-
icem esse dicit, alteram nigram, alteram ciconiæ non
similem, sed tamen diversam De hac etiam Cic. lib. 2.
naturâ Deorum, sic ait. Velut Ibe maximam vim ser-
rium conficiunt, cùm sint aves excelsæ, rigidis cruri-
s, corneo, procerioque rostro, avertunt pestem ab Ægip-
, cùm volucres angues ex vastitate Libyæ vento Au-
ro invectas interficiunt, atque consumunt, ex quo fit ut
e vivæ nec morsu noceant, nec odore moriuq. Hæc ille.
mitaq; tanta sit hujus avis spurcitas, ut proprio ore ven
m purget. Callimachus adversarium tanquam fœdissi-
m, ut hominem nullius decoris & commendationis sig-
ret, hoc nomine voluit: ad cujus imitationem, Ovi-
s inimicum quoq; suum Ibin nominavit. Causam autem
isse maledicentiq hanc fuisse ipsemet aperit sollicita-
poëtæ uxorem, & linguq venena Augusti auribus su-
rabat, ut diutius illum in exilium remoraretur.

Empus ad hoc lustris mihi jam bis quinq; pera-
Omne fuit musę carmen inerme meæ. (Et
llaque, quæ possit scriptis tot millibus, extat
ittera Nasonis sanguinolenta legi.
quenquam nostri nisi me, læsere libelli,
rtificis periit cum caput arte suâ.
um [& hoc ipsum est injuria magna] perennem
andoris titulum non sinit esse mei.

Quisquis

Quisquis is est (nam nomẽ adhuc *vitiumq; ta
Cogit in assuetas sumere tela manus,
Ille relegatum gelidos Aquilonis ad ortus,
Non sinit exilio delituisse meo.
Vulneraque immitis requiem quærentia vexat:
Jactat & in toto verba canina foro.
Perpetuoque mihi sociatam fœdere lecti,
Non patitur miseri funera flere viri.
Cumq; ego quassa meæ complectar membra ca
Naufragii tabulas pugnat habere mei.
Et qui debuerat subitas extinguere flammas,
Hic prædam medio raptor ab igne petit.
Nititur ut profugæ desint alimenta senectæ,
Heu, quanto est nostris dignior ille malis!
Dii melius, quorum longè mihi maximus ille e
Qui nostras inopes noluit esse vias.
Huic igitur meritas grates, * ubicunque licebit
Pro tam mansueto pectore semper agam.
Audiet hæc Pontus, faciet quoque forsitan ide
Terra sit ut * potior testificanda mihi.
At tibi, calcasti qui me violente jacentem,
Quàm licet, & misero debitus hostis ero.
Desinet esse prius contrarius ignibus humor,
Junctaque cùm Lunâ lumina Solis erunt.
Parique eadem cœli Zephyros emittet, & Eur
Et tepidus gelido flabit ab axe Notus,
* Et nova fraterno veniet concordia fumo,
Quàm vetus accensâ separet ira pyrâ.
Et ver autumno, brumæ miscebitur æstas,
Atque eadem regio vesper, & ortus erit.
Quàm mihi sit, tecum, positis quæ sumpsimus a
Gratia, commissis improbe rupta tuis.
Quam dolor hic unquam spatio evanescere po
Leniat aut odium tempus, & hora meum.
Pax erit hæc nobis, donec mihi vita manebit
Cum pecore infirmo quæ solet esse lupis.

*utrumque. Quisquis is est (nam nomẽ adhuc *vitiumq; ta
utcunque
Tabulas, id est ex. tremas divitias.
*utcunque
*propior.
* Eteoclen & Polynicẽ Oedipi regis Thebarum filios intelligit

a quidem cœpto committam prælia versu,
on soleant quamvis hoc pede bella geri.
ue petit primo plenum flaventis arenæ,
ondum calefacti veliris hasta solum.
go te ferro nondum jaculabor acuto,
rotinus invisum nec petet hasta caput.
que nomen in hoc, nec dicam facta libello,
que brevi, qui sis dissimulare sinam.
modo si perges, in te mihi liber Jambus
ncta Lycambeo sanguine tela dabit.
quo Battiades inimicum devovet Ibin,
oc ego devoveo teque tuosque modo.
ue ille, historiis involvam carmina cæcis,
on soleam quamvis hoc genus ipse sequi.
ambages imitatus in Ibida, dicar
olitus moris judiciique mei.
oniam, qui sis, nondum quærentibus edo,
idis interea tu quoque nomen habe.
e mei versus aliquantum noctis habebunt,
vitæ series tota sit atra tuæ.
ibi natali facito, Janique Calendis,
on mentituro quilibet ore legat.
naris & terrę, quique his meliora tenetis
ter diversos cum Jove regna polos.
precor, huc vestras omnes advertite mentes:
sinite optatis pondus inesse meis.
ue tu Tellus, ipsum cum fluctibus æquor,
e meas æther accipe summe preces.
aque, & radiis circundata solis imago,
naque, quæ nunquam quo prius ore, micas.
ue tenebrarum specie reverenda tuarum,
ęque ratum triplici pollice nectis opus.
ue per infernas horrendo murmure valles,
perjuratę laberis annis aquæ.
que ferunt toto vitta tis angue capillis,
rceris obscuras ante sedere fores,

Vos

Tres parcæ Erebi & noctis filiæ.

Vos quoque plebs superûm Fauni, Satyriq; Lares
Fluminaque & Nymphæ, Semideûmque genus
Denique ab antiquo divi veteresque novique,
In nostrum cuncti tempus adeste * chao.
Carmina dum capiti male data dira canuntur,
Et peragunt partes ira dolorque suas.
Annuite optatis omnes ex ordine nostris,
Et pars sit voti nulla caduca mei.
Quæque precor, fiant: ut non mea dicta, sed illa,
Pasiphaes generi verba fuisse putet.
Quasque ego transiero pœnas, patiatur & illas,
Plenius ingenio sit miser ille meo.
Neve minus noceant fictum execrantia nomen
Vota, minus magnos commoveantve Deos:
Illum ego devoveo, quem mens intelligit, Ibin,
Qui se scit factis hæc meruisse suis.
Nulla mora est in me, peragam rata vota sacerdos:
Quisquis ades, sacris ore favete meis.
Quisquis ades, sacris lugubria dicite verba,
Et fletu madidis Ibin adite genis.
Omnibusque malis, pedibusque occurrite lævis,
Et nigræ vestes corpora vestra tegant.
Tu quoque quid dubitas ferales sumere vittas.
Jam stat (ut ipse vides) funeris ara tuis.
Pompa parata tibi est, votis mora tristibus absit:
Da jugulum cultris hostia dira meis.
Terra tibi fruges, amnis tibi deneget undas,
Deneget afflatus ventus & aura suos.
Nec tibi Sol clarus, nec sit tibi lucida Phœbe,
Desituant oculos sydera clara tuos.
Nec se Vulcanus, nec se tibi præbeat aër,
Nec tibi det tellus, nec tibi pontus iter.
Exul, inops erres, alienaque limina lustres,
Exiguumque petas ore tremente cibum.
Nec corpus querulo, nec mens vacet ægra dolore,
Noxque die gravior sit tibi, nocte dies.

chori.

Theseum significat qui à Neptuno periit, ut Hypolytum interimeret:

Vulcanus pro igne cuncta est.

Si

Sisque miser semper, nec sis miserabilis ulli :
Gaudeat adversis fœmina, virque tuis.
Accedat lachrymis odium dignusque puteris,
Qui mala cùm tuleris plurima, plura feras.
Sitque (quod est rarum) solito * defecta favore
Fortunæ facies invidiosa tuæ.
Causaque non desit, desit tibi copia mortis,
Optatam fugiat vita coacta necem.
Luctatusque diu cruciatos spiritus artus
Deserat, & longa torqueat antè mora.
Evenient : dedit ipse mihi modò signa futuri
Phœbus : & a læva mœsta volavit avis.
Certè ego quæ voveo superos motura putabo :
Speque tuę mortis pessime semper alar.
Finiet ille dies, quæ te mihi subtrahit olim :
Finiet illa dies, quæ mihi tarda venit.
Sed prius hanc animam nimium tibi sæpe petitam
Auferet illa dies, quæ mihi sera venit :
Quam dolor hic unquam spacio evanescere possit,
Leniat aut odium tempus & hora meum.
Pugnabunt jaculis dum Thraces, Japyges arcu,
Dum tepidus Ganges, frigidus Ister erit :
Robora dum montes, dum pabula mollia campi,
Dum Tyberis liquidas Thuscus habebit aquas :
Bella geram tecum, nec mors mihi finiet iras,
Sæve sed * in manes manibus arma dabo.
Nunc quoque cùm fuero vacuas dilapsus in auras,
Exanimis, manes oderit umbra tuos.
Nunc quoq; factorũ veniam memor umbra tuorum,
Insequar & vultus ossea forma tuos.
Sive ego [quod nollem] longis consumptus ab annis
Sive manu factâ morte solutus ero.
Sive per immensas jactabor naufragus undas,
Nostraque longinquus viscera piscis edit.
Sive peregrinę carpent mea membra volucres,
Inque meo tingent sanguine rostra lupi :

* defœta id est evacuata

* immanis.

Sive aliquis dignatus erit ſupponere terræ,
Et dare plebeïo corpus inane rogo.
Quicquid ero, Stygiis erumpere nitar ab oris,
Et tendam gelidas ultor in ora manus.
Me vigilans cernes, tacitis ego noctis in umbris,
Excutiam ſomnos viſus adeſſe tuos.
Denique quicquid ages, ante os oculoſque volabo,
Et querar, & nulla ſede quietus eris.
Verbera * ſæva dabunt ſonitum, nexæque colubri
Conſcia fumabunt ſemper ad ora faces.
His vivus furiis agitabere, mortuus iiſdem,
Et brevior pœna vita futura tua eſt.
Nec tibi continget funus, lachrymæque tuorum,
Indeploratum projicière caput.
Carnificiſque manu populo plaudente trahêris,
Infixuſque tuis oſſibus uncus erit.
Ipſæ te fugient, quæ carpunt omnia, flammæ,
Reſpuet inviſum juſta cadaver humus.
Unguibus, & roſtro tardus trahet ilia vultur,
Et ſcindent avidi perfida corda canes.
Deque tuo fiet, licet hac ſis laude ſuperbus,
Inſatiabilibus corpore rixa lupis.
In loca ab Elyſiis diverſa fugabere campis,
Quaſque tenet ſedes noxia turba coles.
Siſyphus eſt illic ſaxum volvenſque, petenſque,
Quique agitur rapidæ vinctus ab orbe rotæ.
Quæque gerunt humeris perituras Belides undas
Exulis Ægypti turba cruenta nurus.
Poma pater Pelopis præſentia quærit, & idem
Semper eget liquidis, ſemper abundat aquis.
Jugeribuſque novem ſummus qui diſtat ab imo,
Viſceraque affiduæ debita præbet avi.
Sic tibi de furiis ſcindat latus una flagello,
Ut ſceleris numeros confiteare tui.
Altera Tartareis ſectos dabit anguibus artus,
Tertia fumantes incoquet igne genas.

* torta

Furiæ in tortos anguibus crines habent.

Id quod Amyntorides videas, trepidumq; ministro,
Prætentes baculo luminis orbus iter.
Nec plus aspicias, quàm quem sua filia rexit,
Expertus scelus est cujus uterque parens.
Qualis erat postquam est judex de lite jocosa
Sumptus, Apollineâ clarus in arte senex.
Qualis & ipse fuit, quo præcipiente columba,
Est data Palladiæ praevia, duxque rati
Quiq; oculis caruit, per quos male viderat aurum,
Inferias nato quos dedit orba parens.
astor ut Ætnæus, cui casus ante futuros,
Telemus Eurymedes vaticinatus erat.
t duo Phineïdæ, quibus idem lumen ademit,
Qui dedit, & Thamyræ Demodocique caput
c aliquis tua membra secet, Saturnus ut illas
Subsecuit partes, unde creatus erat.
ec tibi sit tumidis melior Neptunus in undis:
Quam cui sunt visæ frater & uxor aves
lertique viro, laceræ quem fracta tenentem,
* membra ratis, Semeles est miserata soror.
l tua, ne pœnæ genus hoc cognoverit unus,
Viscera diversis scissa ferantur equis.
el quæ, qui redimi Romanos turpe putavit,
duce Puniceo pertulit, ipse ferae.
tibi subsidio sit præsens numen, ut illi,
Cui mihi Hercæi profuit ara Jovis
ue dedit saltus è somno Thessalus Ossa,
u quoque saxoso præcipitêre jugo.
velut Euryali qui sceptrum cepit ab illo,
int artus avidis anguibus esca tui.
tua maturet, sicut Minoïa fata,
r caput infusæ fervidus humor aquę,
ue parum mitis, sed non impune Prometheus,
rias volucres sanguine fixus alas.
velut Etracides magno ter ab Hercule quintus,
sus in immensum projiciare fretum.

Telemus vates Polyphemo prædixit aliquando futurum, ut ab Ulysse cæcaretur.

** Imo Ulysses naufragium miserata, velum dedit, quo tutius enatavit.*

** M. Attilius Regulus.*

Aut

Aut ut Amyntiaden turpi dilectus amore
Oderit, & sævo vulneret ense puer,
Nec tibi fida magis misceri pocula possint,
Quàm qui cornigero de Jove natus erat.
More vel intereas capti suspensus Achęi,
* triste Qui miser auriferâ * teste pependit aquâ.
Aut ubi Achilleiden cognato nomine clarum,
Opprimat hostili tegula jacta manu.
Nec tua quam Pyrrhi felicius ossa quiescant,
* Ambracias urbs in Epiro. * Sparsa per Ambracias quæ jacuêre vias.
* Nataque ut Æacide jaculis moriaris adactis,
Non licet hoc Cereri dissimulare * sacrum.
Utque nepos dicti nostro modo carmine regis.
Cantharidum succos dante parente bibas.
* Peribœa Pyrrhi filia. Aut pia te cæso dicatur adultera, sicut
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia est.
* scelus Inque pyram tecum charissima corpora mittas,
Quem finem vitę Sardanapalus habet.
Utque Jovis Lybici templum violare parentes,
Acta Nota vultus condat arena tuos.
* succendens. Utque necatorum Darëi fraude secundi,
Sic tua * subsidens devoret ossa cinis.
Aut ut olivifera quondam Sicyone profecto,
Sit frigus mortis causa famesque tuæ.
Aut ut Acarnides insutus pelle juvenci,
Turpiter ad dominum pręda ferare tuum.
Inque tuo thalamo juguleris more Pherçi,
Qui datus est leto conjugis ense suæ.
Quosque putas fidos ut Lariſſæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.
Utque Milo, sub quo cruciata est Pisa tyranno,
Vivus in occultas pręcipiteris aquas.
Quæque in Adimantum Philesia regna tenente
A Jove venêrunt, te quoque tela petant.
Aut ut Amastriacis quondam Lenæus ab oris,
Nudus Achillea destituaris humo.

Ut

Noxia mille modis lacerabit membra, tuasque
Æacus in pœnas ingeniosus erit.
In te transcribet veterum tormenta virorum,
Manibus antiquis causa quietis eris.
Sisyphe cui tradas revolubile pondus, habebis:
Versabunt celeres nunc nova membra rotæ.
Hic erit, & ramos frustra qui captet, & undas,
Hic inconsumpto viscere pascet avos.
Nec mortis pœnas mors altera finiet hujus,
Horaque erit tantis ultima nulla malis.
Inde ego pauca canam, frondes ut si quis ab Ida,
Et sunimam Lybico de mare carpat aquam.
Nam neque quot flores Siculâ nascuntur in Hyblâ,
Quotve ferat dicam terra Cilissa crocos.
Nec, cùm tristis hyems Aquilonis inhorruit alis,
Quàm multa fiat grandine canus Athos.
Nec mala voce mea poterunt tua cuncta referri,
Ora licet tribuas multiplicata mihi.
Tot tibi vę misero venient, talesque ruinæ,
Ut cogi in lachrymas me quoque posse putem.
Illæ me lachrymæ facient sine fine beatum,
Dulcior hic risu tunc mihi fletus erit.
Natus es infelix (ita Dii voluêre) nec ulla
Commoda nascenti stella, leviſſe fuit.
Non Venus affulsit, non ullâ Juppiter horâ
Lunaque non apto, Solve fuêre loco.
Nec satis utiliter positos tibi præbuit ignes,
Quem peperit magno lucida Maïa Jove.
Te fera nequicquam placidum spondentia Martis
Sydera presserunt, * saliferique senis.
Lux quoque natalis (ne quid nisi triste videres.)
Turpis, & inductus nubibus atra fuit.
Nęc est in fastis, cui dat gravis Allia nomen,
Quęque dies Ibin, publica damna, tulit.
Qui simul impuræ matris prolapsus ab alvo est,
Cinyphiam fœdo corpore pressit humum.

Æacus pœnarũ executor.

Ad Sisyphũ apostrophe.

Mercurius.

* *Saturnus falcifer.*

Sedit in adverso nocturnus culmine bubo,
Funereoque graves edidit ore sonos.
Protinus Eumenides lavêre palustribus undis,
Qua cava de Stygiis fluxerat unda vadis,
Pectoraque unxerunt Erebeæ felle colubræ,
Terque cruentatas increpuêre manus.
Gutturaque imbuerunt infantia lacte canino,
Hic primus pueri venit in ora cibus.
Ebibit inde suæ rabiem nutricis alumnus,
Latrat & in toto verba canina foro.
Membraque vinxerunt tinctis ferrugine pannis,
A male deserto quos rapuêre rogo.
Et ne non fultum nuda tellure jaceret,
Molle super silices imposuêre caput.
Jamque recessuræ viridi de stipite factas
Admôrunt oculis usque sub ora faces.

** Faces Virides infelices credebantur propter sumũ*

* Flebat, ut est fumis infans contactus amaris
De tribus est eum sic una locuta soror:
Tempus in immensum lachymas tibi vovimus ista
Quæ semper causa sufficiente cadent.
Dixerat, & Clotho jussit promissa valere,
Nevit & infausta stamina pulla manu.
Et ne longa suo præsagia diceret ore,
Fata canet vates, qui tua, dixit, erit.
Ille ego sum vates, ex me tua vulnera disces,
Dent modò dii vires in mea verba suas.
Carminibusque meis accedant pondera rerum,
Quæ rata per luctus experiêre tuos,
Neve sine exemplis ævi cruciêre prioris,
Sint tua Trojanis non leviora malis.
Quantaq; clavigeri Pœantius Herculis hæres,
Tanta venenato vulnera crure geras.

Orditur imprecationes.

Nec levius doleas, quam qui bibit ubera cervæ,
Armatusque tulit vulnus inerme potens.
Quique ab equo præceps in Alêis decidit arvis.
Exitio facies cui sua penè fuit.

tque vel Eurydamas ter circum busta Thrasilli
Est Lariſſæis raptus ab hoſte rotis.
el qui, quę fuerat tutatus mœnia ſępe,
Corpore luſtravit non diuturna ſuo.
que novum paſſa eſt genus Hippomeneïa pœnæ,
Tractus & Actæâ fertur adulter humo
ubi vita tuos inviſa reliquerit artus,
Ultores rapiant turpe cadaver equi.
ſcera ſic aliquis ſcopulis tua figat, ut olim,
Fixa ſub Euboico Graïa fuêre ſinu.
que ferox periit. & fulmine, & ęquore raptor,
Sic te merſuras adjuvet ignis aquas.
ns quoque ſic furiis vecors agitetur, ut illi,
Unum qui toto corpore vulnus habet.
que Dryantiadæ Rhodopeïa regna tenenti,
In gemino diſpar cui pede cultus erat.
fuit Oetæo quondam, generoque, draconum:
Iſamenique patri, Callirhoeſque viro.
tibi contingat matrona pudicior illa,
Qua potuit Tydeus erubuiſſe nuru.
que ſui Venerem junxit cum fratre mariti
ocris in ancillę diſſimulata necem.
n quoque dii faciant poſſis gaudere fideli
onjuge, quam Talai Tyndareique gener,
que parare ſuis letum patruelibus auſæ
elides, aſſiduâ colla premuntur aquâ.
idos & Canaces, ſicut facis ardeat igne,
ec, niſi per crimen, ſit tibi fida ſoror.
ſi fuerit, ſit quod Pelopeia Thyeſti,
yrrha ſuo patri, Nyctimeneque ſuo.
neve magis capiti ſit fida parentis,
uam tua vel Pterela, vel tua Niſe fuit.
memque locum ſceleris quæ nomine fecit,
reſſit, & inductis membra paterna rotis.
uvenes, pereas, projecta cadavera quorum
raque Piſeae ſuſtinuêre ſores.

Ut

Ut qui perfusam miserorum cæde procorum
Ipse suo melius sanguine tinxit humum.
Proditor, ut sævi periit auriga tyranni:
Qui nova Myrtoæ nomina fecit aquæ.
Ut qui velocem frustra petiere puellam,
Dum facta est pomis tardior illa tribus.
Ut qui tecta novi formam celantia monstri,
Intrârant cæcæ non redeunda domus.
Ut quorum Æacides misit violentus in altum
Corpora cum senis altera sena rogum,
Ut quos obscuris victos ambagibus oris,
Legimus infandæ Sphinga dedisse neci.
Ut qui Bistoniæ templo cecidêre Minervæ,
Propter quod facies nunc quoque vesa deæ est
Ut qui Threicii quondam præsepia regis,
Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.
Therodomantæos ut qui sensêre leones,
* Antiphates Læstrigonum rex. * Quique Thoanteæ Taurica sacra deæ.
Ut quos Scylla vorax Scyllæque adversa Charyb
Dulichiæ pavidos eripuere rati.
Ut quos dimisit vastam Polyphemus in alvum:
Ut Læstrigonias qui subiere manus.
Ut quos dux pœnus mersit putealibus undis,
Et jacto canas pulvere fecit aquas.
Et velut Icaridos famulæ periere procique,
Inque caput domini, qui dabat atma procis.
Ut jacet Aonio luctator ab hospite fusus,
Qui, mirum, victor cum cecidisset, erat.
Ut quos Antæi fortes presserelacerti,
Quosque feræ morti Lemnia turba dedit.
Ut qui post longum sacri monstrator iniqui,
Elicuit pluvias victima cæsus aquas.
Frater ut Antæi, quo sanguine debuit, aras
Tinxit, & exemplis occidit ipse suis.
Ut qui terribiles pro gramen habentibus herbis
Impius humano viscere pavit equos.

Vt duo diverſis ſub eodem vindice cæſi
Temporibus, Neſſus, Diſſimanique gener.
Vt pronepos Neptune tuus, quem reddere vitam,
Ipſe coronides vidit ab urbe ſua.
Vt Scynis, & Scyron, & cum Polypemone natus,
Quique homo parte ſui, parte juveneus erat.
Quique trabes preſſas ab humo mittebat in auras,
Æquoris aſpiciens hujus, & hujus aquas.
Quæque Ceres vidit læto pereuntia vultu
Corpora Theſea Cercyonea manu.
Hæc tibi quæ precibus juſtis mea devovet ira,
Eveniant, aut his non leviora malis.
Qualis * Achęmenides Siculâ deſertus in orâ,
Troica cùm vidit vela venire, fuit.
Qualis erat nec non fortuna binominis Iri:
Quique tenet pontem, qui tibi major erit.
Filius ut Cereris fruſtra tibi ſemper ametur,
Deſtituatque tuas uſque petitus opes.
Utque per alternos unda labente recurſus,
Subtrahitur preſſo mollis arena pede.
Sic tua neſcio qua ſemper fortuna liqueſcat,
Lapſaque per medias effluat uſque manus.
Utque pater ſolitę varias mutare figuras,
Plenus inextincta conficiare fame.
Nec dapis humanæ tibi erunt faſtidia, quaque
Parte potes, Tydeus temporis hujus eris.
Atque aliquid facias à veſpere Solis in ortus,
Cur externati rurſus agantur equi.
Fœda Lycaoniæ repetes convivia menſæ,
Tentabiſque iterum fallere fronde Jovem.
Teque aliquis poſito tentet vim numinis, opto:
Tantalides tu ſis, Threiciuſque puer.
Et tua ſic lato ſpargantur membra per agros,
Tanquam quæ patrias detinuere vias
Aere Perillæo veros imitere juvencos,
Ad formam Tauri conveniente ſono.

* *Achæmenides ab Ulyſſe derelictus opem Æneæ in Siciliam venientis implorauit.*

Utque ferox Phalaris, linguâ prius enſe refectâ,
More bovis Paphio claſus in ære gemas.
Dumque redire voles ævi melioris in annos,
Ut vetus Admeti decipiare ſocer.
Atque eques in medii mergare voragine cœni,
Dummodo ſint facti nomina nulla tui.
Atque utinam pereas, veluti de dentibus orti,
Sidonia jactis Graïa per arva manu.
Et quæ Battiades fecit: fraterque Meduſæ,
Eveniant capiti vota ſiniſtra tuo.
Et quibus exiguo eſt volucris devota libello,
Corpora projecta quæ ſua purgat aqua.
Vulnera totque feras, quot dicitur ille tuliſſe,
Cujus ab inferiis cultor abeſſe ſolet.
Attonituſque feces, ut quos Cybeleïa mater
Incitat, ad Phrygios vilia membra modos.
Deque viro fias, nec fœmina, nec vir, ut Attys,
Et quatias molli tympana rauca manu.
Inque pecus magnę ſubitò vertare parentis,
Victor ut eſt celeri, victaque verſa pede;
Solaque Limone pœnam ne ſenſerit illam,
Et tua dente fero viſcera carpat equus.
Aut ut Caſſandri dominus, non mitior illo,
Saucius ingeſta contumulêris humo.
Aut ubi Abantiades, aut ut Lyrneſius heros,
Cæſus in æquoreas præcipiteris aquas
Victima vel Phœbo ſacras macteris ad aras
Quam tulit à ſævo Theudotus hoſte necem.
Aut te devoveat certis Abdera diebus,
Saxaque devotum grandine plura petant:
Aut Jovis infeſti telo feriare triſulco,
Ut ſatus § Hippomene Doſithoeſque pater, § Hippo-nov.
Ut ſoror Autonoes, ut cui matertera Maïa eſt,
Et temere optatos qui male rexit equos.
Ut ferus Æolides, ut ſanguine natus eodem,
Quo genita eſt liquidis quę caret Arctos aquis

Ut Macedo rapidis icta est cum conjuge flammis, § Linus
Sic precor aetherii vindicis igne cadas. Crotopi
Prædaque sis illis, quibus est Laronia Delos, nepos.
Ante diem rapto non adeunda Thraso. § Eurydi
Quique verecundæ speculantem membra Dianæ, ce uxor
§ Quique Crotopiaden diripuêre Linum. Orphei
Neve venenato levius feriaris ab angue, Filii Oe-
§ Quàm senis Oeagri, Colliopesque nurus. agri &
Quam puer Hyplipyles, quã qui cava, primus acuta Calliopes
Cuspide suspecti robora fixit equi. serpentis
Neve gradus adeas Elpenore cautius altos, morsu
Vimque feras vini, quo tulit ille modo. interiit.
Tamq; cadas domitus quã quisquis ad arma vocantẽ
Juvit inhumanum Thiodamanta Dryops.
Quàm ferus ipse suo periit mactatus in antro,
Proditus inclusę Cacus ab ore bovis.
Quám qui dona tulit Nessęo tincta veneno,
Euboicasque suo sanguine tinxit aquas.
Vel de pręcipiti venias in Tartara saxo:
Ut qui Socraticum de nece legit opus.
Ut qui Theseę fallacia vela carinæ,
Vidit, ut Iliacà missus ab arce puer.
Ut teneri nutrix eadem matertera Bacchi,
Ut cui causa necis serra reperta fuit.
Lydia se scopulis ut virgo milit ab altis:
Dixerat invito quæ mala verba Deo.
Fœta tibi occurrat patrio popularis in arvo:
Sitque Paphageæ causa lenæa necis.
Quique Lycurgiden laceravit, ab arbore natum:
Idmonaque audacem, te quoque rumpat aper.
Isque vel exanimis faciat tibi vulnus, ut illi
Ora super § sævi quem cecidêre suis. § fixi,
Atque idem simili quem pinus morte peremit
Venator Phrygia, sisque Berentiades.
Si tua contigerit Minoas puppis arenas,
Te Corcyręum Cressia turba petat.

Lapſuramque domum ſubeas, ut ſanguis Alevę,
Stella Lycoridę cui fuit æquа viro.
Utque vel Evenus torrenti flumine merſus
Nomina des rapidæ, vel Tyberinus aquę.
Hyrtacidæque modo defixa cadavera trunco
Digna feras: hominis ſit caput eſca tuum.
Quodq; ferunt, Brotheum feciſſe cupidine mortis
Des tua ſuccenſæ membra cremanda pyræ,
Incluſuſque necem cavea patiaris, ut ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ.
Utque repertori nocuit pugnacis Jambi,
Sic ſit in exitium lingua proterva tuum.
Utque parum ſtabili qui carmine lęſit Athenas,
Inviſus pereas deficiente cibo.
Utque lyrę vates fertur periiſſe ſeverę,
Cauſa ſit excidii dextera lęſa tui.
Utque Agamemnonio vulnus dedit anguis Oreſti
Tu quoque de morſu virus habente cadas.
Sit tibi conjugii nox prima noviſſima vitę,
Eupolis hoc periit, & nova nupta modo.
Utque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant.
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.
Aut lacer ſylvis manibus ſpargare tuorum,
Sparſus ut eſt Thebis angue creatus avo.
Perque feros montes tauro rapiente traharis,
Ut tracta eſt conjux imperioſa Lyci.
Quodque ſuę paſſa eſt pellex invita ſororis,
Excidet ante pedes lingua reſecta tuos.
Cognitor ut tardæ blæſus cognomine Myrrhæ,
Orbis in innumeris inveniare locis.
Inque tuis opifex vati quod fecit Achæo,
Noxia luminibus ſpicula condat apis.
Fixus & in duris carparis viſcera ſaxis,
Ut cui Pyrrha ſui filia fratris erat.
Ut puer Harpagides referas exempla Thyeſtæ,
Inque tui cæſus viſcera patris eas.

Trun

* *Cherilus geſtorum Alexandri malus ſcriptor.*

* *Archilochus.*

unca geras fæ/o mutilaris partibus enſe,
Qualia Mycenni membra fuiſſe ferunt.
ve Syracuſio præſtricta fauce Poëtæ,
Sic animæ laqueo ſit via clauſa tuæ.
udáque direpta pateant tua viſcera pelle,
Ut Phrygii cujus nomina flumen habet.
xificæ videas infelix ora Meduſæ,
Cephenum multos quæ dedit una neci.
rniadum morſus ſubeas [ut Glaucus] equarum,
Inque maris falſas [Glaucus ut alter] aquas.
tque duobus idem dictis modò nomen habenti
Præfocent animæ noxia mella viam.
llicitóque bibas, Anyti doctiſſimus olim
Imperturbato quod bibit ore reus.
ec tibi, ſi quid amas, felicius Hęmone cedat.
Utque ſua Macareus, ſic potiare tua.
videas, quod jam, cùm flammę cuncta tenerent,
Hectoreus patria vidit ab urbe puer.
nguine probra luas, ut avo genitore creatus,
Per facinus ſoror eſt, cui ſua facta parens.
ibus inde tuis teli genus hæreat illud:
Traditur Icarii quo cecidiſſe gener.
que loquax in equo eſt eliſus guttur acerno,
ic tibi claudatur pollice vocis iter.
t ut Anaxarchus pilâ minuaris in altâ,
actaque pro ſolitis frugibus oſſa ſonent.
macis utque patrem condat te Phœbus in ima
Tartara, quod natæ fecerat ille ſuæ.
ue tuos ea peſtis eat, quam dextra Chorœbi
Vicit, opem miſeris Argoliciſque tulit.
tq; nepos Æthræ Veneris moribundus ob iram
xul ab attonitis excutiaris equis.
pter opes nimias ut perdidit hoſpes alumnum
Perdat ob exiguas te tuus hoſpes opes.
que ferunt fratres ſex cum Damaſichthone cæſos
ntereat totum ſic genus omne tuum.

Perſeus oſtenſo Meduſæ capite Cephenos populos in ſaxa vertit.

**Polydorum dicit.*

Addidit

Addidit ut fidicen miseris sua funera natis,
Sic tibi sint vitæ tædia justa tuæ.
Utque soror Pelopis saxo durêris oborto:
Et læsus linguâ Battus ab ipse suâ.
Aëra si misso vacuum jaculabere disco,
Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadas.
Si qua per alternos pulsabitur unda lacertos,
Omnis Abydena sit tibi pejor aqua.
Comicus ut liquidis periit, dum nabat in undis,
Et tua sic Stygius strangulet ora liquor,
Aut ubi ventosum superaris naufragus æquor,
Contacta pereas, ut Palinurus, humo,
Utque cothurnatum vatem tutela Dianæ,
Dilaniet vigilum te quoque turba canum.
Aut ut Trinacrii salias super ora Gigantis,
Plurima quam flammas Sicanis Ætna vomit.
Diripiantque tuos insanis unguibus artus
Strymoniæ matres, Orpheon esse ratæ.
Natus ut Althea flammis * absentibus arsit,
Sic tuus ardescat stipitis igne rogus.
Ut nova Phasiacâ comprensa est nupta corona,
Utque pater nuptæ, cumque parente domus.
Ut cruor Herculeos abiit diffusus in artus,
Corpora pestiferum sic tua virus edat.
Qua sua Pentheiden proles est ulta Lycurgum,
Hæc maneat teli te quoque plaga novi.
Utque Milo, robur didicere fissile tentes,
Nec possis captas inde referre manus.
Muneribusque tuis lædaris ut Icarus in quem
Intulit armatas ebria turba manus.
Quodque dolore necis patriæ pia filia fecit,
Vincula per laquei fac quoque guttur eat.
Obstruc usque famem patiaris limine tecti
Ut legem pœnæ cui dedit ipsa parens.
Illius exemplo violes simulacra Minervæ,
Aulidis à portu qui leve vertit iter.

* ardentib.

Naup

aupliadæque modo ficto pro crimine pœnas
Morte luas, nec te non meruisse juvet.
Ethalon ut vita spoliavit Isidius hospes,
Quem memor à sacris nunc quoque pellit Io
que Melanthetum tenebris à cede latentem,
Prodidit officio luminis ipsa parens.
tua conjectis fodiantur corpora telis:
Sic precor auxiliis impediare tuis.
alis equis pactis, quos fortis agebat Achilles,
Acta Phrygi ti mido est, nox tibi talis eat.
c tu, quam Rhesus, somno meliore fruaris,
Quam comite i Rhesi, tum necis, ante viæ:
am quos cum Rutulo morti Rhamnete dederunt,
mpiger Hyrta tides, Hyrtacidèque comes.
niadèque modo circundatus ignibus atris
Membra feras Stygię semicremata neci.
que Remo muros ausо transire recentes,
Noxia sint capiti rustica tela tuo.
nique Sarmaticas inter Geticasque sagittas,
His precor ut vivas, & moriare locis.
c tibi tantisper subito sunt missa libello,
mmemòres nemos esse querare tui.
ica quidem (fateor) sed dii dent plura rogatis,
Multiplicentque suo vota favore mea.
modo plura leges, nomen habentia verum,
t pede, quo debent acria bella geri.

Nisus Hyrtaci Filius & Euryalus in Rutulorum. Castris Rhamnetem & multos alios occiderunt

FINIS.

4 AU 80
MUSEUM